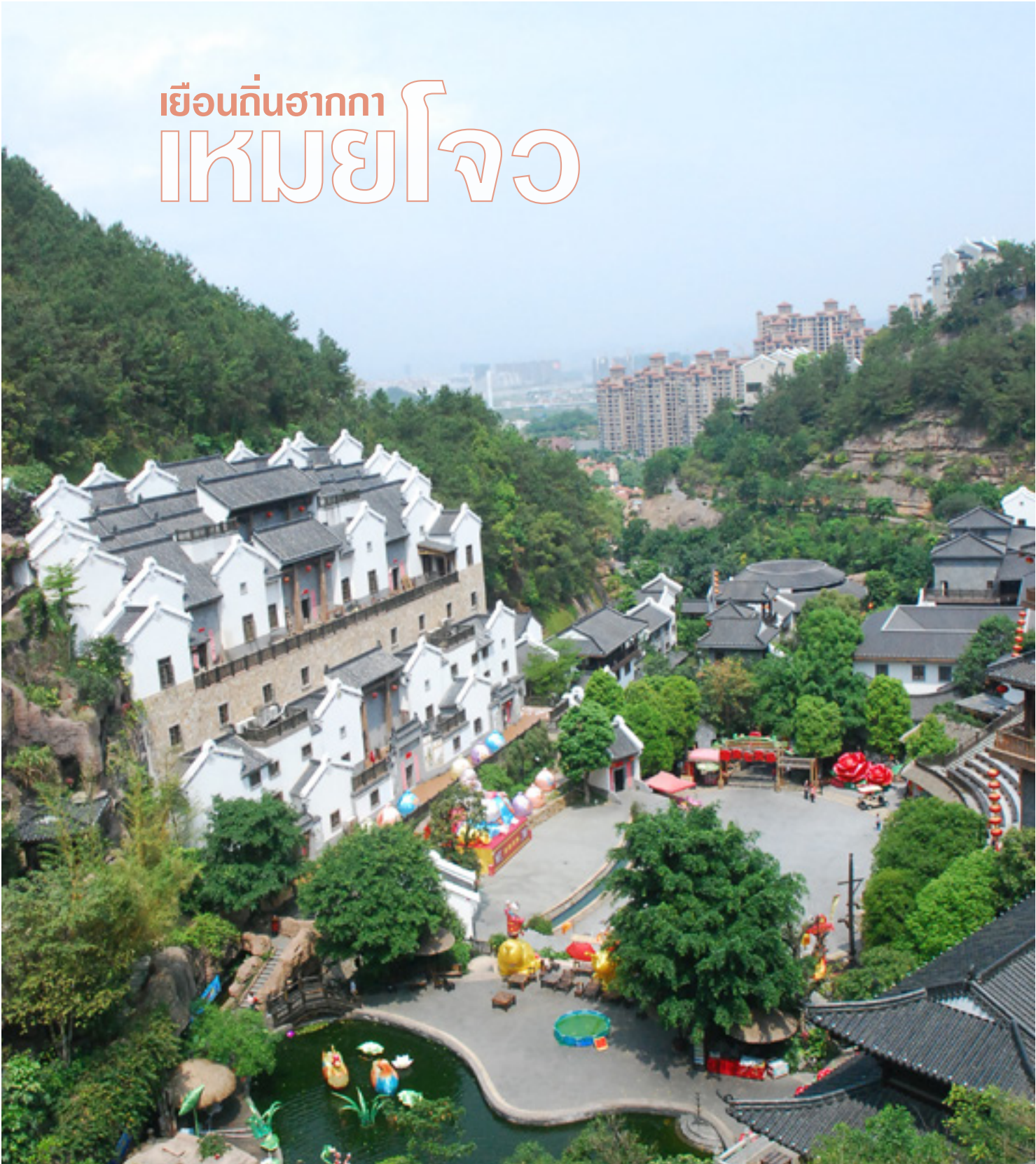

ทางสายไหมใหม่ เชื่อมทั่วโลก

เยือนถิ่นฮากกา เหมยโจว

ARCHITECTURE STORY OF CHINA

กวางโจวโอเปร่าเฮาส์

NEW SILK ROAD

ไต้หวัน..ยูวี..วีวัน !!

THE LEGEND OF THE HEROES

ก๊วยเจ๋ง-เอี้ยก้ง ฟัน้องร่วมสาบานต่างชั่ว

เปิดตัวสถาบันขงจื้อ ม.อัสสัมชัญ

เมื่อปีที่แล้วมีจำนวนสถาบันขงจื้อในประเทศไทยทั้งหมด 12 แห่งและมีเปิดเพิ่มขึ้นอีก 2 แห่งในปีนี้ ได้แก่ สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งตั้งอยู่ที่ ม.ธุรกิจบัณฑิตย์ และ สถาบันขงจื้อ ม.อัสสัมชัญ โดย ม.อัสสัมชัญเป็นสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนภาษาจีนตั้งแต่ปี 1987 ซึ่งมีจุดแข็งในด้านภาษาจีนธุรกิจ ด้วยการเล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาภาษา รวมไปถึงการศึกษาศิลปวัฒนธรรมของจีน สถาบันขงจื้อ ม.อัสสัมชัญจึงได้มีการจัดตั้งขึ้นและเปิดตัวอย่างเป็นทางการไปเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2558 ณ ม.อัสสัมชัญ วิทยาเขตสุวรรณภูมิ โดยมีภราดาบัญชา แสงหิรัญ อธิการบดี ม.อัสสัมชัญ กล่าวต้อนรับ และมีบุคคลสำคัญ อาทิ มาตาม เจา เสี่ยวหง รองผู้ว่าเมืองเทียนจิน สาธารณรัฐประชาชนจีน มาตามซุน หลิน ผู้แทนอันเป็นประเทศไทย นายหวัง โช่ว อธิการบดีมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเทียนจิน นายเฉินเจียง ตัวแทนจากสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย นายยง สุขสุดประเสริฐ ประธานหอการค้าไทย-จีน รวมไปถึง หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีและปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เข้าร่วมแสดงความยินดี หลังจากพิธีเปิดป้ายอย่างเป็นทางการ แยกผู้มีเกียรติได้เยี่ยมชมห้องเรียนสถาบันขงจื้อที่ทันสมัยและสะดวกสบาย โดยมีการสาธิตการสอนภาษาจีน การชงชา การเล่นกู่เจิง การปักเชือก การเขียนพู่กันจีน ซึ่งผู้สนใจสามารถสมัครเข้ามาร่วมเรียนรู้กิจกรรมเหล่านี้ได้กับทางสถาบันขงจื้อ ม.อัสสัมชัญ

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก 林敏儿

EDITOR'S TALK

ภาพพิธีสวนสนาม รำลึกครบรอบ 70 ปี แห่งชัยชนะสงครามต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่นและสงครามต่อต้านฟาสซิสต์

สวัสดีครับ หนี่ ห่าว ท่านผู้อ่าน นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 7 ช่วงต้นเดือนกันยายนที่ผ่านมาทุกท่านคงได้เห็นข่าวพิธีสวนสนามครั้งใหญ่เนื่องไปโอกาสครบ 70 ปี แห่งการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน โดยในงานนี้ ท่าน สี จิ้นผิง ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนได้กล่าวสุนทรพจน์บางส่วนที่พูดถึงว่าจีนในอนาคตจะเป็นประเทศที่ชนะใจผู้คน รักสันติสุข ยึดมั่นการพัฒนาประเทศแบบสันติสุขและไม่แสวงหาอำนาจทางทหารใด ๆ ชาวจีนรักสันติภาพ ไม่ว่าประเทศเราจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม จีนก็ไม่แสวงหาอำนาจทางการทหารหรือขยายอิทธิพลยังประเทศอื่น ๆ และจะไม่จับแค้นกับสิ่งที่ชาติอื่น ๆ เคยกระทำแก่จีนในอดีตที่ผ่านมา ท่านผู้อ่านทุกท่านครับประเทศต่าง ๆ ในยุคปัจจุบันนี้ จำเป็นต้องติดต่อค้าขาย สื่อสารแลกเปลี่ยนกันตลอดเวลา ความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ทีมงานนิตยสาร New Silk Road มีความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้ชาวไทยและชาวจีนรู้จักกัน เข้าใจวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน

ในวันนี้ ท่านจะได้รู้จัก กวางโจวโอเปราเฮาส์ อาคารรูปทรงล้ำสมัย จะได้รู้จักหนังสือของจีนซึ่งเป็นหนึ่งในวัฒนธรรมที่พบได้เกือบทุกประเทศในเอเชีย โดยเรื่องจากหน้าปกเป็นเรื่องชาวฮากกาในเหมยโจว ซึ่งผู้เขียนได้ลงพื้นที่ไปเขียนเรื่องนี้ ถ่ายภาพกลับมาด้วยตนเอง ก่อนจากกันขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณ ณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช
บรรณาธิการ

•ขอขอบคุณภาพจากสำนักข่าวซินหัว•

เจ้าของ : บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด บรรณาธิการ : กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารการตลาด คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ผู้ช่วยบรรณาธิการ : สุดถนอม รอดสว่าง / วิภา ประดิษฐ์ผลพานิช ฝ่ายจัดการทั่วไป : ณกรณ์ วัฒนสิทธิ์อินพคุณ ออกแบบ : ณจักร วงษ์ชัย / นัฐธิชา เรืองโรจน์ พิมพ์ที่ : หจก.แสงเทียนการพิมพ์ ติดต่อ New Silk Road Magazine : บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด เลขที่ 4/9 ชั้นที่เอ็ม ซอยสุขุมวิท 99 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กทม. 10260 โทร. 02-332-7376 อีเมล : kkcommu0@gmail.com

***หมายเหตุ นิตยสารเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการศึกษา ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์แต่อย่างใด

CONTENTS

4 ARCHITECTURE STORY OF CHINA

กวางโจวโอเปราเฮ้าส์

15 NEW SILK ROAD

ไเอวีน..ยูวีน..วีวีน !!

19 CHINA KNOWLEDGE

หนังตะลุงของจีน

24 OPEN YOUR EYES

มารู้จักกับ "เซาเซา" สุนัขจีนขนฟูน่ากอด

27 JEENJA

"สี่จ่าว" อาบน้ำ ชำระใจ / เราสองคนในชื่อเทอย่วน

33 BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

มองตะเกียบเห็นป่าไผ่ : ทุกข์ของอาเต๋า

36 MY HOUSE IN CHINA

ขาหมูหมักเกลือ อาหารแปลกรสเลิศของแดนมังกร

27

40

40 THE LEGEND OF THE HEROES

ก๊วยเจ๋ง-เอี้ยคัง พี่น้องร่วมสาบานต่างซ้าว

44 THE CULTURE TRIP

กลับถิ่นอาคันตุกะ ตอน ดินแดนฮากกาในวันนี้

52 NEWS DIGEST

ย่อยข่าว..บอกกล่าว

54 DOCTOR KRUB

มาเลิกบุหรี่กันเถอะ

30

一容家风情
系列之
四瑞·磨
风味独特的发
饭、味香饭、
豆腐碎客家食
品的制作，都
离不开石磨这
神加工工具。
石磨主体由麻
石磨造而成，
以木架为座，
造形玲珑，配
置长木筒推动
其旋转，声质
清脆，如一玄
武一灵动。

44

Guangzhou Opera House

ตึกงามบ้านมังกร

อาคารรูปทรงประหลาดคล้ายก้อนกรวดล้ำยุค 2 ก้อน ที่วางอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจูเจียงในเมือง Guangzhou คือผลงานการออกแบบของสถาปนิกชื่อดังระดับโลก เธอคือเฮลปะแห่งโลกสถาปัตยกรรม และผลงานของเธอมักตามมาด้วยดราม่ามากมาย เธอคือสถาปนิกเชื้อชาติอิรัก สัญชาติอังกฤษ นาม ซาฮา ฮาดิด (Zaha Hadid) เธอเป็นผู้หญิง และเธอยังเป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบลแห่งโลกสถาปัตยกรรม (Pritzker Prize) รางวัลของวงการที่กล่าวได้ว่าถูกครอบครองโดยผู้ชายมาตลอดเวลา และในปี 2004 ที่เธอได้รับรางวัลนั้น เธอสร้างประวัติศาสตร์เป็นผู้ได้รับรางวัลนี้ที่อายุน้อยที่สุด และอาจเรียกได้ว่าเป็นสถาปนิกที่มีผลงานที่สร้างจริงน้อยมากคนหนึ่งขณะเมื่อได้รับรางวัลนี้ (เมื่อได้รับรางวัลอาคารของเธอได้สร้างเพียง 5 อาคาร) ที่น่าแปลกกว่านั้นคือ ก่อนเธออายุ 41 ปี ผลงานของเธอไม่เคยถูกสร้างเลย จนเธอได้ชื่อว่า “สถาปนิกบนกระดาษ” ทั้งๆที่ผลงานของเธอโดดเด่นและเต็มไปด้วยความสร้างสรรค์ แต่มักถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลต่างๆนานา จนครั้งหนึ่งเธอเคยคิดจะเลิกเป็นสถาปนิก ผลงานการออกแบบของเธอมักจะเรียกเสียงฮือฮาด้วยคำว่า “มันจะสร้างได้อย่างไร” อะไรสักอย่าง เธอ และอะไรคือสิ่งที่ทำให้เธอก้าวขึ้นมาโดดเด่นขึ้นมามากกว่าโลกสถาปัตยกรรม อะไรอยู่เบื้องหลังสไตล์การออกแบบที่กลายเป็น Brand ของตัวเธอ เราจะได้รู้ไปพร้อมๆกันกับการได้รู้จักอาคารหลังนี้ Guangzhou Opera House

Guangzhou Opera House ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจูเจียง ในเขตเมืองใหม่ของกวางโจว ซึ่งเต็มไปด้วยกลุ่มตึกทันสมัย หลายหลังเป็นผลงานการออกแบบของสถาปนิกชื่อดังระดับโลก แต่ที่เป็นจุดสนใจที่สุดก็ยังคงเป็นโรงคอนเสิร์ตแห่งนี้ ซึ่งมีรูปทรงแปลกประหลาดผิดหูผิดตาจากอาคารที่เราเคยเห็นกัน สำหรับผู้คนที่เสพย์สถาปัตยกรรม ระยะเวลาหลังอาจคุ้นชินกับอาคารสไตล์นีโอมาซัน เนื่องจากผลงานของสถาปนิกคนนี้มีปรากฏให้เห็นตามสื่อมากขึ้น และสไตล์การออกแบบของเธอยังเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบของสถาปนิกรุ่นหลังๆ หลายต่อหลายคน

ความเป็นเซเลบของผลงานเธอ แยกไม่ออกจากความเป็นเซเลบของตัวเอง รวมถึงแยกไม่ออกจากชีวประวัติของตัวเองอีกด้วย ที่จริงผลงานใดๆ ที่เข้าขั้นเป็นศิลปะ ก็มักทำให้ชีวิตศิลปินคือหนึ่งในมูลค่าของผลงานนั้น

GuangZhou Opera House ออกแบบโดยซาฮ่า ฮาดิด สถาปนิกหญิงเชื้อชาติอิรัก สัญชาติอังกฤษ เธอเกิดเมื่อปี 1950 ที่แบกแดดเมืองหลวงของอิรัก ชีวิตในวัยเด็กของเธอเต็มไปด้วยอิสระทางความคิด และศิลปะ ต่างจากภาพของอิรักที่คนยุคปัจจุบันนึกถึง เนื่องจากยุคนั้นเป็นยุคที่สังคมอิรักเปิดกว้าง ทั้งระบบการศึกษา ระบบการเมือง แม้กระทั่งโลกสถาปัตยกรรมในอิรักยุคนั้นเอง ก็เปิดกว้างเช่นกัน สถาปนิกระดับโลกหลายคนก็ฝากแนวคิดและผลงานเอาไว้ (เช่น Le Corbusier, Walter Gropius, Frank Lloyd Wright) เธอยิ่งโชคดีกว่าคนอื่น เพราะพ่อของเธอ โมฮัมเหม็ด ฮาดิด (Mohammed Hadid)

เป็นนักเรียนนอกจากอังกฤษหัวก้าวหน้าผู้นำพรรค National Democratic แม่ของเธอก็เป็นผู้หญิงที่หัวก้าวหน้าเช่นกัน เธอจึงอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทำให้เธอมีอิสระทางความคิด แต่หลังจากซัดดัม ฮุสเซนยึดอำนาจ ครอบครัวของเธอทั้งหมดก็ต้องย้ายออกนอกประเทศ

ซาฮ่า เองออกมาเรียนที่ ลอนดอน ก่อนหน้าครอบครัวอพยพออกมาจากอิรัก โดยเริ่มเรียนในสายคณิตศาสตร์ เนื่องจากเธอคิดว่าเรื่องคณิตศาสตร์เป็นเรื่องง่ายสำหรับเธอ แต่ที่จริงเธอรู้ว่าเธอต้องการเป็นสถาปนิก

- ซาฮ่า ฮาดิด (Zaha Hadid) สถาปนิกผู้ออกแบบ Guangzhou Opera House -

ในปีสุดท้าย 1972 เธอก็เลือกเข้าเรียนที่ AA (Architectural Association School of Architecture) ที่ลอนดอน เป็นหลักสูตรที่แปลกประหลาด ถึงขั้นเพี้ยน นักเรียนสถาปัตย์กรรมไม่ได้ทำงานออกแบบอาคาร แต่เป็นการทำงานเชิงทดลองทั้งสิ้น ถือเป็นหลักสูตรที่ต่อต้านการออกแบบ ต่อต้านสถาปัตยกรรมก็ว่าได้ แต่เลือกแสวงหาทางออกใหม่ให้กับชีวิตแทนที่จะมุ่งเน้นการสร้าง “อาคาร”

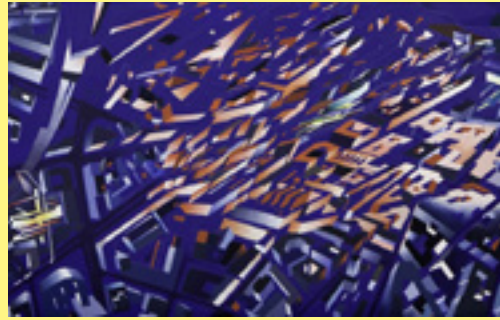
Workshop ที่นักเรียนที่ AA ทำนั้นแปลกประหลาดสมกับเป็นจิตวิญญาณแห่งยุคฮิปปี เธออธิบายว่า มันเป็นเรื่องที่ดี ที่หนุ่มสาวซึ่งไม่มีทางรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร ได้ทดลอง ได้พบกับตัวเอง และได้พบกับผู้ใหญ่ซึ่งนำเขาไปสู่ทางที่พวกเขามีศักยภาพที่จะเป็น “คุณจะค้นพบทางของตัวเอง” “คุณต้องไปตามความสงสัยของตัวเอง”

หลังจากเรียนจบ ซาฮา ใช้ชีวิตเป็นอาจารย์ที่ AA ได้สักพัก ด้วยความที่ชื่นชอบการวาดภาพมาตั้งแต่เด็ก เธอจึงใช้ชีวิตแบบกลางวันสอนหนังสือ กลางคืนวาดภาพ ภาพที่เธอวาดคือภาพศิลปะแบบ Abstract ซึ่งนอกจากเป็นเทคนิคการนำเสนอความคิดของเธอต่อลูกค้า ภาพ Abstract ก็ยังเป็นสไตล์ในการออกแบบยุคแรกของเธอเช่นกัน

หลังจากนั้นซาฮาได้เข้าสู่วงการวิชาชีพด้วยการร่วมงานกับบริษัท OMA ซึ่งมี เร็ม คูลฮาส (Rem Koolhaas) สถาปนิกชาวดัตช์ เป็นเจ้าของ ภายหลัง เร็ม คูลฮาส กลายเป็นสถาปนิกระดับโลกและได้รับรางวัล Pritzker Prize ในปี 2000

- เร็ม คูลฮาส (Rem Koolhaas) สถาปนิกผู้ออกแบบอาคารสำนักงานใหญ่ CCTV ที่ปักกิ่ง เป็นทั้งอาจารย์และเจ้านายคนแรก ของ ซาฮา ฮาดิดิ สมัยทั้งคู่ยังหนุ่มสาว -

- ภาพวาดแนว Abstract ที่ ซาฮา ฮาดิดิ ใช้ในการนำเสนอผลงานสถาปัตยกรรม บ่อยครั้งทำให้ผู้คนสงสัยว่า มันจะทำออกมาเป็นอาคารได้อย่างไร -

เริ่ม คือผู้ออกแบบอาคาร สำนักงานใหญ่ CCTV ที่ปักกิ่ง (อ่านวิธีคิดและผลงานของเร็ม คูลฮาสได้ในฉบับ 3 เดือนมิถุนายน) ทั้งคู่ต่างชื่นชมซึ่งกันและกัน แต่ซาฮา เลือกที่จะเติบโตในทางของตน จึงออกมาตั้งบริษัทเอง จึงเรียกปีนั้นได้ว่าเป็นจังหวะการพบกันของสองจอมยุทธ์ใหญ่แห่งโลกสถาปัตยกรรมในอนาคต

ซาฮา เริ่มทำงานด้านสถาปัตยกรรมของตนเองในปี 1980 (พร้อมกับช่วงที่จีนกำลังเปิดประเทศ) เธอเคยมาประเทศจีนในช่วงปี 1981 โดยเธอใช้เวลาเดินทางอยู่ในจีนนานถึง 1 เดือน เริ่มตั้งแต่ฮ่องกง ไปกวางโจว ซูโจว เซี่ยงไฮ้ จนถึงปักกิ่ง ซึ่งเธอกล่าวว่ามีความประทับใจและได้รับแรงบันดาลใจในการได้เห็นแนวคิดการผสมผสานกันระหว่างสถาปัตยกรรมและภูมิสถาปัตยกรรมของจีน คือความกลมกลืนกันไปของอาคารกับสวน แล้วยังประทับใจในบ้านเมืองจีน เธอกล่าวว่า มันดูมีความเหมือนกันกับอารยธรรมบ้านเกิดของเธอ (อิรัก) ที่มีลุ่มแม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติสเป็นเส้นเลือดหล่อเลี้ยงบ้านเมือง รวมถึงเห็นว่าการใช้คอร์ทกลางบ้านของบ้านจีน ก็มีส่วนคล้ายกับสถาปัตยกรรมบ้านเกิดเธอ ฯลฯ

ความประทับใจนี้อาจจะดูประหลาดเมื่อเทียบกับงานออกแบบที่เธอทำ เพราะคำพูดของเธอที่ดูเหมือนจะเป็นอนุรักษนิยม แต่กลับสร้างผลงานที่ดูล้ำยุค

เธอให้คำตอบในความขัดแย้งนี้ว่า การอ้างอิงงานออกแบบไม่ใช่การลอกเลียน ความประทับใจในสวนจีน คือความประทับใจเรื่องการจัดการพื้นที่และความไหลลื่นต่อเนื่อง ไม่ใช่เรื่องการเอาคาแรคเตอร์กลับมาใช้ใหม่ แต่เป็นการแปลความหมายของการใช้งานออกมาสร้างเป็นรูปแบบใหม่ การอนุรักษ์โดยการรักษาลิ่งเดิมไว้ไม่ต่างจากเมืองเวนิส ซึ่งกลายเป็นเมืองที่กลายเป็นแค่อากสำหรับนักท่องเที่ยว ผู้คนไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในเมืองแห่งนี้ได้จริง เพราะเมือง

- อาคาร Guangzhou Opera House ออกแบบโดย ซาฮ่า ฮาดิด -

- อาคารสำนักงานใหญ่ CCTV ที่ปักกิ่ง ออกแบบโดยเร็ม คูลฮาส์ อาจารย์และเจ้านายของซาฮ่า ฮาดิด สถาปนิกระดับโลกที่ได้ฝากผลงานไว้ที่จีน -

- เวนิส เมืองที่สวยงามน่าเที่ยว แต่ก็ไม่ได้แต่เมืองแห่งจากละครการ์ตูนเที่ยว เพราะผู้คนไม่สามารถมีชีวิตอาศัยอยู่ในเมืองแห่งนี้ได้จริง บ้านเรือนส่วนใหญ่คือผู้คนประกอบกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเท่านั้น -

ที่ต้องมีความหนาแน่นมากขึ้นและต้องมีกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้น ไม่อาจตอบสนองด้วยรูปแบบสถาปัตยกรรมที่อนุรักษ์แบบแช่แข็งเมืองเอาไว้ นั่นทำให้เราต้องมีที่ที่สูงขึ้น และรูปแบบที่แตกต่างกันไป

แนวคิดเช่นนี้จึงทำให้ผลงานของซาฮา ฮาดิด ดูแปลกแตกต่างและสร้างสรรค์โดดเด่นออกมา กระนั้นก็ตาม โชคไม่ได้เข้าข้างเธอนัก เธอเริ่มต้นวิชาชีพสถาปนิกครั้งแรกด้วยตราประทับ “สถาปนิกบนกระดาษ” เพราะผลงานของเธอถูกปฏิเสธไม่ให้สร้างด้วยเหตุผลต่างๆ ดูเหมือนชีวิตสถาปนิกช่วงเริ่มแรกของ ซาฮา จะไม่ค่อยโชติช่วงสมชื่อเท่าไรนัก (Zaha ในภาษาอิกิปต์แปลว่า แสงสว่าง)

เหตุผลที่งานเธอไม่ได้สร้าง ไม่ใช่เพราะไอเดียการออกแบบของเธอไม่ถึงขั้น เช่นในปี 1982 ปีเดียวหลังจากที่เธอได้มาท่องเที่ยวที่จีน เธอเข้าร่วมการประกวดแบบโครงการ The Peak ที่ฮ่องกง ผลงานการนำเสนอไอเดียแบบ Abstract เกือบถูกคัดตกรอบ แต่คณะกรรมการชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งมองเห็นสิ่งที่อยู่ในภาพนำเสนอของเธอ จนนำขึ้นมาถกกับคณะกรรมการคนอื่นๆ ในที่สุดเธอก็ชนะการประกวด ด้วยแนวคิดให้อาคารแกรนิตกับภูเขาหินไปด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอได้รับแรงบันดาลใจจากการเดินทางในจีนก่อนหน้านั้น ที่สถาปัตยกรรมกลืนไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับทิวทัศน์ แต่โครงการนี้เป็นอันต้องล้มพับไปอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่ฮ่องกงต้องคืนสู่จีนแผ่นดินใหญ่

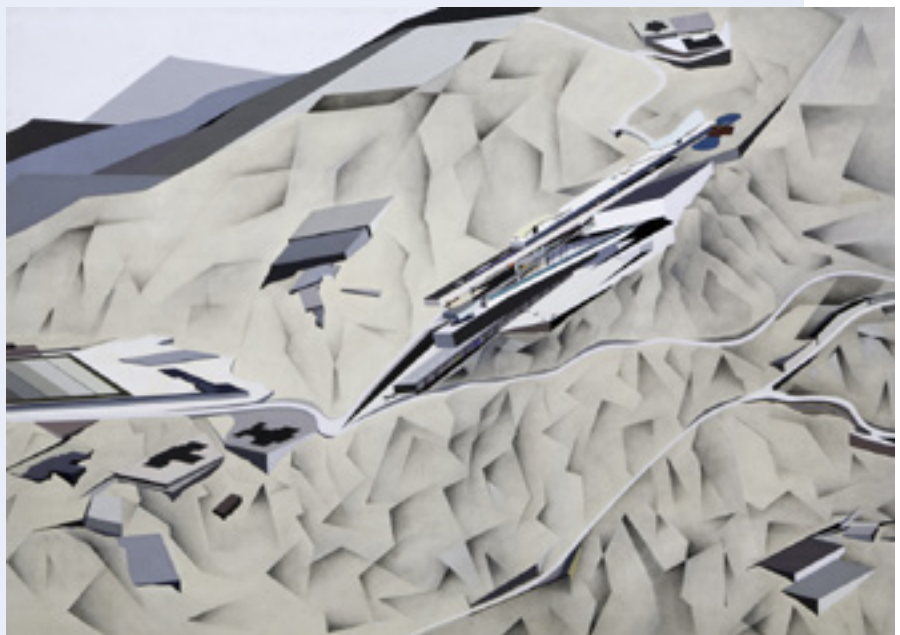
ส่วนโครงการ Cardiff Bay Opera House ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็น โรงคอนเสิร์ตแห่งเวลส์ (หนึ่งในสี่ประเทศที่ประกอบเป็นสหราชอาณาจักร บ้านเกิด แคทารีนซีตา-โจนส์, คริสเตียน เบล, ไรอัล กิกส์) ที่ซาฮา ชนะการประกวดแบบถึง

3 รอบซ้อน แต่สุดท้ายด้วยปัญหาทางการเมืองที่อาจเกี่ยวข้องกับความเป็นต่างชาติของซาฮา ทำให้สภาแห่งเมือง Cardiff ยกโปรเจกต์นี้ให้กับผู้ออกแบบรายอื่น ด้วยข้ออ้างที่ว่า งานออกแบบของซาฮา “มีความเสี่ยงด้านงบประมาณและเทคนิคการก่อสร้าง” ซึ่งหากพิจารณาจากแบบที่ประกวดชนะเทียบกับอาคารอื่นๆ ที่ซาฮาได้ทำสำเร็จภายหลัง อาคารหลังนี้เรียกได้ว่าเป็นอาคารที่เรียบง่ายที่สุดหลังหนึ่งในชีวิตการออกแบบของซาฮา ฮาดิด ก็ว่าได้

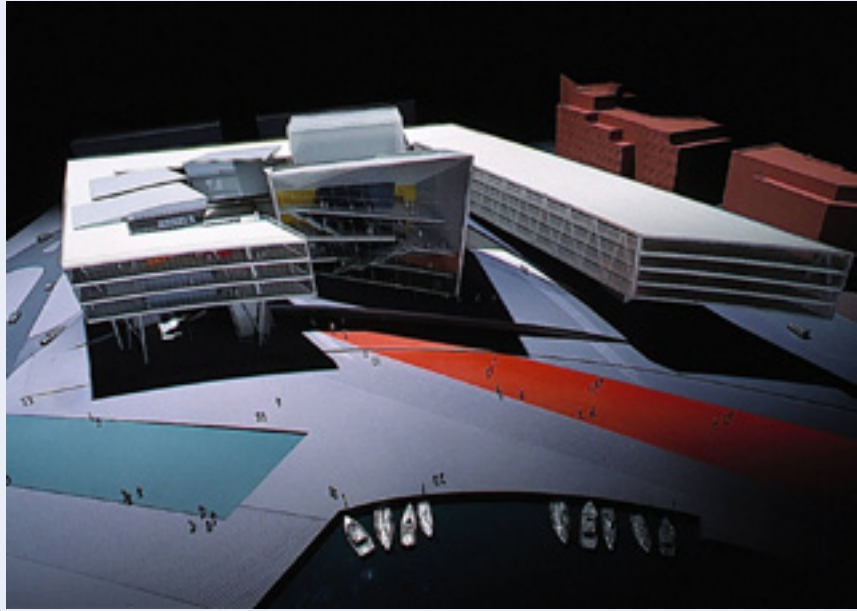
เธอเห็นว่านี่เป็นการกั้นแกล้งกันอย่างน่ารังเกียจ และรู้สึกท้อถอยในวิชาชีพอย่างมาก ถึงขั้นที่รู้สึกอยากจะเลิกเป็นสถาปนิก ถึงแม้ไม่นานเธอจะกลับมาแน่วแน่ในการเป็นสถาปนิกต่อไป และนี่คือความรู้สึกอยากเลิกเป็นสถาปนิกครั้งสุดท้ายของเธอ

แต่เหตุการณ์นี้ก็ทำให้เธอตัดสินใจว่าเธอไม่น่าจะรุ่งได้ในประเทศที่มีปัญหาเรื่องการปิดกั้นต่างชาติ เพราะงานสถาปัตยกรรมต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง ไม่ใช่แค่ฝีมือเพียงอย่างเดียว

เธอกล่าวว่า “งานสถาปัตยกรรม เป็นงานที่ต้องการความทุ่มเทสูง ไม่เหมือนงานอื่นๆ ตรงที่ว่า จะต้องพึ่งคนมากมายเพื่อทำให้สำเร็จ ซึ่งคนอื่นๆ ก็พร้อมจะทำลายมันได้ทุกขณะเช่นกัน ต้องมีการต่อรองและทดลอง ต้องมีทั้งทักษะและความรู้ รวมถึงทักษะความเป็นมนุษย์เพื่อให้ได้งานตามที่ตั้งใจไว้” และเมื่อถูกถามว่า ถ้ารู้ว่ายากขนาดนี้แล้ว หากย้อนเวลากลับไป เธอจะเลือกเป็นสถาปนิกอีกไหม เธอกล่าวว่า “แต่เมื่อคุณทำสำเร็จ มันก็คุ้มค่ามาก”

- ซาฮา ฮาดิด นำเสนอผลงานประกวดแบบโครงการ The Peak ด้วยภาพวาดนี้ มีเพียงคณะกรรมการที่เป็นสถาปนิกชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งสะดุดตา จึงนำเอาเธออภิปรายจนคณะกรรมการลงความเห็นให้ชนะ... แต่ก็ไม่ได้สร้าง -

- ผลงานการออกแบบ Cardiff Bay Opera House ของซาฮา ฮาดิด ซึ่งชนะการประกวดทั้ง 3 รอบ แต่กลับถูกการเมืองท้องถิ่นแห่งเวลส์เล่นงาน สุดท้ายสถาปนิกอื่นได้งานนี้ไป -

หากเป็นระยะ 2-3 ปีที่ผลงานของซาฮา ฮาดิด ไม่ได้สร้างยังพอรอบ แต่ที่จริงแล้วช่วงเวลานั้นยาวนานเกือบ 10 ปี หากเป็นชีวิตศิลปินก็ยังพอทนได้อีก แต่นี่คือออฟฟิศออกแบบที่ต้องเลี้ยงดูผู้ร่วมงานต่างๆ อีกจำนวนหนึ่ง ไม่ง่ายเลยที่จะอดทนมาได้ขนาดนี้ เพื่อยืนยันในรูปแบบการออกแบบของตนเอง

ไม่มีผลงานได้สร้าง ก็คือไม่มีรายได้หลักเข้าออฟฟิศนั่นเอง ไม่รักกันจริง คงไม่อดทนขนาดนี้ จัดได้ว่าคุณลักษณะที่ซาฮา ต้องมีแน่ๆคือ "ความอดทน"

10 ปีผ่านไป จนเมื่อเธออายุได้ 41 ผลงานเธอจึงได้เกิดเป็นรูปเป็นร่างให้ผู้คนได้ประจักษ์ถึงแนวทางและวิสัยทัศน์ทางสถาปัตยกรรม และเมื่อถึงปี 2004 เธอก็ได้รับรางวัล Pritzker Prize ตามหลัง เร็ม คูลฮาร์ส เจ้าของคนแรกในชีวิตสถาปนิกของเธอเพียง 4 ปี และเธอคือผู้หญิงคนแรกที่ได้รับรางวัลนี้ จนถึงบัดนี้

โดยหลังจากนั้นก็ยังมีเพียงคู่สถาปนิกชายหญิงชาวญี่ปุ่น คาซุโยะ เซจิมา และ ริว นิชิซาวา (Kazuyo Sejima & Ryue Nishizawa) ซึ่งได้รับรางวัลคู่กันในฐานะผู้ร่วมงานในปี 2010 ที่ถือว่าเป็นผู้หญิงอีกคน แต่ถึงที่สุด ซาฮา ฮาดิด ก็ยังถือเป็นสถาปนิก

หญิงเดียวในประวัติศาสตร์ที่ได้รับรางวัลนี้อยู่ดี โดยในปีที่เธอได้รับรางวัล เธอมีผลงานอาคารที่สร้างโดยตัวเธอเพียง 5 หลังเท่านั้น (ไม่นับอาคารชั่วคราว)

ผลงานของซาฮา ฮาดิด มีทั้งเอกลักษณ์และพัฒนาการเรื่อยมา ในยุคแรกของเธอ นั้น เธอได้ตัดลิ้นแฉกบิต พื้น ผนัง เสา ของอาคาร ขณะออกแบบ เธอพยายามลิ้มทั้งเรื่องแรงดึงดูดของโลกและน้ำหนักของวัสดุไปทั้งหมด ผลงานของเธอในยุคต่อๆมา แสดงความสิ้นไหล พื้น ผนัง ฝ้าเพดาน หลังคา ไม่แยกออกจากกัน ด้วยรูปแบบที่ดูไร้แรงดึงดูดและเส้นสายที่เธอใช้ อาคารของเธอดูเหมือนมีชีวิต แม้กระทั่งเมื่อปิดการใช้งาน บางคนให้นิยามว่าเธอไม่ได้สร้างอาคารขึ้นมา แต่อาคารที่เธอออกแบบงอกหลอม ละลาย เลื้อย ติดอยู่กับพื้นที่นั้นๆ

Futuristic (แนวล้ำยุค), Deconstruction (แนวแหกโครงสร้าง) - แปลโดยผู้เขียนเอง คือศัพท์ในวงวิชาการสถาปัตยกรรมที่นิยามผลงานการออกแบบของเธอ อาคารที่ถุกนิยามด้วยสองคำนี้ มักเป็นอาคารที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งและโต้เถียงเสมอ โดยเฉพาะเมื่อถูกสร้างในพื้นที่ที่มีประวัติศาสตร์

ที่เกริ่นมาเสียยืดยาวเกี่ยวกับ ซาฮา ฮาดิด ทั้งเรื่องประเด็นเพศ เชื้อชาติ หวัคนิตศาสตร์ ศิลปะ จิตวิญญาณโรงเรียนสถาปัตยกรรมยุคชิปปี การผสมผสานงานภาพวาดแนว Abstract กับงานออกแบบ การได้ร่วมงานกับ เร็ม 庫ลฮาล์ ประสบการณ์ทัวร์เมืองจีน ความผิดหวังจากงานที่ไม่ได้สร้างโครงการ The Peak ที่ฮ่องกง และงาน Cardiff Opera House ที่เวลส์ และรูปแบบที่ “ไม่น่าสร้างได้” กับ “เกินงบประมาณ เพราะทั้งหมดคือวัตถุดิบในการเข้าใจอาคาร Guangzhou Opera House หลังนี้

อย่างที่บอกครับ ชีวิตศิลปิน แยกไม่ออกจากงานศิลปะ ผลงานเซเลบ ก็แยกไม่ออกจากชีวิตเซเลบเช่นกัน

อาคาร Guangzhou Opera House คงจะเป็นอาคารที่โชคดีอยู่น้อย เพราะถูกสร้างในเขตเมืองใหม่ของกวางโจว ริมแม่น้ำจูเจียง ภาพลักษณ์ล้ำอนาคตจึงไม่มีปัญหาเรื่องความขัดหูขัดตา กับชุมชนดั้งเดิมสำหรับโครงการนี้ ถือเป็น การเปิดตัวที่งดงามของผลงานการออกแบบที่เสร็จสมบูรณ์หลังแรกบนแผ่นดินจีนของซาฮา ฮาดิด (โครงการ The Peak ที่ฮ่องกง คือชัยชนะใหญ่ครั้งแรกของเธอแต่โปรเจกต์ไม่ได้สร้าง)

และเป็นการเปิดตัวที่งดงามของอาคารประเภท Opera House หลังแรกของเธอ (เพราะที่ Cardiff Bay Opera House เธอโดนการเมืองชาตินิยมกลั่นแกล้ง) เธอชนะการประกวดแบบ Guangzhou Opera House โดยมีหนึ่งในคู่แข่งตัวเต็งที่เคยเป็นทั้งอาจารย์และเคยเป็นเจ้านายของเธอ เร็ม 庫ลฮาล์ แนวคิดในการออกแบบอาคารของเธอ นั้นเรียบง่าย อาคารถูกอุปมาให้เป็นรูปก้อนกรวดสองก้อนที่มีผิวโค้งมนเหมือนถูกกัดเซาะมานานหลายร้อยหลายพันปีริมแม่น้ำจูเจียง ก้อนหนึ่งเล็กก้อนหนึ่งใหญ่ ก้อนหนึ่งดำก้อนหนึ่งขาว พื้นที่ว่างระหว่างอาคารเป็นเหมือนสายน้ำที่กัดเซาะเรื่อยๆ ไปตามก้อนกรวดเมื่อดม นี่คือการเดินทางที่ผู้คนใช้เดินลัดเลาะเข้าและชมอาคารได้โดยรอบ เส้นโค้งทั้งหลายที่ปรากฏบนอาคารแปลกตาจากอาคารเหลี่ยมๆ ที่ชาวกวางโจว (และอีกหลายๆ ที่ของโลก) ค้นขึ้น

การอุปมาให้เป็นรูปหินสองก้อนนี้ มีแรงบัลดาลใจจากตำนานพื้นบ้านของแม่น้ำจูเจียง แม่น้ำซึ่งยาวเป็นอันดับ 3 ของจีน ชื่อจูเจียงนั้นแปลว่า “แม่น้ำไข่มุก” ซึ่งคนจีนเชื่อว่าเดิมแม่น้ำนี้มีก้อนหินขนาดใหญ่อยู่ข้างใต้ มีลักษณะโค้งมน

เรียบเนียน สองประกายคล้ายไข่มุกทะเลขนาดใหญ่ หินไข่มุกก้อนยักษ์นี้ ทำหน้าที่ไหลผ่านมีความโมโหระง้าง เป็นต้นกำเนิดแห่งความอุดมสมบูรณ์ให้กับแม่น้ำสายนี้ จึงตั้งชื่อแม่น้ำสายนี้ว่า จูเจียง (แม่น้ำไข่มุก)

และเมื่อสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นลงหลักปักฐานในจีน ก็ไม่เคยพ้นคำอธิบายด้วยแนวคิดแบบฮวงจุ้ย โดยเฉพาะชาวจีนกวางตุ้ง (กวางตง-มณฑลที่อาคารนี้ตั้งอยู่) ซึ่งขึ้นชื่อว่าบ้าฮวงจุ้ยที่สุดในจีน ทางศาสตร์ฮวงจุ้ยอธิบายว่าอาคารนี้เปรียบเสมือนเต่าทะเลสองตัว ที่มีด้วยเส้นทางของพลังลัดเลาะเข้ามาได้จากทุกทิศทุกทางเหมาะแก่การรวมตัวของผู้คนเป็นอย่างดี

ซาฮา กล่าวว่าเธอ “ไม่มีความรู้เรื่องฮวงจุ้ย ะไรนัก แต่เธอรูสึกว่ามันคือการทำให้คนรู้สึกสบายและราบรื่นในพื้นที่นั้นๆ มันคือสิ่งที่เรียกว่า คุณภาพของพื้นที่ว่าง (Quality of Space)”

แนวคิดเรียบง่าย เหมือนเต่า เหมือนก้อนกรวด แต่เทคนิคการก่อสร้างสุดหิน เพื่อที่จะให้ได้อาคารที่มีเส้นสายตามธรรมชาติแบบนี้ อาคารหลังนี้เต็มไปด้วยด้านที่เอียงไปมาทำมุมประหลาด แทบจะหาเส้นตั้งฉากไม่ได้

- ผลงานการออกแบบสถาปัตยกรรม มีทั้งเรือแก้ว และรองเท้า ของซาฮา ฮาดิด -

ก่อนหินทุกก้อน กระจุกทุกบานที่กรุติดอยู่บนโครง 3 เหลี่ยมต้องใช้คอมพิวเตอร์ในการคำนวณหาขนาดชิ้นต่อชิ้น และทดลองต่อต้านล่างครั้งแล้วครั้งเล่าก่อนที่จะยกขึ้นประกอบด้านบน หากเปรียบเทียบกับสนามกีฬารังนกที่ปักกิ่ง แม้เส้นสายดูเหมือนซับซ้อน แต่เมื่อดูภาพรวมยังมีโครงสร้างที่เป็นระบบระเบียบซ่อนอยู่มากกว่าอาคารหลังนี้มาก

ลักษณะโครงสามเหลี่ยมที่เชื่อมโยงต่อกันเป็นเสมือนเซลล์ของสิ่งมีชีวิต ตั้งแต่ผนังไปจนถึงพื้น ของ Guangzhou Opera House ก็ใช้แนวคิดนี้ในการสร้าง แนวคิดของเทคนิคการออกแบบนี้เรียกว่า Parametric Design คือการนำรูปทรงที่ดูซ้ำๆ กันแต่ที่จริงไม่เหมือนกันมาสร้างเป็นรูปร่าง เป็นการเลียนแบบขบวนการการออกแบบของธรรมชาติเช่น เซลล์ โครงกระดูก การเกาะตัวของแพลงตอน ฯลฯ

เทคนิคนี้ต้องพึ่งพาคอมพิวเตอร์ในการทำงาน เพราะแม้เป็นรูปร่างเดียวกันแต่สัดส่วนและการวางตัวของแต่ละองค์ประกอบต่างกัน

แต่หากคิดว่าเพียงแค่อัดป้อนอย่างเดียวก็น่าจะสามารถสถาปตยกรรมรูปแบบนี้ได้ ก็ถือเป็นความเข้าใจผิดอย่างแรง ซาฮา ก็เคยกล่าวไว้ประมาณนี้เช่นกัน “เพราะเราต้องจัดการกับพื้นที่ว่างที่เกิดจากพื้นผิวเหล่านี้ ผู้คนที่เข้ามาในอาคารจะเคลื่อนไหวไปอย่างไร และพบกับที่ว่างแบบไหน” ขึ้นอยู่กับการออกแบบ ไม่ใช่คอมพิวเตอร์

ด้วยการผลักดันเทคนิคการออกแบบและก่อสร้างนี้ให้ไปสุดขอบจำกัด ทำให้บางจุดของอาคารนี้ยังเห็นความพยายามที่ยังต้องผลักดันกันต่อไป ปูนที่ปูดออกมาเพราะพยายามฉาบทับท้อต่างๆ ที่โผล่ออกมาจากผนัง หรือแม้แต่วรอยต่อของผิวหินแกรนิตที่ต่อไม่สนิทกัน คือหลักฐาน

- Olympic Stadium 2020 ที่ญี่ปุ่น
ดราม่าล่าสุด ของ ซาฮา ฮาดิด -

ขณะที่ภายนอกดูปมาเหมือนก้อนกรวด ภายในโรงคอนกรีต 1,800 ที่นั่ง ดูปมาเหมือนภายในเปลือกหอย แผ่นผ้าและผนังเชื่อมเป็นผิวเดียวกันคล้ายเนื้อหอย บนฝ้าเพดานประดับด้วยไฟน้บร้อยนับพัน จะมองเป็นมุกในเปลือกหอยก็ว่าได้

ซึ่งการจัดการพื้นที่ภายในโรงคอนกรีตของที่นี่ก็มีความยากต่างจากที่อื่นอย่างเห็นได้ชัด เพราะว่าตัวโรงไม่สมมาตร ส่งผลต่อการออกแบบระบบเสียงอย่างยิ่ง

เดิมที่มีการเสนอให้ออกแบบแผ่นสะท้อนเสียงลอยตัวเพื่อช่วยในการปรับแต่งเสียงให้เป็นไปตามต้องการ เหมือนที่โรงคอนกรีตทุกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย แต่ ซาฮา ไม่เห็นด้วย เพราะจะทำให้เส้นสายของผิวฝ้าเพดานและผนังไม่ได้ตั้งใจ

โรงคอนกรีตถ้าระบบเสียงล้มเหลว จะเป็นโรงคอนกรีตได้อย่างไร หลายคนที่อยู่ในทีมงานคงรู้สึกถึงความไร้เหตุผลและเอาแต่ใจของนักออกแบบ

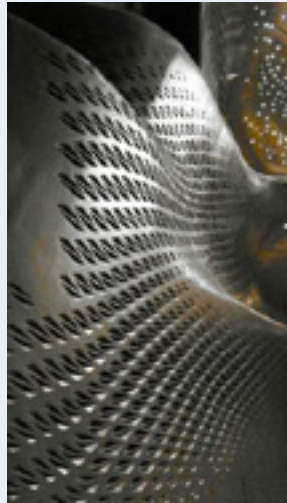
เรื่องจึงเข้าทาง ฮาโรลด์ มาเชล (Harold Marshall) นักอะคูสติกศาสตร์ชาวออสเตรเลีย ที่ศึกษาการออกแบบโรงคอนกรีตโดยไม่ต้องใช้แผ่นสะท้อนเสียง ขณะที่เขาเขียนนทฤษฎีที่ได้ศึกษามา แต่มาเชลไม่เคยได้มีสนามทดลองทฤษฎี เพราะโรงละครหรือโรงคอนกรีตทั่วไป เลือกที่จะเพลี่ยเซพกับการใช้แผ่นสะท้อนเสียงตลอดมา

และแล้วผ่านการทดสอบปรับแต่ง เขาก็สามารถพิสูจน์ได้ว่า พื้นที่ส่วนใหญ่ของที่นั่ง สามารถได้ยินเสียงที่ไพเราะได้ตามมาตรฐานได้ โดยไม่ต้องใช้แผ่นสะท้อนเสียง อันที่จริงมีอยู่บางที่นั่งที่ไม่ผ่านเกณฑ์คุณภาพเสียง แต่ก็สามารถแก้ไขได้ด้วยการเจาะผิวผนังให้มีผิวสัมผัสที่เปลี่ยนทิศทางการสะท้อนของเสียงเป็นแฉกๆ ไป โดยไม่เสียภาพรวมของการออกแบบ

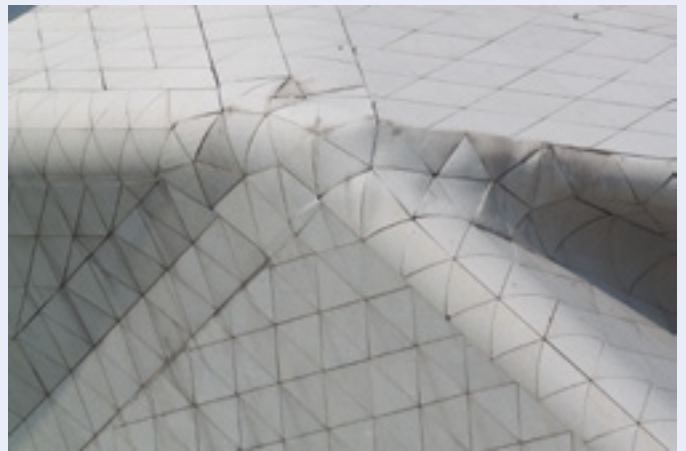
มาเชลให้ความเห็นว่า “ถึงจะไม่สมมาตรและเป็นรูปทรงไม่ปกติ แต่รูปทรงนี้ให้ระบบเสียงที่ยอดเยี่ยมได้..... ที่นี่เป็นโรงคอนกรีตแบบไม่สมมาตรเพียงไม่กี่ที่ในโลก...บางที่ความไม่สมมาตรก็อาจจะให้ระบบเสียงที่ดีกว่าที่สมมาตรได้” เมื่อมีคำถามต่อว่าแล้วถ้าเป็นโปรเจกต์ Cardiff Bay หละจะทำแบบนี้ได้ไหม เขาตอบว่า “ทำได้แน่นอน” กลุ่มนักการเมืองชาวเวลส์ โดนจิกกัดอีกเช่นเคย ที่สำคัญเมื่อเปรียบเทียบรูปทรงอาคารแล้ว การออกแบบ Cardiff Bay Opera House ดูง่ายกว่ามาก

นี่เองที่ทำให้ ซาฮา กล่าวไว้ว่า “ที่จีน ฉันมีความรู้สึกที่ดี เพราะทุกฝ่ายพยายามช่วยเหลือ นี่ไม่ได้พูดเพราะสัมภาษณ์รายการเงินอยู่นะ”

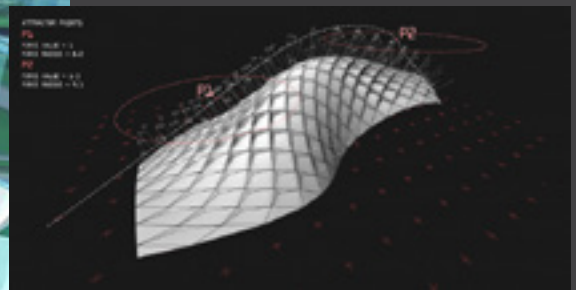
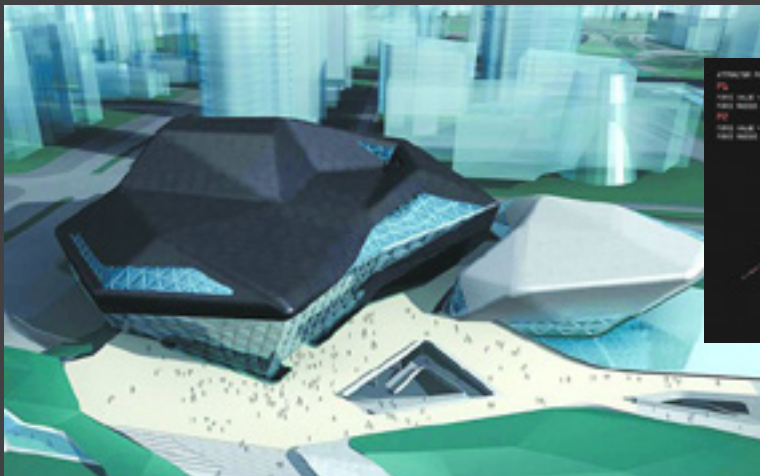
- ผิวผนังภายในโรงคอนกรีต ที่ปรับแต่งเพื่อเบี่ยงเบนทิศทางเสียง โดยไม่กระทบต่อภาพรวมของการออกแบบ -

- โครงเหล็กด้านต่าง ๆ ต้องมาประกอบกันให้ลงตัวเพื่อเป็นโครงรองรับผิวผนังอาคาร -

- ร่องรอยของการผลิตต้นให้สุดท้ายในเทคโนโลยีการก่อสร้าง -

- ภาพแนวคิด Parametric Design ซึ่งใช้หน่วยรูปทรงคล้ายๆกัน ย่อยๆสร้างรูปทรงใหญ่ๆขึ้น -

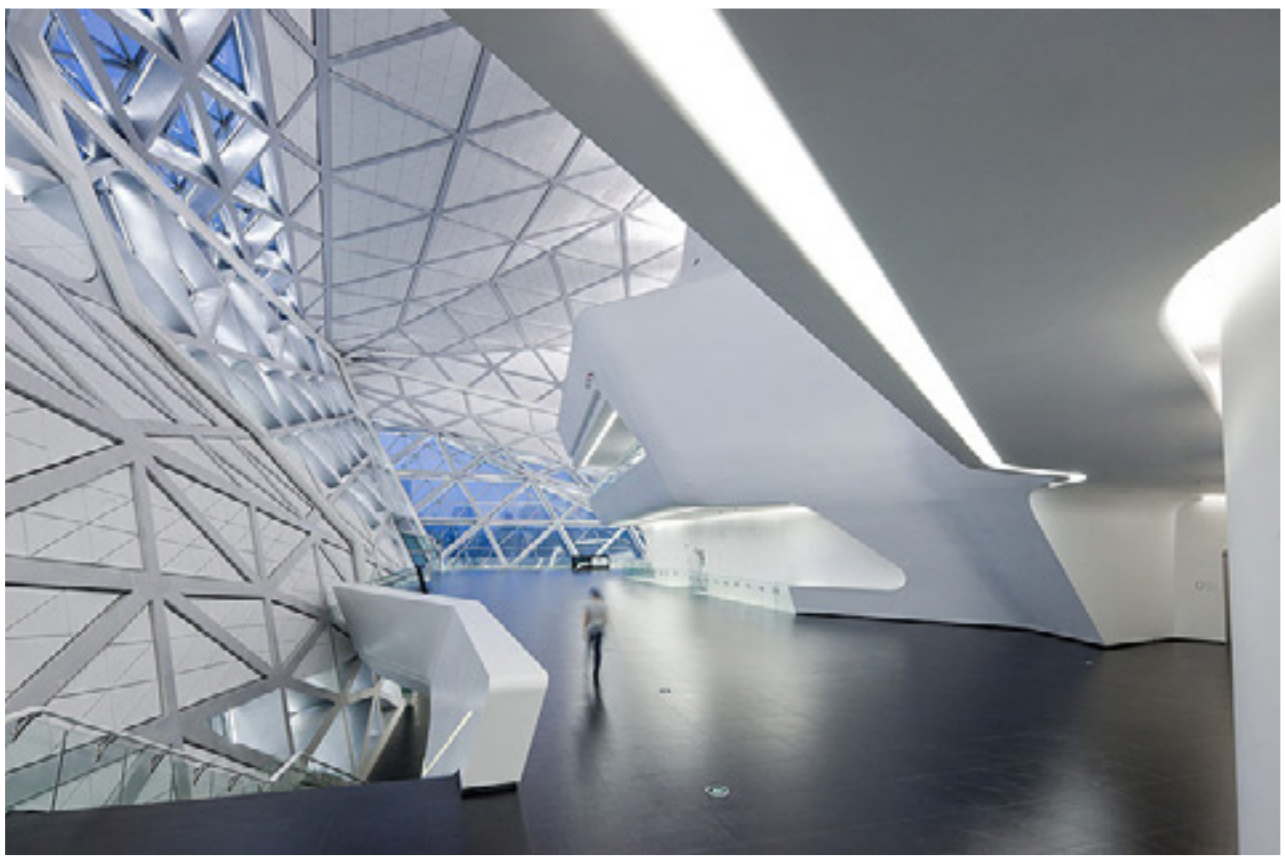
โครงการ Guangzhou Opera House สร้างเสร็จภายในระยะเวลา 6 ปี ด้วยงบประมาณรวม 0.38 พันล้านบาท (จากเดิมที่คาดการณ์ไว้ว่าจะใช้งบ 8.5 พันล้านบาท) กับพื้นที่อาคาร 71,197 ตารางเมตร ตกตารางเมตรละ 20,000 หยวน หรือประมาณตารางเมตรละ 1 แสนบาท(เฉพาะค่าก่อสร้างไม่รวมค่าที่ดิน)

จะว่าไป Guangzhou Opera House ก็จัดเป็นโครงการที่ราบรื่นทีเดียว โดยเฉพาะถ้าเทียบกับโครงการอื่นๆ เช่น ศูนย์กีฬาทางน้ำโอลิมปิก 2012 ที่ลอนดอน ซึ่งด้วยงบประมาณและเวลาที่เร่งรัด สุดท้ายมีปัญหาเรื่องความโค้งหลังคาบังมุมมองทำให้ต้องคืนตัวผู้เข้าชมรวมกันหลายพันใบ หรือล่าสุด ผลงานการออกแบบของซาฮา ชนะการประกวดแบบสนามกีฬาโอลิมปิกปี 2020 ที่ญี่ปุ่น ก็มีทั้งเสียงชื่นชมและคำทอเถิดขึ้นอย่างเผ็ดร้อน ทั้งระหว่างสถาปนิกกับสถาปนิก และระหว่างชาวญี่ปุ่นกับชาวญี่ปุ่น และจนล่าสุดนายชินโซ อาเบะ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นได้ยกเลิกโครงการนี้ไป ทำให้เกิดการตอบโต้กันไประหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นกับซาฮา เธอกลายเป็นดราม่าสถาปัตยกรรมระดับนานาชาติอีกครั้ง

แม้ดูเหมือน Guangzhou Opera House จะดูเหมือนเป็นอาคารที่ดราม่าน้อยกว่าอาคารอื่นๆ ในชีวิตเธอ แต่ด้วยโครงการนี้ เธอโดดเด่นเหนืออาจารย์ เธอได้ก้าวอย่างเข้าสู่การมีผลงานในจีน เธอได้แก้มือกับชัยชนะครั้งอดีตที่หลุดมือไป ทั้งที่ The Peak และ Cardiff Opera House และที่สำคัญเธอต้องใช้ความแกร่ง ความเก่ง การยืนหยัด และความมุ่งมั่นนานนับสิบปี เพื่อให้เกิดความสำเร็จนี้

เบื้องหลังอาคารหวือหวา ไม่เคยเกิดจากความง่าย อย่างที่ใครบางคนคิดว่า แค้เขียนอะไรแปลกๆ หรือแค่กดปุ่มสั่งหลังคอมพิวเตอร์เท่านั้น งานออกแบบสถาปัตยกรรมมีสิ่งที่ต้องฝึกฝน สั่งสมและฝ่าฟันมากกว่าการออกแบบ และหากต้องการสร้างปรากฏการณ์ใหม่ ทางผ่านของมันก็ไม่เคยโรยด้วยกลีบกุหลาบ

ไอวัน..ยูวัน..วัน !!

Win
Win

วันที่ 18 พฤศจิกายน 2014 รถไฟ
ขนส่งสินค้าบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์ 82 ตู้
นำหนักบรรทุก 1,000 ตัน วิ่งออกจากเมือง
อู่ มณฑลเจ้อเจียง มุ่งหน้าสู่กรุงมาดริด
ประเทศสเปน ระยะทาง 13,000 กิโลเมตร

จำได้ว่าตอนเด็ก ๆ ครูสั่งให้ท่องว่าทาง
รถไฟสายทรานส์ไซบีเรีย เชื่อมระหว่าง
เมืองท่าลาดิวอสตอคกับกรุงมอสโกของ
รัสเซีย เป็นทางรถไฟยาวที่สุดในโลก วันนี้
คงต้องลบทิ้งแล้วบันทึกข้อมูลใหม่.. “รถไฟ
สาย Trans-Asia” ออกจากจีน-ผ่านเอเชีย
กลาง-ทะลุไปยุโรป ยาวที่สุดในโลก ยาวกว่า
ทรานส์ไซบีเรียเกือบเท่าตัว

รถไฟสายนี้คือตัวอย่างรูปธรรมใน
การทำให้มหาทวีปยูเรเชียเป็นแผ่นดิน
ผืนเดียวกันตามโรดแมป “Silk Road
Economic Belt” ของจีน ก่อนที่รถไฟ

สายนี้จะเปิดวิ่ง จีนได้ปล่อยออกไปก่อนแล้ว
หลายขบวนหลายเส้นทาง.. ฉงชิ่ง-ดุยส์บวร์ก
11,179 กิโลเมตร เจิ้งโจว-ฮัมบูร์ก 10,214
กิโลเมตร ฉงตู-ยุโรป ปักกิ่ง-ยุโรป แต่ละเส้น
เกิน 10,000 กิโลเมตรขึ้นไปทั้งนั้น

ตามโรดแมพนี้ ฉงตูเมืองเอกของมณฑล
เสฉวน ถูกวางตำแหน่งให้เป็นศูนย์กลาง
ของเมืองทางภาคใต้ เจิ้งโจวเมืองเอกของ
มณฑลเหอหนานเป็นชุมทางของเมืองทาง
ภาคกลาง และอู่ในมณฑลเจ้อเจียงเป็น
ศูนย์กลางของเมืองทางภาคตะวันออก
รถไฟขนส่งสินค้าจากมณฑลต่าง ๆ ต้องวิ่งมา
รวมกันที่เมืองศูนย์กลางของแต่ละภูมิภาค
ก่อน แล้วจึงวิ่งไปตามเส้นทางสายหลัก มุ่ง
หน้าออกสู่เอเชียกลาง ผ่านคาซัคสถาน
รัสเซีย เบลารุส โปแลนด์ เยอรมัน ฝรั่งเศส
สุดท้ายที่สเปน

Win
Win

ในอดีต..ซึ่งก็คือเมื่อไม่นานมานี้เอง.. ก่อนที่จะมีรถไฟข้ามทวีปเส้นต่าง ๆ เหล่านี้ เมืองของจีนที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในประเทศ ยกตัวอย่างเมืองเฉิงตูในมณฑลเสฉวน หากต้องการส่งสินค้าไปขายที่ยุโรปซึ่งเป็นกลุ่มประเทศคู่ค้าอันดับต้น ๆ ของจีน ไม่มีทางให้เลือกเป็นอย่างอื่น นอกจากจะต้องขนสินค้าใส่ตู้คอนเทนเนอร์ขึ้นรถไฟหรือล่องแม่น้ำแยงซีออกไปที่ท่าเรือเซี่ยงไฮ้ ระยะทางจากเฉิงตูไปเซี่ยงไฮ้ก็ปาเข้าไปแล้ว 1,600 กิโลเมตร จากนั้นขนส่งสินค้าลงเรือ รอนแรมอยู่กลางทะเลอีกประมาณ 6 สัปดาห์กว่าจะถึงยุโรป เสร็จแล้วขนคอนเทนเนอร์จากเรือขึ้นรถบรรทุกวิ่งไปส่งลูกค้าตามที่ต่าง ๆ อีกตัวอย่างหนึ่ง ถ้าต้นทางสินค้าอยู่ที่เมืองเจิ้งโจวเมืองเอกของมณฑลเหอหนานซึ่งอยู่กึ่งกลางประเทศพอดี ก็ต้องขนสินค้าไปลงที่ท่าเรือเมืองชิงเต่า แล้วก็ขนต่อ ๆ ขั้วแบบกับที่เฉิงตูเหมือนกัน

การเคลื่อนย้ายสินค้าแบบส่งต่อเป็นทอด ๆ แบบนี้ตามหลักโลจิสติกส์ถือว่าเป็นกระบวนการเคลื่อนย้ายที่ไม่มีประสิทธิภาพ ลิ่นเปลืองทั้งเวลาและค่าขนส่ง แต่.. นับจากนี้ไป สินค้าทุกชิ้นจากเฉิงตูก็ดี เจิ้งโจวก็ดี จากไหน ๆ ก็ดีสามารถส่งตรงโดยทางรถไฟรวดเดียวถึงยุโรป ใช้เวลาจากต้นทางถึงปลายทางประมาณ 16-18 วันแทนที่จะเป็น 6-7 สัปดาห์อย่างแต่ก่อน สินค้าผ่านแดนหลายประเทศก็จริงแต่สะดวกรวดเร็ว เพราะจีนได้ทำข้อตกลงทางศุลกากรระหว่างประเทศไว้แล้ว เพื่อลดขั้นตอนการตรวจระหว่างทางไปตรวจที่ต้นทางกับปลายทางเท่านั้น

รถไฟสาย Trans-Asia พลิกโฉมให้กับเมืองต่าง ๆ ของจีนที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในประเทศ จากที่เคยน้อยหน้ามณฑลอื่นเพราะไม่มีทางออกทะเล เดียวนี้กลายเป็นเมืองที่มีเส้นทางรถไฟเชื่อมต่อได้กับเครือข่ายรถไฟข้าม

ทวีปซึ่งมีประสิทธิภาพดีกว่าทะเลเสียอีก สามารถส่งสินค้าจากท้องถิ่นออกไปขายไกลถึงยุโรป ปีที่แล้วยังวิ่งกันอยู่ที่ 5-6 เทียว ปีนี้วิ่งเข้าออกถึงปีละประมาณ 50 เทียว มูลค่าสินค้าที่ส่งออกและนำเข้าก็สูงขึ้นเรื่อย ๆ ปีที่ผ่านมามูลค่าสูงถึง 3,000 กว่าล้านหยวน

แค่นี้เราท่านก็ได้คำตอบแล้วว่า New Silk Road ให้ประโยชน์อะไรกับจีนบ้าง ? แต่ที่จริงเรื่องนี้เองก็ไม่เคยปิดบังอำพราง กลับเป็นฝ่ายบอกกับชาวโลกอยู่เสมอว่า New Silk Road คือยุทธศาสตร์เปิดประเทศเวอร์ชันใหม่ของตน ต่อจากเวอร์ชันแรกที่จีนเปิดไปแล้วเมื่อ 30 กว่าปีก่อน ซึ่งครั้งนั้นส่งผลให้จีนร่ำรวยขึ้นมาเร็วจืดอย่างผิดหูผิดตา แต่ในที่สุดก็พบว่าในกระบวนการพัฒนานั้นมีข้อจำกัดบางอย่างที่แก้ไม่ได้ นั่นก็คือเกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่าการพัฒนาที่ไม่สม่ำเสมอ รายได้ของประชาชนมีช่องว่างที่นับวันกว้าง ปัญหาที่ว่าเกิดขึ้นจากพื้นที่ตอนในของประเทศ ตกอยู่ในสภาพถูกปิดล้อมไม่มีทางออกทะเล เศรษฐกิจจึงขยายไม่ออก แม้รัฐบาลจะเทกระเป๋ากับการเร่งรัดพื้นที่ชั้นในมาตลอดนับสิบปี แต่สุดท้ายก็ต้องยอมรับว่าไม่ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย

“New Silk Road” คือเครื่องทะเลงคอคขวดที่ผู้นำจีนยุคนี้เพิ่งขึ้นมา แถมภูมิโง่จนหาบอลัพจนเป็นโปรเจกต์ใหญ่ระดับโลก แต่ถ้าให้คิดด้วยสมองชาวบ้านๆ อย่างเราแล้วละก็.. ขอบอกว่าไม่เห็นจะแปลกใหม่ตรงไหนเลย ก็แค่เส้นผมบังภูเขาดี ๆ นี่เอง คนจีนเมื่อ 2,000 ปีก่อนเคยเอาผ้าไหมบรรทุกเรือไปขายเปอร์เซีย อินเดีย กระทั่งโรมก็ไปมาแล้ว เจกก็ سخานเดินทัพไปเผากรุงบูดาเปสต์ของฮังการีจนวอดวายเป็นเจ้าถ่านเมื่อศตวรรษที่ 12 ก็มีให้เห็นแล้ว แล้วทำไมคนจีนยุคนี้จะต้องหมอดาลัยตายอยากเพียงเพราะออกทะเลไม่ได้

ทำไมไม่หันมาหา “ประตูหลังบ้าน” เปิดมันออกให้กว้าง ๆ เดินออกไปเลยก็สิ้นเรื่อง ประตูนี้มันตรงกว่าและใกล้กว่า ออกประตูหน้าแล้วอ้อมลงทะเลเป็นไหน ๆ จริงมั๊ยล่ะ ?

वादภูมิไปอย่างนั้นแหละ เรื่องซี้ประตูด่านนี้สัหรือที่ผู้นำจีนจะไม่รู้.. ปัญหาอยู่ที่ “ความพร้อม” ของเหตุปัจจัยหลาย ๆ อย่างที่ต้องมาบรรจบกันพอดีต่างหาก เช่น ถ้าไม่ใช่เพราะเวลานี้จีนเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 2 ของโลก ไม่ใช่เพราะจีนมีเงินสำรองเงินตราต่างประเทศมากที่สุดในโลก เพราะจีนกลายเป็นมหาอำนาจเริ่มมีเครดิต มีมิตรที่เชื่อถือและพร้อมให้ความร่วมมืออยู่ทั่วโลก.. แล้วไซ้.. ไอเดียซิมเพิล ๆ แบบนี้ ถึงคิดได้ก็คงต้องเก็บไว้คนเดียว พุดกับใครก็ไม่มีใครฟังหรอก

แต่นี่เปล่า.. พอซูลโลแกน “อยากมั่งคั่งต้องสร้างทาง” ขึ้นมาโน้มน้าวใจชาวโลก พร้อมกับลงมือทำให้เห็นเป็นตัวอย่างเท่านั้น “เส้นทางสายไหมยุคใหม่” ก็ฟื้นชีพขึ้นให้เห็นทันตา หลายปีมาแล้วที่จีนโหมหนักให้กับการสร้างทางรถไฟภายในประเทศเชื่อมระหว่างเมือง เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดตั้งเขตความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศต่าง ๆ ทั่วทั้งยูเรเชีย นับถึงปีที่แล้วมีเส้นทางที่เปิดใช้งานได้แล้ว 16,000 กิโลเมตร เมื่อรวมกับเส้นทางที่มีอยู่ก่อน จีน ณ วันนี้นักกลายเป็นประเทศที่มีเครือข่ายรถไฟยาวที่สุดในโลก

ขณะเดียวกัน การโน้มน้าวใจทั้งโดยวาจาและการกระทำของจีน มีผลให้ประเทศต่าง ๆ เริ่มลงมือก่อสร้างเส้นทางคมนาคมขนส่งภายในประเทศเพื่อไปเชื่อมต่อกับโครงข่ายทางคมนาคมของจีน ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย หรือ ADB ประเมินว่าประเทศในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

ต้องการเงินพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 8 ล้านล้านหยวน ซึ่งเงินก็พยายามหาทางสนับสนุนในรูปแบบความร่วมมือและความช่วยเหลือ ผ่านธนาคารระหว่างประเทศที่ตั้งขึ้นใหม่อย่างน้อย 5 แห่งดังที่ได้กล่าวไว้ในบทก่อน

โครงการระหว่างประเทศที่เริ่มเห็นผลแล้วมีเป็นจำนวนมากไม่น้อย เช่น โครงการทางหลวงและทางรถไฟเชื่อมจีน-เมียนมาร์ โครงการท่าเรือและเขตเศรษฐกิจพิเศษเมียนมาร์ โครงการท่าเรือและนิคมเศรษฐกิจสีหนุวิลล์ในกัมพูชา โครงการรถไฟความเร็วปานกลางจีน-ลาว-ไทย โครงการท่าเรือและเขตเศรษฐกิจพิเศษอินโดนีเซีย โครงการรถไฟจีน-คีร์กีซสถาน-อุซเบกิสถาน โครงการทางหลวงจีน-ทาจิกิสถาน ท่อจ่ายก๊าซธรรมชาติจีน-รัสเซีย และจีนกับเอเชียกลาง โครงการสร้างทางหลวง สร้างโรงกำเนิดไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ และนิคมอุตสาหกรรมในปากีสถาน และในอนาคตอันใกล้ก็จะมีเส้นทางรถไฟขนส่งสินค้าจากจีนวิ่งลงใต้ผ่านตุรกีไปยุโรปเป็นรถไฟข้ามทวีปเส้นใหม่อีกเส้นหนึ่ง

ยุทธศาสตร์ New Silk Road ช่วยกระชับความสัมพันธ์อันดีระหว่างจีนกับประเทศและเขตแดนต่าง ๆ การค้าระหว่างจีนกับประเทศรายทางบนเส้นทางสายไหมยุคใหม่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มูลค่าการค้าระหว่างประเทศในช่วง 4 เดือนแรกของปีนี้อยู่ที่ 316,080 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นมูลค่าส่งออกจากจีน 191,540 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 4 เมื่อเทียบกับระยะเวลาเดียวกันของที่ผ่านมา และคิดเป็นร้อยละ 27.8 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมดของจีน

ทางการลงทุนระหว่างประเทศ โครงการ New Silk Road สนับสนุนให้นายทุนจีนหาทางเอาเงินไปลงทุนต่างประเทศให้มาก ซึ่งก็มีบริษัทจีนหลายแห่งชนะประมูลได้เป็นผู้ก่อสร้างโครงการในประเทศต่าง ๆ เช่น โครงการในคาซัคสถานมูลค่า 30,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในอุซเบกิสถาน 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ประเทศอื่น ๆ บนเส้นทาง New Silk Road ล้วนตกเป็นเป้าการลงทุนของนายทุนจีนทั้งนั้น มีสถิติชี้ให้เห็นว่าวงเงินจากจีนที่นำไปลงใน 64 ประเทศเมื่อปีที่ผ่านมามีมูลค่าสูงถึง 161,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 20 ของการลงทุนในต่างแดนทั้งหมด

และด้วยข้อตกลงที่จีนย้ำกันย้ำหนาว่า “จะเคารพเชื่อถือกัน ได้ผลประโยชน์แบบ win-win ด้วยกันทุกฝ่าย” โครงการ “สร้างทางแล้วรวย” จะขยายออกไปเรื่อย ๆ ทั่วทั้งเอเชียกลาง ไปจนถึงยุโรป โดยคู่สัญญาของจีนจะได้เป็นเจ้าของเส้นทางคมนาคมสายใหม่ซึ่งได้เป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายคมนาคมระหว่างประเทศ มีตลาดเพิ่มขึ้นมากมายตามรายทาง ส่วนจีนซึ่งเป็นทั้งผู้เชี่ยวชาญและผู้ส่งออกเทคโนโลยีรถไฟก็ได้ประโยชน์ไปเต็ม ๆ..

เพราะหลายปีมาแล้ว ที่บริษัทผลิตรางรถไฟและอุปกรณ์เกี่ยวกับรถไฟในประเทศจีนต่างทำยอดขายระเบิดเถิดเทิง บริษัทชั้นนำ 2 แห่งรายงานว่ามีกำไรตลอดปี 2014 ยอดขายปีต่อไปเพิ่มขึ้นกว่า 20%

Win
Win

หนังตะลุงของจีน 中国皮影戏

เมื่อพูดถึงหนังตะลุงของไทยแล้ว เรามักจะนึกไปถึงหนังตะลุงของภาคใต้ซึ่งมีประวัติและการสืบทอดกันมายาวนาน เป็นการนำหนังวัวหรือหนังควายมาแกะด้วยมีดหรือเครื่องมือให้เป็นรูปร่างของตัวละครที่จะเล่น เช่น ตัวพระ ตัวนาง ไอ้ท่ง ไข่มุก เป็นต้น โดยมีศิลปินชักเล่นเงาของตัวหนังตะลุงให้เกิดการเคลื่อนไหวเป็นไปตามท้องเรื่องการเล่น พร้อมด้วยมีการบรรเลงดนตรีและการพูดร้องและเล่าประกอบ

ทำให้หนังตะลุงมีชีวิตชีวาและน่าสนใจ ศิลปะการแสดงประจำท้องถิ่นชนิดนี้นับวันก็ยิ่งหาดูได้ยากในปัจจุบัน แต่เมื่อพูดถึงหนังตะลุงของจีนแล้ว สำหรับคนไทยไม่คุ้นหูคุ้นตาหรือกล่าวได้ว่าแทบจะไม่เคยได้ดูมาก่อนก็ว่าได้ แท้จริงแล้วหนังตะลุงของจีนมีประวัติมายาวนานเช่นกันและมีลักษณะของการสร้างรูปและการเล่นที่คล้ายคลึงกับหนังตะลุงของไทยที่สำคัญล้วนมาจากท้องถิ่นเช่นเดียวกัน

หนังตะลุงของจีนมีชื่อเรียกหลายชื่อเช่น “ผิอิงซี 皮影戏” หรือ “อิงจีซี 影子戏” หรือ “เต็งอิงซี 灯影戏” หรือ จื่ออิงซี 纸影子 เป็นต้น ถือเป็น การละเล่นพื้นบ้านชนิดหนึ่งของการแสดงประเภท หุ่นกระบอก และเป็นรูปแบบของการแสดงละคร อย่างหนึ่งที่แพร่หลายกันอย่างกว้างขวางใน ท้องถิ่น ชาวบ้านจะใช้ตัวหนังซึ่งแกะอย่างละเอียด ประณีตจากหนังวัวหนังควายแล้วให้แสงไฟส่อง ผ่านเป็นเงาทอดลงบนจอ ผู้เล่นจะทำการชักหรือ เชิดอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งมีดนตรีและการร้อง ประกอบ มีตัวละครหลากหลายขึ้นอยู่กับเรื่อง ที่แสดง

ประวัติหนังตะลุงจีน กล่าวกันว่าหนังตะลุง จีนมีประวัติมายาวนานพันกว่าปี มีมาตั้งแต่สมัย ราชวงศ์ซ่ง ซึ่งมีหลักฐานมากมายที่ยืนยันถึงหนัง ตะลุงแพร่หลายที่สุดในสมัยนี้ สมัยซ่งใต้ ที่ห้องใจ เคยมีคณะหนังตะลุงและชมรมวาดภาพบนหนัง สัตว์ กล่าวกันว่าบทหนังตะลุงมีถึงหลายร้อยเล่ม การร้องก็มีมากถึงสิบกว่าแบบ สมัยราชวงศ์หยวน กองทัพได้นำคณะหนังตะลุงเดินทางไปไกลโพ้น ซึ่งเผยแพร่ไปถึงประเทศแถบเอเชียกลาง ในช่วง ศตวรรษที่ 13-15 หนังตะลุงจากเอเชียตะวันตก ก็ได้แพร่หลายไปยังประเทศในแถบยุโรป

จากบันทึกของราชวงศ์หมิง ได้กล่าวถึง รัชศกเจิ้งเต๋อ สมัยพระเจ้าอู่จง รอบๆ ราชสำนัก

หลังจากที่ได้สร้างตำหนักและห้องหับ วัดวาอาราม แล้ว เพื่อเฉลิมฉลองความยิ่งใหญ่ เคยมีการรวมตัว ของยอดศิลปินจากทั่วสารทิศ สมัยนั้นศิลปิน ทุกหนแห่งเดินทางมารวมตัวกันในนครหลวง ปักกิ่ง รวมถึงศิลปินหนังตะลุงด้วย แต่ด้วยการ แสดงหนังตะลุงใช้คนไม่มาก และการแสดงหนัง ตะลุงมีเพียงม่านมุ้ง หน้าต่างรับเงาและอุปกรณ์ แสดงซึ่งพกพาได้ง่าย ประกอบกับสังคมสมัย คักดินาสถียมนั้นผู้หญิงไม่สามารถออกไปดูหนังได้ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับความสนใจจากขุนนางและใน ราชสำนักเท่านั้น สมัยนั้นตำหนักอ่องและขุนนาง ชั้นสูงได้มีการสร้างโรงหนังตะลุง แล้วว่าจ้าง ศิลปินมาเพื่อเพิ่มความรื่นเริงและแสดงถึงบารมี โดยเฉพาอย่างยิ่ง สมัยที่ขุนชาติแมนจูเข้ามา ปกครองประเทศจีนในช่วงแรก สาเหตุหนึ่งเป็น เพราะการส่งเหล่าขุนนางบู๊นั้และครอบครัว ไปประจำท้องที่ต่างๆซึ่งมีเชื้อสายแมนจู พวกเขา ไม่คุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมของชาวบ้าน ท้องถิ่น อีกสาเหตุหนึ่งเป็นเพราะพวกเขามีความ ชื่นชอบหนังตะลุงเป็นเดิมพันอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อ ได้รับตำแหน่งยศไปดำรงตำแหน่งหัวเมืองต่างๆ ก็มีการนำคณะหนังตะลุงติดตามไปด้วย สมัยคังซี ปีที่ 5 ภายในตำหนักคักดินาหลืออ่องมีผู้ดูแล โรงหนังตะลุงถึง 8 คน จึงเห็นได้ถึงสภาพของการ แพร่หลายของหนังตะลุงสมัยนั้นได้เป็นอย่างดี

หนังตะลุงรุ่งเรืองมากในสมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ.1573-1619) ปลายราชวงศ์หมิงต้นราชวงศ์ ชิง มีการผนวกศิลปะหนังตะลุงเข้ากับศาสนาเต๋า จนกลายเป็นหนังตะลุงเชิงเต๋า หนังตะลุงสมัยชิง ได้พัฒนาจนถึงจุดสูงสุด หลากหลายครวั้เรือนได้ ใช้หนังตะลุงซึ่งสลักโดยช่างฝีมือมีชื่อมาประดับ บ้านถือเป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจและเป็นเกียรติยศ ก่อน สมัยกษัตริย์กวางซวี หนังตะลุงที่แกะหรือเจาะ ลวดลายนั้นแต่ยังไม่มีการเติมแต่งสีสันทัน ต่อมาได้ มีการสร้างสรรค์โดยใช้กระดาษหนังเจ็ดชั้นทำขึ้น แกะเป็นลวดลายแล้วลงสี ขณะเดียวกันมีการใช้ รูปหน้าจิวประกอบกับท้องเรื่องหนังตะลุงด้วย สมัยราชวงศ์ชิง รัชศกเจียซิง (ค.ศ. 1814) ราชสำนักเสียมโกรม ประชาชนอยู่อย่างไม่สงบสุข แต่ละท้องที่เกิด “พรรคบัวขาว” ขึ้น ผู้คนที่เคย ถ่ายทอดศิลปะการแสดงหนังตะลุงได้เข้าร่วมเป็น ทหารหรือนักรบช่วยเหลือประชาชนลุกฮือต่อต้าน ราชสำนัก อีกเป็นเพราะหนังตะลุงมักจะแสดงใน ฉากมืดๆ จนทำให้ขุนนางราชสำนักเกิดความหวั่น เกรง ต่อมาราชสำนักจึงถือโอกาสปิดประกาศว่า ประเทศกำลังมีภัย ประชาชนกำลังตกทุกข์ หาก ยังมีการแสดงอีก จะเผาโรงหนังตะลุงให้หมดสิ้น

ในเมืองหลวงได้ส่งทหารไปตรวจค้นคณะหนังตะลุง และพวกที่เล่นหนังตะลุงจะถูกเรียกว่า “โจรไฟมิด” ซึ่งต่อมาก็ถูกไล่ล่าฆ่าชีวิตและได้ทำการเผาอุปกรณ์ฉากไปหมดสิ้น ภัยร้ายครั้งนี้ได้ลุกลามไปทั่วประเทศ ด้วยเหตุนี้ศิลปะหนังตะลุงจึงเข้าสู่ยุคเสื่อมถอย

สงครามโลกครั้งที่ 2 ประชาชนอยู่อย่างไม่สงบสุข หนังตะลุงก็ยิ่งพุบลงยิ่งไม่มีวันที่จะฟื้นฟูได้ แต่ในระหว่างสงครามต่อต้านญี่ปุ่น ที่จางโจวมณฑลฮกเกี้ยนมีการใช้หนังตะลุงเชิญชวนผู้คนลุกขึ้นมาสู้ต่อต้านญี่ปุ่น หลังประเทศจีนปลดแอกแล้ว ศิลปินและคณะหนังตะลุงได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลสมัยนั้นและได้รับฟื้นฟูกลับคืน เมื่อถึงสมัยปฏิวัติวัฒนธรรมนั้น ศิลปะหนังตะลุงถูกโจมตีว่าเป็นความล้าสมัยล้าสมัยสืประการ หลังปลดแอกแล้ว ประชาชนได้ให้ความสำคัญในการเผยแพร่วัฒนธรรมและเห็นถึงคุณค่าของการแสดงหนังตะลุง

แม้ว่าหนังตะลุงจะได้รับการฟื้นฟูก็ตาม แต่ก็ได้รับผลกระทบจากการเกิดขึ้นของภาพยนตร์และโทรทัศน์ ศิลปะหนังตะลุงได้ผ่านมิตินกาลเวลาค่อนข้างยาวนาน ปัจจุบันก็ยังเห็นกันได้หลายแห่งในประเทศจีน ซึ่งแต่ละแห่งก็มีกลุ่มคณะแสดงของแต่ละท้องถิ่น เช่นหนังตะลุงซานซี หลงตง ซานซี ปักกิ่ง ซานตง จิงไห่ หมิงเซี่ย เป็นต้น แต่ละท้องถิ่นก็มีความโดดเด่นเฉพาะตัว

ทุกวันนี้หนังตะลุงยังคงเป็นความนิยมและแพร่หลายกันอยู่ในหมู่บ้าน อย่างเป็นเช่นประชาชนที่อาศัยบนที่ราบสูงดินเหลืองภาคตะวันออกเฉียงของมณฑลกานซู ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในถ้ำดิน (เหยาตัง) การแสดงหนังตะลุงส่วนใหญ่จึงมักแสดงกันในถ้ำดิน ด้วยเหตุนี้ ผู้คนที่นั่นยังเรียกกันทั่วไปว่า “หนังตะลุงถ้ำดิน” ปัจจุบันเฉพาะเขตชิงหยาง ยังมีคณะเล่นหนังตะลุงมากกว่าร้อยคณะ เมื่อหมดหน้านา พวกเขา ก็จะออกตระเวนไปแสดงหนังตะลุงตามหมู่บ้านต่างๆ การละเล่นหนังตะลุงชนิดนี้ เป็นรูปแบบบันเทิงการชนิดหนึ่งที่นิยมเล่นกันวันนักชดถุกษ์หรือในงานมงคล

อุปกรณ์การเล่นที่สำคัญคือตัวหนังตะลุง ตัวหนังตะลุงเหล่านี้ล้วนทำจากแผ่นหนังวัวฟอกทั้งเส้น ศิลปะการทำตัวหุ่นคล้ายคลึงกับศิลปะการตัดกระดาษ รูปลักษณะของตัวหุ่นมีการออกแบบพิเศษและดูสวยงาม สีสันของตัวหนังตะลุงนั้นมักจะขยายให้เกินจริง อย่างเช่น ส่วนของหัวจะใหญ่ลำตัวยาว แขนยาวเลยหัวเข่า ตัวหนังที่เป็นเพศชายตาจะโต หน้าผากสูงกว้าง หน้าอกแคบ ส่วนตัวหนังที่เป็นเพศหญิงนั้นจะมีคิ้วโก่ง ตาเล็ก ปากเล็กจิ้มลิ้มและจมูกโด่งเป็นส่วนใหญ่ ฝีมือการแกะลายนั้นถือเป็นฝีมือชั้นเยี่ยมและลงสีได้อย่างวิจิตรบรรจง สีเส้นสวยสดงดงาม สีที่นิยมใช้กันคือสีแดง สด สีเขียวแก่ และสีเหลือง และนิยมใช้สีแดงเป็นสีพื้น แต่ก็มีบ้างที่ใช้สีน้ำเงินเป็นสีพื้น

- ศิลปินชักตัวหนังตะลุง -

- การแกะสลักตัวหนังจากหนังวัว -

ภาพจาก <http://www.rouding.com/minjianyishu/piying/93649.html>

- ภายในโรงหนังตะลุงซึ่งศิลปินกำลังเชิดหนังตะลุง -

ภาพจาก <http://www.rouding.com/minjianyishu/piying/93649.htm>

หนังตะลุง
ของจีน

การออกแบบส่วนประกอบของตัวหนังมีเทคนิคการทำที่ ล้ำเลิศมาก โดยทั่วไปจะแบ่งส่วนประกอบของตัวหนังออกเป็น ห้าส่วน มีทั้งหมด 12 ชิ้น ลักษณะของตัวหนังชนิดนี้สามารถ แสดงให้เห็นถึงภาพเงาที่เป็นด้านข้าง ด้านข้างมุมเฉียง ภาพเงา มุมต่ำ ภาพเงามุมสูงและภาพเงาด้านหน้าตรง ดังนั้นแม้จะมอง เห็นภาพเงาด้านข้าง แต่ก็ทำให้ผู้ชมรู้สึกว่าเป็นภาพสามมิติ ผู้ชกตัวหนังที่มีความเชี่ยวชาญ สามารถทำตัวหนังแสดงท่าทาง หรืออากัปกริยาต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวจึงทำให้ดูมี ชีวิตชีวา เหมือนกับว่าเพลงที่ร้องและอากัปกริยาต่างๆ ที่แสดง ล้วนเกิดจากตัวหนังเองจริงๆ

ดนตรีก็ทำนองการร้องประกอบการแสดงหนังตะลุงของ ถ้ำดินมณฑลทกานสุมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว กล่าวคือมีท่วงทำนอง ที่ไพเราะอ่อนหวาน จังหวะชัดเจน รื่นหูชวนฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลากเสียงหรือเอื้อนเสียงที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของศิลปะ แบบพื้นบ้าน ซึ่งผู้ชกตัวหนังโดยทั่วไปต้องร้อง รำ และตี ตี เป่าเป็นด้วย

เนื้อหาของการแสดงของการเล่นหนังตะลุงนั้นส่วนใหญ่ มัก จะนำมาจากเนื้อเรื่องสามก๊ก ห้องลิ้น ไชอิ๋ว หรือนิทานพื้นบ้าน เป็นต้น ปัจจุบันมีการปรับปรุงรูปแบบของหนังตะลุง นอกจากนี้ ยังมีการแกะฉาก หรือออกแบบองค์ประกอบของฉาก มีการ ประยุกต์ดนตรีหรือบทเพลงยอดนิยมมาประกอบด้วย จึงทำให้ การแสดงมีสีสันและน่าดึงดูดผู้ชม อีกทั้งดูแล้วสนุกสอคล้อง กับยุคสมัยมากขึ้น

การแสดงหนังตะลุงในปัจจุบัน เนื่องจากข้อจำกัดด้วย จำนวนครั้งของการแสดงและรายได้หรือค่าตอบแทนที่ไม่สูงนัก ประกอบกับศิลปินรุ่นเก่าๆ ถือเป็นกิจกรรมนันทนาการเท่านั้น (มิได้มุ่งหวังเป็นอาชีพที่ทำรายได้เลี้ยงชีพ) คนรุ่นหลังจึงไม่คิด ที่จะสืบสานงานศิลป์ด้านนี้ อีกทั้งขั้นตอนการทำตัวหนังตะลุง นั้นก็ซับซ้อนยุ่งยาก การแกะลายของตัวตะลุงแต่ละตัวก็แสน ยากลำบาก ถ้าแกะขาดแล้วก็เสียเวลาในการแกะใหม่ทั้งหมด และในการแสดงนั้นผู้ชกต้องเชี่ยวชาญซ้ำของ ร้องเง่ ประกอบ กับการแสดงแต่ละรอบต้องใช้เวลาราวสามสี่ชั่วโมง ซึ่งถือว่าเป็น

กิจกรรมที่เหน็ดเหนื่อยและลำบากมากทีเดียว ด้วยเหตุนี้ การทำตัวหนังตะลุงและการแสดงหนังตะลุงจึงขาดผู้สืบทอดต่อ ภาระนั้นการแสดงหนังตะลุงนับวันยิ่งน้อยลงไปเรื่อยๆ เช่นเดียวกับหนังตะลุงของไทย

เป็นเรื่องที่แปลกคือ หนังตะลุงไม่เพียงมีเฉพาะใน ประเทศไทยและประเทศจีนเท่านั้น หลายประเทศในแถบเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ก็มีการเล่นหนังตะลุงเช่นกัน การที่หลายๆ ประเทศมีศิลปะพื้นบ้านร่วมกันนั้น สันนิษฐานว่าอาจจะเป็นการ ถ่ายทอดมาจากแหล่งใดแหล่งหนึ่งหรืออาจจะเป็นภูมิปัญญา ร่วมกันเป็นได้ เรื่องนี้จึงถือเป็นประเด็นที่นักศึกษาวิจัยอย่างยิ่ง

ด้วยเหตุนี้การอนุรักษ์และสืบทอดการเล่นหนังตะลุง ขึ้นอยู่กับ การเห็นคุณค่าและความสำคัญของงานศิลปะ แต่ถ้า ไม่ได้มีการถ่ายทอดและสืบทอดไปยังคนรุ่นหลังแล้ว ต่อไป การละเล่นนี้ก็จะเป็นเพียงประวัติศาสตร์ของการละเล่นพื้นบ้าน อย่างหนึ่งเท่านั้น และถ้าจะดูหนังตะลุงก็ได้แค่ดูทางสื่อออนไลน์ ที่ได้มีการบันทึกไว้หรือดูจากพิพิธภัณฑ์ศิลปะพื้นบ้านหรือ ศูนย์วัฒนธรรมที่ได้จัดแสดงหรือเผยแพร่เรื่องราวเกี่ยวกับ หนังตะลุง ที่นี้ก็คงจะมลายสูญหายหลังหรือตำหนักชาติอื่น ไม่ได้ เมื่อชาติอื่นนำไปจดเป็นลิขสิทธิ์ทางปัญญาเหมือนกับ สิ่งของหลายอย่างที่มีถิ่นฐานกำเนิดชัดเจน แต่กลับถูกจด ลิขสิทธิ์เป็นของชาติอื่น ซึ่งเขาได้เห็นถึงความสำคัญและ เห็นคุณค่าของมัน

- องค์ประกอบฉากที่แต่งแต้มด้วยสีสันทำให้หนังตะลุงน่าสนใจยิ่งขึ้น -
ภาพจาก <http://baike.haosou.com/doc/5400918.html>

ข้อมูลอ้างอิง

1. <http://www.baik.com/wiki/%E7%9A%AE%E5%BD%B1%E6%88%8F>
2. <https://zh.wikipedia.org/wiki/%E7%9A%AE%E5%BD%B1%E6%88%B2>
3. <http://baike.haosou.com/doc/5400918.html>
4. 杨玟璇. 中华民俗艺术——皮影戏. 台湾: 中视文化公司. 1989

มารู้จักกับ “เซาเซา”

สุนัขจีนขนฟูน่ากอด กับประวัติที่คุณต้องทึ่ง

หากกล่าวถึงสุนัข หลายคนอาจนึกถึงสุนัขสายพันธุ์ตะวันตกที่คุ้นเคยกันดี อย่าง ไซบีเรียน โกลเด้น หรือ ปอมปอม เป็นต้น แต่ที่จริงแล้วในทวีปเอเชียเอง ในประเทศที่ยิ่งใหญ่อย่างจีน ก็มีสุนัขสายพันธุ์จีนต่างๆ อยู่มากมายหลายพันธุ์ ที่มีทั้งความเป็นมิตร ความน่ารักน่าชัง ที่ได้รับความนิยมนจนกระทั่งได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนับล้านทั่วโลก ซึ่งบทความในวันนี้ จะขออาสาพาคุณผู้อ่านทุกท่าน ไปทำความรู้จักกับหนึ่งในสุนัขสายพันธุ์จีน ที่มีความน่ารักน่าชังระดับโลกกัน

สุนัขตัวใหญ่ขนฟู ดูขี้ขลาดแต่น่ารักกอด ที่ได้รับความไว้วางใจให้เป็นยามดูแลบ้าน คอยป้องกันอันตราย และรักษาความปลอดภัยของสมาชิกในบ้าน รวมทั้งมีความซื่อสัตย์ที่สูงส่งจนเลี้ยงชื่อมานานนับพันปีของประเทศจีนนั้น มีชื่อสายพันธุ์ว่า Chow Chow หรือ “เซาเซา” สุนัขสายพันธุ์ขนาดใหญ่ ที่มีต้นกำเนิดอยู่บริเวณภูเขาทางตอนเหนือของประเทศจีน และมองโกเลีย นับแต่อดีตกาล เซาเซา เป็นทั้งเพื่อนที่ดีของชาวจีน และยังมีนิยมนำไปใช้ในการล่าสัตว์ เลี้ยงสัตว์ ลากเลื่อน และยังเป็นสุนัขเฝ้ายามชั้นเยี่ยมอีกด้วย

C HOW CHOW

เซาเซา เป็นหนึ่งใน 14 สายพันธุ์ของสุนัขที่โบราณมากที่สุดของโลก การตรวจสอบยืนยันทาง DNA สืบค้นต้นสายพันธุ์ พบว่ามีอายุหลายพันปีทีเดียว ซึ่งภาพของเซาเซา ได้ปรากฏอยู่บนเครื่องปั้นดินเผาของจีนในราชวงศ์ช้วน ที่มีอายุกว่า 206 ปี ก่อนคริสตกาล รวมถึงการค้นพบฟอสซิลสุนัขที่มีอายุหลายล้านปีในประเทศจีน ก็ยังมีความคล้ายคลึงกับโครงสร้างร่างกายของเซาเซาในปัจจุบันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ จากบันทึกพบว่า จักรพรรดิฉินพระองค์หนึ่ง ทรงมีสุนัขเซาเซาไว้ในครอบครองมากถึง 2,500 คู่ เพื่อใช้ในการล่าสัตว์อีกด้วย

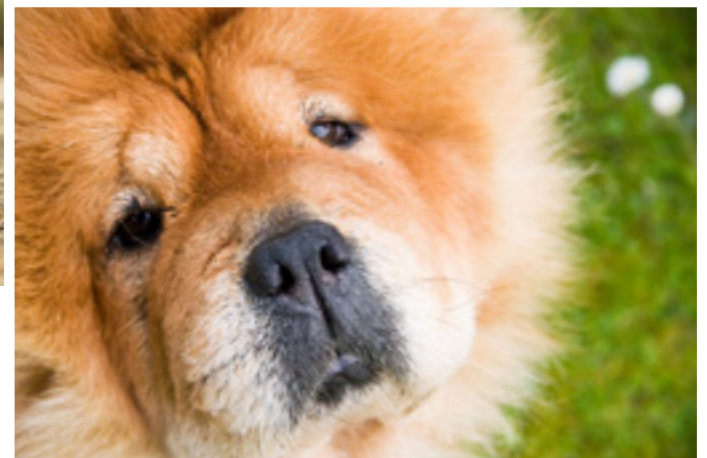
“ลิงโตขนฟู” เป็นหนึ่งในชื่อเรียกขานของเซาเซาที่เกิดขึ้นจากลักษณะของขนที่ฟูหนาโดดเด่นทั้งตัว โดยเฉพาะบริเวณลำคอ จนคล้ายกับแผงคอของลิงโต แผงคอของเซาเซามักจะเป็นสีแดง สีส้ม เขียว สีดำ และสีครีม เป็นต้น อีกจุดเด่นหนึ่งของเซาเซา คือ ลิ้นสีฟ้า หรือสีดํา ซึ่งตามตำนานของจีน ลิ้นสีฟ้าเกิดขึ้น เมื่อเซาเซาตัวแรกถูกสร้างขึ้นบนโลก มันได้เสียดสีเดียวกับที่ใช้ทาห้องฟ้า ทำให้ลิ้นของมันกลายเป็นสีดังกล่าว ในขณะที่กะโหลกศีรษะของเซาเซามีลักษณะแบนและกว้าง จมูกมีสีดำขนาดใหญ่ บวกกับท่าเดินที่ราวกับเหยียดขา เนื่องจากขาหลังที่เหยียดจนเกือบตรง ยิ่งทำให้มันดูคล้ายกับลิงโตมากขึ้น ด้วยรูปลักษณ์เหล่านี้อาจจะทำให้เซาเซาดูเหมือนกับอารมณ์ไม่ตืออยู่ตลอดเวลา แต่ที่จริงแล้วพวกมันมีนิสัยขบถ ไม่ก้าวร้าว และมักชอบที่จะอยู่เฉยๆ เมื่ออยู่ตามลำพัง

เซาเซา มีนิสัยที่ค่อนข้างรักอิสระ ในขณะที่เดียวกันพวกมันก็ยังคงเป็นหนึ่งในสุนัขที่เป็นคู่หูที่ดีที่สุดของมนุษย์ เซาเซามีความจงรักภักดีเป็นอย่างมาก และพร้อมที่จะปกป้องเจ้าของ รวมไปถึงทรัพย์สินของพวกเขาจากอันตรายต่างๆ ทุกเวลาด้วยสัญชาตญาณของการเป็นผู้พิทักษ์ที่ยอดเยี่ยม แต่โดยพื้นฐานแล้วเซาเซาเป็นสุนัขที่ฉลาด มีมารยาท เป็นมิตรกับเด็กๆ รวมไปถึงสัตว์เลี้ยงชนิดอื่นๆ ด้วยความสามารถในการเรียนรู้ที่ยอดเยี่ยมว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว อีกทั้งยังสามารถปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตของผู้เป็นเจ้าของได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมเมืองหรือชนบทพวกมันก็สามารถอาศัยอยู่ได้โดยง่าย

สิงโตขนฟู

เป็นหนึ่งในชื่อเรียกขานของเซาเซา
ที่เกิดขึ้นจากลักษณะของขนที่ฟูหนาโดดเด่นทั้งตัว
โดยเฉพาะบริเวณลำคอ จนคล้ายกับแผงคอของสิงโต

ถึงแม้ว่าเซาเซา เป็นหนึ่งในคู่หูที่ดีของมนุษย์ แต่ด้วยลักษณะที่แข็งกร้าวจากการมีสัญชาตญาณของผู้ปกป้องในสายเลือด ทำให้บ่อยครั้งที่พวกมันมักได้รับหน้าที่เป็นสุนัขเฝ้ายาม หรือดูแลปกป้องเมืองมาตั้งแต่ครั้งโบราณ ทำให้การฝึกขัดเกลาทางสังคมตั้งแต่เป็นลูกสุนัขมีความจำเป็นอย่างมาก เพื่อให้เซาเซาสามารถรับมือกับการบุกรุกเข้ามาในอาณาเขตการดูแลของตัวเอง จากคนแปลกหน้าได้โดยไม่ก้าวร้าวจนเกินไป โดยปกติแล้ว เซาเซามักจะให้ความสนใจ พร้อมกับทำท่ายกต่อคนแปลกหน้าที่บุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน โดยที่ไม่ได้รับการเชิญชวนจากเจ้าของบ้านเป็นพิเศษ แต่อย่างไรก็ตามพวกมันมักจะปล่อยให้คนแปลกหน้าเหล่านั้นเข้ามาและแตะตัวได้ ถ้าหากเจ้าของบ้านคนใดคนหนึ่งเป็นคนนำในการสัมผัส

การฝึกอบรมเซาเซาจำเป็นที่จะต้องเข้าใจในธรรมชาติของพวกมันเสียก่อน เซาเซามีความภาคภูมิใจในตัวเองสูง และรักในอิสระเป็นอย่างมาก ดังนั้นจึงมักไม่ยอมรับการฝึกด้วยวิธีใช้ความรุนแรง อย่างการทำร้ายร่างกาย การฝึกแบบให้ความเคารพแก่กันอย่างสม่ำเสมอ การพาเข้าสังคมให้รู้จักกับคนแปลกหน้า สุนัขใหม่ๆ สถานการณ์ใหม่ๆ พร้อมกับให้ความปลอดภัยในวัยเด็ก ไม่ให้ถูกทำร้ายจากมนุษย์นั้น จะทำให้เซาเซาเติบโตขึ้นเป็นสุนัขที่ฉลาด ค่อนข้างผ่อนคลาย และฝึกอบรมได้ง่ายโดยไร้ปัญหา

โดยทั่วไปแล้วเซาเซามักมีสุขภาพแข็งแรง แต่ก็ยังมีข้อเสียบ้าง เหมือนกับสุนัขโดยทั่วไป พวกมันขี้ร้อน และค่อนข้างขี้เกียจในการออกกำลังกาย ทำให้มักเกิดปัญหาสุขภาพขึ้นหลายอย่าง รวมไปถึงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่ดีในระยะยาว

ดังนั้นผู้ที่เลี้ยงเซาเซา จึงควรพาพวกมันไปเดินออกกำลังกายเป็นประจำทุกวัน แต่ต้องเข้าใจว่าด้วยขาหลังที่ค่อนข้างเหยียดตรง ทำให้พวกมันไม่สามารถวิ่งตามคุณได้อย่างรวดเร็วนัก แต่พวกมันก็เป็นสุนัขที่มีความอดทนอย่างดีเยี่ยม และพร้อมเสมอที่จะเป็นเพื่อนเดินเล่นที่ดี นอกจากนี้เซาเซายังต้องการให้คุณช่วยแปรงขน 2-3 ครั้ง ต่อสัปดาห์ เพื่อให้ขนที่หนาของพวกมันอยู่ในสภาพที่ดี พร้อมกับอาบน้ำให้เดือนละครั้ง หรือมากกว่าขึ้นอยู่กับความซุกซนของเจ้าอ้วนขนปุยของคุณ

ทุกวันนี้เซาเซา สุนัขสายพันธุ์จีนโบราณ ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในหมู่ผู้เลี้ยงสุนัข และถูกจัดอยู่ในอันดับ 64 จากสุนัขทั้งหมด 155 สายพันธุ์ ที่ได้รับความนิยมชื่นชอบจากทั่วโลก และนอกจากเซาเซาแล้ว ประเทศจีนก็ยังมีสุนัขสายพันธุ์อื่นๆ ที่น่ารักน่าชังอีกมากมาย ที่จะทำให้หลายคนหลงรักพวกมัน อาทิ ชิสุ ปักกิ่ง ชาไป หรือปัก เป็นต้น

ขอขอบคุณภาพจาก :

- 1.<http://www.hdwallpict.com/>
- 2.<http://www.elpuppy.com/>
- 3.<http://www.hdwallpapersinn.com/>
- 4.<http://www.hdwallpapersinn.com/>
- 5.<http://linksservice.com/>
- 6.<http://www.netchows.net/>
- 7.<http://www.dogbreedslist.info/>
- <http://weheartit.com/>

สี่จ้าว อาบน้ำ ชำระใจ

หากมีใครถามผู้เขียนว่า ชอบหนังจีน (แผ่นดินใหญ่) เรื่องไหน หนังเรื่องแรกที่คุณนึกถึงก็คือเรื่อง “สี่จ้าว” จำได้ว่าผู้เขียนได้ดูหนังเรื่องนี้ตั้งแต่ตอนที่ยังฟังภาษาจีนกลางได้แบบรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง แต่เมื่อนึกถึงหนังเรื่องนี้ขึ้นมาทีไรก็จะรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก และเมื่อยิ่งได้มาดูหนังเรื่องนี้ซ้ำอีกหลายรอบหลังจากฟังภาษาจีนกลางได้รู้เรื่องมากขึ้นแล้ว ก็ยิ่งเพิ่มความประทับใจให้ผู้เขียนมากขึ้นไปอีก

“สี่จ้าว” ซึ่งแปลว่า “อาบน้ำ” หรือ “Shower” เป็นภาพยนตร์สัญชาติจีนในปี 1999 กำกับการแสดงโดยจางหยาง ผู้กำกับรุ่นใหม่ของจีน และนำแสดงโดยสามนักแสดงมากฝีมือ ได้แก่ จูชวี ฝูฉุนซิน และเจียงอู่

แม้ว่าเนื้อหาและการดำเนินเรื่องของหนังเรื่องนี้จะเรียบง่าย ทว่าลึกซึ้ง กินใจ เหตุการณ์และบทสนทนาต่างๆ ที่ปรากฏในหนังล้วนเป็นสิ่งละอันพันละน้อยในชีวิตประจำวันของคนธรรมดาสามัญทั่วไป แต่ความเรียบง่ายและสมจริงนี่เองที่จับใจผู้ชม จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า ทำไมหนังเล็กๆ ต้นทุนต่ำเรื่องนี้จึงสามารถกวาดรางวัลจากเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติจากปากยุโรปและอเมริกามาได้หลายต่อหลายรางวัล ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับความนิยมมากนักในประเทศจีนเองก็ตาม

สี่จ้าว

ฉายครั้งแรกในเทศกาลภาพยนตร์ Toronto International Film Festival เมื่อปี 1999 และได้รับรางวัลจากสมาพันธ์นักวิจารณ์นานาชาติ (Fipresci Prize) หนังสือเรื่องนี้ยังได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลและคว้ารางวัลจากเทศกาลภาพยนตร์ต่างๆ มาได้อีกหลายรางวัล ไม่ว่าจะเป็นรางวัลผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจาก San Sebastian Film Festival และ Seattle International Film Festival รางวัลจากการโหวตของผู้ชมภาพยนตร์ในเทศกาล (Audience Award) จาก Rotterdam Film Festival เป็นต้น

หนังสือนี้เคยเข้าฉายในบ้านเราเมื่อปี พ.ศ. 2548 ที่โรงภาพยนตร์ House RCA โดยใช้ชื่อภาษาไทยว่า “เจ้าพ่อโรงอาบน้ำ” แต่จริงๆ แล้วหนังสือนี้ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอิทธิพลหรือแก๊งมาเฟียแต่อย่างใด

“สี่จ้าว” เป็นเรื่องราวของสามพ่อลูก ซึ่งมี “เหล้าหลิว” หรือ ตาหลิว (แสดงโดยจู่ชวี) ผู้พ่อเปิดกิจการโรงอาบน้ำแห่งหนึ่งในปักกิ่ง ต้าหมิง (แสดงโดยผู่ฉุนซิน) ลูกชายคนโต ซึ่งเป็นนักธุรกิจ และเอ๋อร์หมิง (แสดงโดยเจียงอู) ลูกชายคนเล็กซึ่งมีความบกพร่องทางสติปัญญา

หนังสือเริ่มเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่ต้าหมิงกลับบ้านหลังจากที่ได้รับโปรชนียบัตรจากน้องชาย ต้าหมิงจากบ้านไปเผชิญโชคและลงหลักปักฐานที่เซินเจิ้นหลายปีโดยไม่เคยกลับมาเยี่ยมบ้าน เมื่อเขากลับมาถึงบ้านและรู้ว่าตัวเองเข้าใจผิด เนื่องจากพ่อยังมีชีวิตอยู่และยังคงดำเนินกิจการโรงอาบน้ำกับน้องชายอย่างมีความสุข เขาจึงตัดสินใจจะกลับเซินเจิ้นโดยเร็ว

แต่แล้วก็มีเหตุให้ต้าหมิงไม่ได้กลับเซินเจิ้นตามเวลาที่ตั้งใจ ในช่วงหนึ่งที่เขาได้หวนกลับมาสู่วิสิตชีวิตในวัยเด็ก ได้ทบทวนชีวิตและเข้าใจพ่อกับน้องชายมากขึ้น และในช่วงเวลาไม่กี่วันที่สามพ่อลูกได้ใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุขนี้เอง ตาหลิวก็เสียชีวิตลงขณะแช่น้ำในบ่อภายในโรงอาบน้ำอันเป็นเสมือนลมหายใจของตน

หลังจากที่พ่อเสียชีวิต ต้าหมิงตัดสินใจปิดกิจการโรงอาบน้ำและจะพาน้องกลับไปอยู่เซินเจิ้นด้วยกัน ในช่วงเดียวกันนั้นเป็นช่วงที่หูทง (ชอยโบราณในปักกิ่ง) ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงอาบน้ำจะถูกทางการรื้อถอนเพื่อสร้างเป็นย่านธุรกิจ เพื่อนบ้านซึ่งก็คือลูกค้าของโรงอาบน้ำต่างทยอยกันย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่นอย่างไม่มีทางเลือก เช่นเดียวกับเอ๋อร์หมิงที่พยายามยื้อชีวิตของโรงอาบน้ำอันเป็นที่ที่เขาอาศัยอยู่มาทั้งชีวิต แต่ท้ายสุดก็ไม่อาจต้านทานการเจริญเติบโตของเมืองหลวงแห่งนี้ได้

นอกจาก “สี่จ้าว” จะบอกเล่าเรื่องราวและปัญหาภายในครอบครัวหลิวเจ้าของโรงอาบน้ำ “ซิงสุ่ยฉือ” แล้ว หนังสือเรื่องนี้ยังสะท้อนภาพการขยายตัวของเขตธุรกิจการค้าในกรุงปักกิ่งที่คุกคามวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชาวบ้านในหูทง เทคโนโลยีและความทันสมัยรุกคืบทำลายรูปแบบการดำเนินชีวิตแบบเก่าของผู้คนเล็กๆ ในสังคม ไม่ต่างไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นในมหานครทั่วโลก แน่หนอนว่าชาวบ้านในหูทงย่อมไม่มีกำลังต้านทานโรงอาบน้ำ “ซิงสุ่ย-ฉือ” ของตาหลิวก็เช่นกัน

โรงอาบน้ำถือกำเนิดในปักกิ่งตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวน (ค.ศ. 1271 - 1368) พร้อมกับ กักับการสร้าง หูทง เนื่องจากบ้านโบราณในหูทงส่วนใหญ่จะไม่มี ห้องน้ำห้องท่ายู่ในบ้าน เวลาจะอาบน้ำชำระล้าง ร่างกายจึงต้องไปใช้บริการโรงอาบน้ำ หรือ “จ้าวถิง” โรงอาบน้ำมีมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในช่วงรัชศก หย่งเล่อแห่งราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1403 - 1424) จนต่อมาในสมัยราชวงศ์ชิงก็มีการเปิดโรงอาบน้ำ ทั่วปักกิ่ง

“จ้าวถิง” หรือ “จ้าวถิงจี” แบ่งออกเป็นสองแบบ ได้แก่ “ผืนถิง” และ “ฉือถิง” ผืนถิงให้บริการอาบน้ำในอ่างอาบน้ำ ส่วนฉือถิงเป็นแบบบ่อแช่ที่ใช้ร่วมกัน ในยุคแรกเปิดให้บริการเฉพาะผู้ชาย ส่วนผู้หญิงจะต้องอาบน้ำที่บ้านตัวเอง กระทั่งเข้าสู่ยุค สาธารณรัฐจึงเริ่มมีโรงอาบน้ำที่ให้บริการผู้หญิงเกิดขึ้น สถิติที่รวบรวมไว้ในปี 1932 ระบุว่า ในปักกิ่ง มีโรงอาบน้ำมากกว่า 140 โรง และมีพนักงานให้บริการรวมกว่า 4,000 คน

โรงอาบน้ำแบ่งออกเป็นหลายระดับ ตั้งแต่ระดับ “โลโซ” ของชาวบ้านระดับล่างไปจนถึงระดับ “ไฮโซ” ที่ให้บริการลูกค้ากระเป๋าหนักอย่างเศรษฐี และเจ้าขุนมูลนาย ความสะอาด รูปแบบการ ให้บริการ ตลอดจนค่าบริการก็ต่างกันไปตามระดับ นอกจากบริการอาบน้ำแล้ว โดยทั่วไปโรงอาบไ้ยังมีบริการนวด ขัดตัว ตัดผม โกนหนวด ตัดเล็บเท้า บริการชา ของว่าง และยังมีบริการครอบกระปุก ซึ่งเป็นการบำบัดโรคตามแบบแพทย์แผนจีนอีกด้วย

ผู้ที่มาใช้บริการโรงอาบน้ำโดยเฉพาะผู้สูงอายุ มักไม่ได้มาโรงอาบน้ำเพื่อชำระล้างร่างกายเพียงอย่างเดียว แต่โรงอาบไ้ยังเป็นสถานที่ที่พวกเขา ได้มาพบปะ จิบน้ำชา พูดคุย ระบายความทุกข์ ปกษาปัญหา กับเพื่อนฝูง หลายคนอยู่ในโรงอาบไ้ ครึ่งค่อนวันเพราะเกมหมากรุกจีนตรงหน้ายังติดพัน บางคู่มีนัดแข่งขงจิ้งหรีดกันอย่างตาหลินกับตาอู๋ ตัวละครสมทบในเรื่อง “สี่จ้าว” และบางคน ยังใช้สถานที่แห่งนี้ในการปลดปล่อยตัวตนที่ไม่กล้า แสดงออกในที่สาธารณะอื่นอย่างเหมียวจ้วง ตัวละครสมทบที่โดดเด่นมากอีกคนในเรื่อง “สี่จ้าว” เขาสามารถร้องเพลง O Sole Mio ได้ไพเราะ ทรงพลังทุกครั้งทีอาบไ้ในโรงอาบไ้ แต่กลับ ร้องเพลงไม่ออกเมื่อได้ขึ้นเวทีจริง

ทุกวันนี้บ้านแทบทุกหลังในปักกิ่งน่าจะม็ห้องน้ำ และอาจมีกระถังเครื่องทำน้ำอุ่นกันแล้ว ดังนั้น โรงอาบไ้ย่อมค่อยๆ สูญหายไปเมื่อหมดความจำเป็น ลง แต่หากใครอยากเห็นแง่มุมหนึ่งของวิถีชีวิต ตั้งเดิมในโรงอาบไ้ของชาวบ้านปักกิ่ง ผู้เขียนขอ แนะนำให้ดูหนังเรื่อง “สี่จ้าว” รับประกันได้เลยว่า ท่านจะไม่ผิดหวังแน่นอน

เราสองคนใน

ชื่อเหอหย่วน

“หัวเหมินเหลี่ย” หรือ “เราสองคน” หนังสืงปี 2005 กำกับการแสดงและเขียนบทภาพยนตร์โดยหม่าลี่เหวิน ผู้กำกับหญิงรุ่นใหม่ของจีน ถ้าฟังแต่ชื่อเรื่อง “เราสองคน” หรือชื่อภาษาอังกฤษว่า “You and Me” อาจจะ使人คิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นหนังรัก แต่จริงๆ แล้ว หนังเรื่องนี้ไม่ได้นำเสนอเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของหนุ่มสาว แต่เป็นหนังที่สะท้อนความรักความผูกพันของผู้หญิงแปลกหน้าต่างวัย ซึ่งสร้างจากประสบการณ์ในช่วงปี 1990 ของตัวผู้กำกับเอง

แม้จะไม่ประสบความสำเร็จนักในด้านการตลาด แต่หนังเล็กๆ คุณภาพคับแก้วเรื่องนี้ก็ได้รับคำชมจากจางอิ๋โหมว ผู้กำกับชื่อดังของจีน และยังได้รับรางวัลทั้งในประเทศและต่างประเทศ หนังเรื่องนี้ได้รับรางวัล “จินจี้เจี๋ยง” หรือ “Golden Rooster Award” ในสองสาขา ได้แก่ รางวัลผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม และรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม นอกจากนี้ยังคว้ารางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมจาก Tokyo International Film Festival มาครองด้วย

“หัวเหมินเหลี่ย” นำแสดงโดยนักแสดงหญิงสองคน ได้แก่ จินหย่าฉิน นักแสดงอาวุโสวัย 81 ปีผู้มากประสบการณ์ในการแสดงอุปรากรจีนและละครเวทีที่ปักกิ่งเจ้อ นักแสดงหน้าใหม่ที่ผู้กำกับคัดเลือกมาเพื่อรับบทนี้โดยเฉพาะ ถึงแม้ว่าหนังเรื่องนี้จะเป็นเรื่องแรกของทั้งคู่ แต่ด้วยฝีมือไม่ลายมือในการแสดงทำให้จินหย่าฉินคว้ารางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมมาครองได้จากสองสถาบัน

หนังเรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวความรักความผูกพันที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นจากการใช้ชีวิตร่วมกันของผู้หญิงต่างวัยสองคนในช่วงเวลา 1 ปี ผู้หญิงคนหนึ่งคือคุณยายจอมเขี้ยวเจ้าของบ้านชื่อเหอหย่วน (บ้านแบบโบราณของจีน) ส่วนอีกคนคือ เสี่ยวหม่า นักศึกษาสาวผู้เช่าห้องในชื่อเหอหย่วนของคุณยาย

หนังสือเริ่มด้วยฉากที่เสี่ยวหม่า นักศึกษาศาสา
ภาพยนตร์จากต่างมณฑลที่จักรยานตระเวนหา
ที่ปักใกล้มหาวิทยาลัยท่ามกลางพายุหิมะ จนใน
ที่สุดต้องจำใจเช่าห้องเล็กๆ โทรมๆ ในชื่อเหยี่ยว
ของยายคนหนึ่ง

เมื่อเสี่ยวหม่าย้ายเข้ามาอยู่ในชื่อเหยี่ยว เธอ
ได้เพิ่มสีสันให้กับชีวิตยายซึ่งอยู่ตัวคนเดียวมา
หลายสิบปี ความมีชีวิตชีวาครั้งใหม่ที่มาแต่
วิถีชีวิตแบบเดิมๆ ในชื่อเหยี่ยวแห่งนี้ส่วนใหญ่
เกิดจากความขัดแย้งระหว่างวิถีคิดและรูปแบบ
การดำเนินชีวิตที่ต่างกันของคนสองวัย รุนแรง
ไปถึงขั้นที่ยายออกปากไล่เสี่ยวหม่าออกจากบ้าน
แต่เมื่อเหตุการณ์และความเข้าใจผิดต่างๆ ผ่าน
ผ่านไป ทั้งสองก็ได้เฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีนด้วย
การทานข้าวด้วยกันเหมือนอย่างครอบครัวอื่น

เมื่อเวลาล่วงเลยเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน
ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนดีขึ้นเรื่อยๆ ทั้งคู่
สนิทสนมกันและแสดงความเป็นห่วงเป็นใยกัน
เสมอ ในช่วงนี้เองที่เสี่ยวหม่าต้องถ่ายทำหนังสือ
ส่งอาจารย์ เธอจึงเลือกถ่ายทำชีวิตของยาย
เจ้าของบ้านเช่า ระหว่างถ่ายทำหนังสือนี้เอง
เสี่ยวหม่าได้รับรู้เรื่องราวชีวิตของยาย ทำให้เธอ

เข้าใจและนับถือยายมากขึ้น

ฤดูใบไม้ร่วง เสี่ยวหม่าตัดสินใจย้ายออกจาก
ชื่อเหยี่ยวของยายไปอยู่กับแฟนหนุ่ม เหตุการณ์
นี้กระทบกระเทือนจิตใจยายมาก ถึงขั้นซิมเคร้าจน
ล้มป่วย เสี่ยวหม่าแวะมาเยี่ยมยายเป็นระยะ แต่
หลังจากนั้นไม่นานยายก็เสียชีวิตลง

“หว่าเหมินเหลี่ย” นอกจากจะสะท้อนภาพ
ชีวิตความเป็นอยู่ในชื่อเหยี่ยวซึ่งตั้งอยู่ในทุ่ง
(ชอยโบราณในปักกิ่ง) ของชาวบ้านปักกิ่งแล้ว
ยังสะท้อนปัญหาสังคมเมืองของจีนที่ผู้สูงอายุ
จำนวนไม่น้อยต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในช่วงวัย
ที่ควรได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากลูกหลาน ทว่า
ก็ยังนับเป็นโชคดีที่คนในชุมชนหุ่ทุ่ง รวมถึง
ชื่อเหยี่ยวเดียวกัน ส่วนมากมักเป็นชาวบ้าน
ดั้งเดิมที่อยู่ด้วยกันมานาน จึงรู้จักคุ้นเคย คอย
ช่วยเหลือและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

“ชื่อเหยี่ยว” คือ เรือนพักสี่ด้านที่ใช้ลานบ้าน
ร่วมกัน เป็นบ้านแบบโบราณของจีนที่มีประวัติ
ความเป็นมายาวนานกว่า 3,000 ปี ตั้งแต่สมัย
โจวตะวันตก โครงสร้างของชื่อเหยี่ยวถูกปรับ
เปลี่ยนเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็นรูปแบบที่
ค่อนข้างตายตัวในสมัยราชวงศ์หยวน หมิง และชิง

ชื่อเหยียนในปักกิ่งมีต้นกำเนิดตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวน เมื่อจักรพรรดิคุปไลข่านเข้ายึดครองจีนและสถาปนাপักกิ่งเป็นเมืองหลวงราชสำนักได้แบ่งที่ดินให้ครอบครัวขุนนางและคหบดีสร้างที่พัก โดยมีลักษณะโครงสร้างเป็นเรือนพักชั้นเดียวสี่ด้านที่หันหน้าเข้าหากันและใช้ลานบ้านตรงกลางร่วมกัน

ในปักกิ่ง ชื่อเหยียนถูกสร้างขึ้นอย่างแออัดแต่เป็นระเบียบ โดยเรือนพักทั้งสี่ด้านจะตั้งอยู่ตรงทิศเหนือ ใต้ ตะวันออก และตะวันตกพอดี เมื่อชื่อเหยียนหลายๆ หลังมาตั้งอยู่รวมกันจึงเหลือเป็นพื้นที่แคบและยาวต่อกัน กลายเป็น "หุ่่ง" หรือตรอกเล็กซอยน้อยที่ตัดเป็นแนวเส้นตรงจากเหนือจรดใต้ และจากตะวันออกจรดตะวันตกในกรุงปักกิ่งนั่นเอง

ประตูใหญ่หรือทางเข้าหลักของชื่อเหยียนมักตั้งอยู่ด้านตะวันออกเฉียงใต้ เรือนพักใหญ่จะเป็นเรือนพักทางทิศเหนือซึ่งมักจัดเป็นที่พักของผู้อาวุโสในครอบครัว ในขณะที่ลูกหลานมักจะพักอยู่ในเรือนด้านข้าง ส่วนเรือนพักทางทิศใต้นั้นมีแสงเข้าน้อย จึงมักใช้เป็นห้องหนังสือ ห้องพักแขก

หรือห้องคนรับใช้ สำหรับลานโล่งตรงกลางชื่อเหยียนมักมีการปลูกไม้ประดับ เลี้ยงปลา ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันภายในครอบครัว

ชื่อเหยียนส่วนใหญ่สร้างจากไม้ อิฐ และมุงกระเบื้องสีเทา ทุกหลังมีลักษณะโครงสร้างคล้ายคลึงกัน แบ่งออกเป็นขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ มีห้องตั้งแต่ 13 จนถึง 40 ห้อง ชื่อเหยียนขนาดเล็กมักเป็นที่พักอาศัยของชาวบ้านทั่วไป ส่วน "ต้าไ้เหมิน" หรือชื่อเหยียนขนาดใหญ่ซึ่งมีลานบ้านซ้อนอยู่ภายในบริเวณเดียวกันหลายชั้นมักเป็นบ้านเศรษฐี จวนขุนนาง หรือศาลาว่าการ

ในอดีต ผู้ที่อาศัยอยู่ในชื่อเหยียนเดียวกันจะเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน แต่หลังจากที่จีนได้เปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นแบบสังคมนิยมชื่อเหยียนจำนวนมากในปักกิ่งก็กลายเป็น "ต้าจ่าย่วน" หรือที่พักอาศัยร่วมกันของคนหลาย

ครอบครัว ชื่อเหยียนของชาวบ้านธรรมดาแบบนี้ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากนัก ไม่มีห้องน้ำ ห้องครัว และไม่มีระบบทำความร้อนสาธารณะ

เพื่อให้ความอบอุ่นในฤดูหนาว ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านค่อนข้างลำบาก

ถึงแม้ว่าชื่อเหยียนและหุ่่งจะเป็นเอกลักษณ์ของปักกิ่ง แต่การพัฒนาเมืองให้ทันสมัยก็ส่งผลให้ชื่อเหยียนและหุ่่งจำนวนมากต้องถูกรื้อถอน แต่ในขณะเดียวกัน รัฐบาลจีนก็ได้กำหนดให้หุ่่งจำนวน 20 กว่าสายเป็นเขตอนุรักษ์ทางวัฒนธรรม

รวมทั้งปรับปรุงสาธารณูปโภคต่างๆ ในหุ่่งให้ชาวบ้านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สบายขึ้น ปัจจุบัน พื้นที่ส่วนใหญ่ใจกลางเมืองปักกิ่งยังเป็นหุ่่ง ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในหุ่่งยังคงรักษารูปแบบการดำเนินชีวิตแบบดั้งเดิมไว้ไม่น้อย มนต์เสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของชื่อเหยียนและหุ่่งยังคงดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศให้แวะเวียนมาเยี่ยมชมเป็นจำนวนมากทุกปี

อาเต๋า เป็นลูกชายของเล่าปี่ ซึ่งเป็นผู้นำจ๊กก๊ก
ก๊กหนึ่งในยุคสามก๊ก ภายหลังจากเล่าปี่เสียชีวิตเล่าปี่ได้
ฝากฝังอาเต๋าไว้กับขงเบ้ง กุนซือผู้ฉลาดหลักแหลม
และไว้วางใจได้ อาเต๋า จึงเป็นฮ่องเต้ต่อมาจากเล่าปี่

อาเต๋า คงเป็นฮ่องเต้ที่ถูกเรียกด้วยชื่อเล่นเยอะ
ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน ชื่ออาเต๋าแปลได้ว่า ดาว
จระเข้ ที่ได้ชื่ออาเต๋า เพราะแม่ฝันว่ากิ้งก่าจระเข้
ลงท้องในตอนตั้งครรภ์ ชื่อ อาเต๋า แปลเป็นภาษาไทย
ก็คงจะประมาณว่า น้องดาวจระเข้

ถึงน้องดาวจระเข้มีชื่อจริงเป็นทางการภาษา
ฮกเกี้ยนว่าเล่าเสี้ยน คนก็ยังติดปากเรียกอาเต๋ายู่ดี
คงเป็นเพราะมีวีรกรรมวิบากกรรมตั้งแต่แบเบาะ
อย่างที่นักเรียนไทยรู้จักกันดีในบทเรียน “จูหล่งผ้าทัพ
รับอาเต๋า” บทเรียนนี้พูดถึงเมื่อครั้งเล่าปี่ต้องหนีตาย
จากกองทัพโจโฉอริ ระหว่างการหนีตาย ลูกเมียพลัด
หลง จูหล่งแม่ทัพหาญกล้าบุกเดี่ยวฝ่าทัพไปรับเอาเต๋า
ออกมาจากสมรภูมิต่อรอยล้อมไปด้วยทัพโจโฉ จนจูหล่ง
เกือบเอาชีวิตไม่รอด

เล่าปี่ถึงขั้นทั้งอาเต๋าลงบนพื้นแล้วบอกว่า “ไอ้ลูก
อับปรี๋ย เกือบทำให้เราต้องเสียชีวิตไป”

โชคดีที่อาเต๋ายังเป็นแค่เด็กแบเบาะไม่รู้ความ ไม่
จั่นคงน้อยอกน้อยใจที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขแท้ๆ แต่
กลับดูดีด้วยความสำคัญว่าคนนอก

โชคไม่ดีนักที่เรื่องนี้ก็คงเล่าต่อกันมา อย่างน้อย
ก็เล่าต่อกันมาพันปี สันนิษฐานได้ว่าอาเต๋ารู้ความ
แล้วต้องได้ยินเรื่องนี้แน่นอน

เล่าปี่ผงาดตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ในเวลาต่อมา ก่อน
เสียชีวิต ได้ฝากฝังให้ขงเบ้งดูแลอาเต๋า ฮ่องเต้องค์
ต่อไปให้ดี และให้อาเต๋าศึกษาปฏิบัติต่อขงเบ้งประดุจเป็น
พ่อตน ตอนอาเต๋าขึ้นครองราชย์
ช่วงวัยรุ่น อาเต๋าก็รายล้อมไปด้วย
ขุนนางที่จงรักภักดีต่อพ่อของตน
ผู้บุกเบิกตั้งก๊กขึ้นมา

มองตะเกียบเห็นป่าไผ่

ทุกซอกของอาเต๋า

阿斗

ที่จงรักภักดีที่สุดไม่พินทุ์นชื่อเอกของประวัติศาสตร์จีน "ขงเบ้ง"

ขงเบ้งพยายามผลักดันทุกวิถีทางด้วยความขยันขันแข็ง เพื่อสืบสานปณิธานของเล่าปี่ ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ขงเบ้ง ล้วนทุ่มเท ว่ากันว่าในก๊กที่มีพื้นที่ใหญ่เกินกว่าประเทศไทยทั้ง ประเทศ ความผิดที่ต้องลงโทษโดยเกิน 20 ไม่นับไป ขงเบ้ง จะลงมาดูแลเอง ขงเบ้งได้รับคำชื่นชมในความซื่อสัตย์ ทุ่มเท

อาเต๋ากลับตรงข้าม ไม่มีคุณงามความดีอะไรทางการเมือง ให้กล่าวขวัญ หน้าซ้ำ ยังดูเหมือนมีแต่บทบาทที่ทำให้ก๊กเสื่อม และล่มสลายไปในที่สุด เช่นเชื่อฟังขันทีชายชาติ ตัดสินใจ ยอมแพ้ยกประเทศชาติให้กับก๊กอื่นง่ายๆ โดยไม่คิดถึงลู่

ที่ร้ายที่สุดคือ หลังจากสิ้นชาติ ต้องถูกเรียกตัวเข้าเมือง หลวง ท่วมกลางงานเลี้ยง ขณะชมระบำพื้นเมืองของจ๊กก๊ก (เสฉวน) สุมาเจียวคิดล่องใจถามอาเต๋าว่า "คิดถึงดินแดน เสฉวนไหม" อาเต๋าดตอบว่า "ที่นี่สนุกออก ไม่คิดถึงเสฉวนเลย" คนจีนมีคำนิยามอาเต๋าว่า "เจ้าดาวจะเซ่ ผู้อุ่มชูไม่ขึ้น" (付不起的阿斗)

ภาพลักษณ์ทั้งหลายที่ดูเป็นเด็กไร้ความสามารถ ต้องการ ความช่วยเหลืออ้อมซุดตลอดเวลา ไม่เอาไหน ไม่รักชาติ ไม่รัก กองครของอาเต๋าว่า คงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้อาเต๋าว่าถูกเรียกใน ชื่อเล่นมากกว่าชื่อจริง

อาเต๋าคือผู้นำรุ่นสอง สิ่งที่อาเต๋าว่าเจอเจอ ผู้นำรุ่นสอง น่าจะเข้าใจเป็นพิเศษ สภาพที่เข้ามาเป็นผู้นำเมื่อองค์กรเต็ม ไปด้วยบุคคลที่มีความสามารถและอาวุโส ความพร้อมของ องค์กรรุ่นหนึ่ง อาจกลายเป็นอุปสรรคของผู้นำรุ่นสอง โดยเฉพาะผู้นำที่ไม่เคยอยู่ในสายตาของบุคลากรรุ่นพ่อ

ขงเบ้งนั้นซื่อสัตย์และภักดีไม่เป็นสอง หากแต่ยังเล็งเห็น อาเต๋าว่าเป็นเด็กที่ต้องกระซบพื้นที่ตลอดเวลา ขงเบ้งเคยเขียน ฎีกาออกศึกถวายให้อาเต๋าว่า เนื้อหาเพื่อแสดงความสัตย์ซื่อ ของตนต่อปณิธานรวบรวมชาติ แต่อ่านดูดีๆแล้ว กลับเต็มไปด้วย คำสั่งสอนอบรมให้อาเต๋าว่าอยู่ในจริยธรรมอันดี เนื้อหา ล้นๆ ก็เอาแต่อ้างถึงแต่ปณิธาน ความคิด ความดี ของเล่าปี่

ทุกอย่างที่ขงเบ้งอ้างและเตรียมให้อาเต๋าว่านั้นมาจาก ความภักดีแน่ และก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดที่ขงเบ้งคิดได้ แต่ความอึดอัดทั้งหลาย ผู้นำรุ่นสองคงรู้ดี เมื่อผู้อาวุโสใน องค์กรทั้งหลายเอาแต่อ้างว่าพ่อทำไว้ดีกว่า เก่งกว่า เข้าใจกว่า

ท่ามกลางชีวิตปัจจุบัน เราต่างพบคนที่พ่อแม่มีกิจการใหญ่ โต แต่กลับเลือกทำงานอื่นที่ไม่ใช่กิจการของพ่อแม่ หรือบาง ส่วนที่ต้องรับภาระสานต่อกิจการ ก็ต้องพบอุปสรรค เช่น ผู้ร่วม งานอาวุโสไม่เห็นหัว ความสามารถไม่สมตำแหน่ง บารมีไม่ถึง

ในชีวิตจริง ผมพบตัวอย่างผู้นำรุ่นสองในองค์กรระดับ เล็กๆ ที่อยากริเริ่มเอาระบบการจัดเก็บข้อมูลในคอมพิวเตอร์ เข้ามาใช้ แต่พนักงานอาวุโสทั้งหลายกลับต่อต้าน คิดว่ายุ่งยาก ไม่จำเป็น ส่วนงานที่ตัวเองดูแลอยู่ ก็ไม่ยอมให้มีการ ตรวจสอบ โดยเฉพาะถ้าเป็นการตรวจสอบด้วยตัวผู้นำ รุ่นสองเอง (เจตนาคือตรวจสอบเพื่อพัฒนาระบบระเบียบให้ เข้าที่เข้าทาง) ก็กลับกลายเป็นปมขัดแย้งด้านอาวุโสเข้าแทนที่

ในประวัติศาสตร์มีทางเลือกให้ผู้นำรุ่นสองจัดการกับ ความขัดแย้งแบบนี้ไม่กี่ทาง

1. ผลานตัวเองเข้ากับองค์กรใหม่ให้ได้
2. สร้างบุคลากรของตนเองขึ้นมาภายในองค์กรเก่า ค่อยๆ โยกย้ายถ่ายเทอำนาจ
3. ล้างบางฉบับล้น

เมื่อทำ 3 ข้อข้างต้นไม่ได้สักข้อ ก็ต้องจบที่ข้อ 4. ร่ำลา จากตำแหน่งผู้นำในองค์กรเสีย

ตัวอย่างที่ผมยกมาข้างต้น ลงจังหวะที่ผู้อาวุโสก่อหวอด ไม่พอใจเรื่องความเปลี่ยนแปลงต่างๆ แล้วจบด้วยการ ล้างบาง หาเลือดใหม่เข้าแทนที่

อาเต๋าว่าคงพยายามผลานตัวเองให้เข้ากับองค์กรใหม่ให้ได้ เพราะก็ดูเคารพเชื่อฟังขงเบ้งอยู่พอตัว แต่ผลานยังไม่ตัวเองก็ กลายเป็นคนไม่เอาไหนขึ้นเรื่อยๆ เพราะบารมี ปัญญา และ ความขยันของขงเบ้ง ทำให้สิ่งที่ยขงเบ้งทำนั้นดีที่สุดในยุคแล้วใน สายตาทุกคน(ซึ่งรวมถึงอาเต๋าว่าด้วย) เวทีของอาเต๋าว่าจึงเล็กลง เรื่อยๆ ประสบการณ์อาเต๋าว่าจึงโตไม่ทันอาวุโสของตน

อาเต๋าว่าจะหาบุคลากรของตนเอง หันซ้ายก็เจอแต่คน ของขงเบ้ง หันขวาไปเจออีกข้าง ก็มีแต่ขันทีที่เอาแต่ชวน สำมะเลเทเมา

อาเต๋าว่าจะล้างบาง อาเต๋าว่าไม่กล้า ทำไปก็ใช่จะสำเร็จ ไม่ใช่ แค่ออกตัญญู แต่ยังมีตัดกำลังตัวเองอีกต่างหาก

อาเต๋าว่าจะลาออกจากตำแหน่งฮองเต้ ไปเปิดร้านกาแฟ ริมถนนคนเดินในจ๊กก๊ก อาเต๋าว่าก็เกิดเร็วไป 1,800 ปี

อาเต๋าว่าอยู่ในตำแหน่งฐานะที่ดูเหมือนมีความสุข ความ สบาย จากรุ่นพ่อรุ่นแม่ที่บุกเบิกมาก็แค่ "ดูเหมือน" มีความสุข เท่านั้น ความกดดันภายในจากสายตาดนภายนอกใครจะรู้ ยิ่งบวกกับอาเต๋าว่าไม่ใช่คนมีปณิธานยิ่งใหญ่ ประเภทต้อง เอาเลือดทาแผ่นดินเท่านั้นจึงสาแก่ใจ อาเต๋าว่าผิดด้วยหรือ

อาเต๋าว่าจะระบายลงเฟสบุ๊คก็หาได้ไม่ เพราะคนที่พอ เข้าใจหัวอกฮองเต้แบบอาเต๋าว่าได้ ก็มีแต่ฮองเต้ก็คัดค้านเท่านั้น

พอขงเบ้งตายไป อาเต๋าว่าก็ยังได้แต่เดินตามแนวทางที่ ขงเบ้งวางไว้ ว่าใครควรบริหารด้านใด ตำแหน่งไหน อาเต๋าว่า ทำได้ดีไซ้ย่อย จ๊กก๊กมีอายุต่อมาได้อีกเกือบสามสิบปี จัดว่า ไม่น้อย หรืออาจจะเป็นเพราะระบบที่ขงเบ้งวางไว้? ซึ่งก็อาจ จะจริง แต่ประเด็นคือไม่ใช่ผมที่มองแบบนี้คนเดียว แม้แต่ใน ยุคนั้นเอง ประชาชนก็ยังยกความดีความชอบให้ขงเบ้งที่จาก ไปแล้ว ไม่ใช่อาเต๋าว่า

ปีที่ 29 หลังสิ้นขงเบ้ง จ๊กก๊กล่มสลายในมือของอาเต๋าว่า ล่มสลายโดยแทบไม่เสียเลือดเนื้อใคร จะมีก็แต่ตราบาปคำว่า "เจ้าดาวจะเซ่ ผู้อุ่มชูไม่ขึ้น" ติดชื่ออาเต๋าว่าไปเท่านั้น

อาเต๋าว่าตอบสุมาเจียวหว่นระบำเสฉวนว่า "ที่นี่สนุกออก ไม่ คิดถึงเสฉวนเลย"

ขาหมูหมักเกลือ

อาหารแปลกรสเลิศ หนึ่งในมีสองของแดนมังกร

คนทั่วโลกเคยเชื่อกันว่า ทวีปเอเชียส่วนใหญ่ มีอากาศร้อนเกินไป ที่จะทำการเก็บถนอมเนื้อสัตว์ไว้เป็นอาหาร แต่ประเทศที่ยิ่งใหญ่อย่างจีน ได้ทำการพิสูจน์ให้โลกเห็นแล้วว่า ในหลายพื้นที่สามารถทำการเก็บรักษาอาหารเนื้อสัตว์เอาไว้ได้อย่างยาวนานหลายปี ด้วยกระบวนการถนอมอาหารสุดพิเศษอย่างเช่น การหมักเกลือ ที่ก่อให้เกิดความมหัศจรรย์ของรสชาติอาหารแบบใหม่ที่คาดไม่ถึง

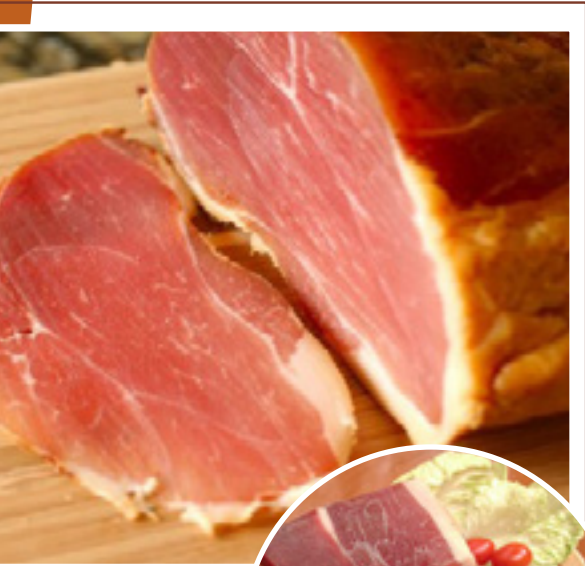
ในอดีตเทคนิคการถนอมอาหารด้วยการหมักเกลือถูกนำมาใช้ เพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการเก็บถนอมเนื้อสัตว์เอาไว้ เป็นอาหารในช่วงฤดูหนาว ที่หนาวเหน็บ และหาแหล่งโปรตีนจากเนื้อสัตว์ได้ยาก หรือเก็บไว้ใช้เป็นอาหารในยามเดินทางไกลๆ แต่ในปัจจุบันด้วยเทคโนโลยีถนอมอาหารที่ล้ำสมัย ทำให้การถนอมอาหารมีความหลากหลาย และกลายเป็นเรื่องง่ายดายมากขึ้น แต่การเก็บรักษาอาหารในรูปแบบของการหมักเกลือก็ยังคงได้รับความนิยมอยู่อย่างแพร่หลาย ความแห้ง รสเค็ม หวาน และมัน สร้างความล้าลึก แปลกใหม่ให้กับรสชาติของอาหารจีนที่ทำจากเนื้อสัตว์หมักเกลือนับร้อย นับพันเมนู

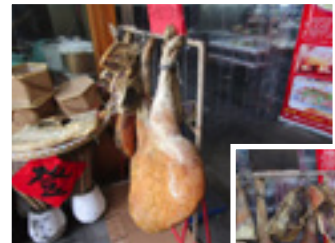

ขาหมูหมักเกลือ เป็นหนึ่งในอาหารชั้นเลิศ ที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน และได้รับการกล่าวขานว่าเป็นอาหารเลิศรสในวรรณกรรมจีนหลายเรื่อง ข้อมูลหลายแหล่งชี้ให้เห็นว่า ชาชาติจีน เป็นเจ้าแรกที่คิดค้นวิธีการถนอมอาหารดังกล่าว มีบันทึกรายการเมนูอาหารมากมายที่ใช้ขาหมูหมักเกลือตั้งแต่ก่อนราชวงศ์ซ่ง

บันทึกในสมัยราชวงศ์ถัง ในปี ค.ศ. 618 - 907 เชื่อกันว่า มาร์โก โปโล พ่อค้าและนักสำรวจชาวอิตาลี ชาชาติตะวันตกคนแรกที่ได้เดินทางมายังประเทศจีน ผ่านเส้นทางสายไหม ได้ประทับใจการทำขาหมูหมักเกลือของจีน และนำวิธีการทำกลับไปเผยแพร่ยังทวีปยุโรป จนกระทั่งทำให้เกิดวิธีการถนอมเนื้อสัตว์โดยใช้เกลือที่ชื่อว่า "แฮม" ขึ้นอย่างแพร่หลายไปทั่วโลกในปัจจุบัน นอกจากนี้ ขาหมูหมักเกลือยังเป็นแหล่งของสารอาหารที่ดีต่อร่างกายอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นโปรตีนจากเนื้อสัตว์ แคลเซียม เหล็ก ไนอาซิน ฟอสฟอรัส วิตามินบี และวิตามินบี2 อีกด้วย

ขาหมูหมักเกลือแบบดั้งเดิมของจีน นิยมใช้ขาหลังของหมูสายพันธุ์พื้นเมือง ที่มีคุณภาพของเนื้อดีรสชาติยอดเยี่ยม และนิยมเริ่มต้นทำกันในช่วงที่อุณหภูมิลดต่ำกว่า 10 องศา เป็นประจำทุกปี ในช่วงฤดูหนาว ถึงฤดูแล้งเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการทำขาหมูของประเทศไทย โดยทั่วไปแล้ว กระบวนการหมักเกลือ ทั้งสิ้นจะใช้ระยะเวลายาวนาน ประมาณ 8-10 เดือน จึงจะเสร็จสมบูรณ์ กระบวนการหมักขาหมู เริ่มต้นจากการคัดเลือกขาหมูชั้นดี มาทำการตัด รีดเลือด แล้วทำการนวด จากนั้นก็นำเกลือมาโรยพอกให้ทั่ว แล้วทำแบบนี้ซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งเกลือแทรกตัว ซึมลงสู่ทุกอณูของเซลล์ขาหมู แล้วนำไปแขวนตากภายในห้องที่มีอุณหภูมิต่ำ และมีความชื้นค่อนข้างสูง จนกระทั่งขาหมูแห้งสนิท เมื่อฤดูกาลเปลี่ยน อุณหภูมิเริ่มสูงขึ้น ผิวของขาหมูที่หมักเอาไว้ก็จะเริ่มขึ้นรา พร้อมกับเกิดการเจริญเติบโต

ของเชื้อแบคทีเรียภายในขาหมู ที่ทำหน้าที่ช่วยแปรสภาพของชั้นเนื้อภายใน โปรตีนและไขมัน จะถูกย่อยสลายด้วยเอนไซม์ ในขณะที่ตัวกันรสชาติความอร่อยจากกรดอะมิโนอิสระ ก็จะค่อยๆ สะสมตัวมากขึ้นเรื่อยๆ ตามระยะเวลาที่ผ่านมา จนกระทั่งล่วงเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง จึงจะนำขาหมูที่ผ่านการหมักไปทำการตากแดดอีกครั้ง

หลังจากกระบวนการหมักราว 6-8 เดือน ภายในขาหมูเริ่มพัฒนามีกลิ่นหอมมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกัน เนื้อหมูหมักก็จะเปลี่ยนไปเป็น สีชมพู หรือสีแดงเข้มเป็นประกายโดดเด่นสวยงาม กระบวนการเหล่านี้ถูกเรียกว่า การทำขาหมูหมักเกลือ “แบบแห้ง” ซึ่งในบางพื้นที่ของจีน ก็นิยมนำขาหมูหมักเกลือมาทำการรมควันอีกครั้ง เพื่อให้แห้งมากขึ้น พร้อมกับความโดดเด่นของกลิ่นหอมจากควันพินไม้ อีกด้วย

ขาหมูหมักเกลือโดยทั่วไป เมื่อผ่านระยะเวลาการหมัก 6-8 เดือน ก็สามารถที่จะนำมาใช้เป็นวัตถุดิบ ประกอบอาหารเพื่อประทานได้แล้ว แต่เมืองลั่วเต็ง มณฑลหูเป่ย์ ขึ้นชื่อในเรื่องของขาหมูหมักเกลือแบบ ลั่วเต็ง ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น ในการใช้เกลือสินเธาว์ ภูเขา และใช้ระยะเวลาในการหมักที่ยาวนานมากเป็นพิเศษกว่า 3-4 ปี ขาหมูหมักเกลือจึงจะเสร็จสมบูรณ์ พร้อมสำหรับรับประทาน ยิ่งระยะเวลาที่ผ่านไปยาวนานหลายปีมากเท่าไร การหมักตามธรรมชาติ ก็จะทำให้ชั้นไขมันแปรเปลี่ยนกลายเป็นรสชาติเค็ม แสนอร่อย แปลกถิ่น ที่สะกดผู้ที่ได้ลิ้มลองเมนูอาหารจีน ที่ใช้ขาหมูหมักเกลือเป็นวัตถุดิบ และนอกจาก เรื่องรสชาติที่อร่อยแล้ว ขาหมูหมักเกลือยังถือเป็นหนึ่งในวิธีการถนอมอาหารเอาไว้ทานได้ยาวนานกว่า 1-2 ปี เลยทีเดียว

เมนูอาหารจีนมากมาย ถูกสร้างสรรค์ขึ้นจาก ขาหมูหมักเกลือ ไม่ว่าจะเป็นอาหารประเภทตุ๋น ทอด ปิ้ง เป็นน้ำซุ๊ป ที่มีรสชาติมัน (คาว) เป็นเอกลักษณ์ หรือ เพียงแค่ นำขาหมูหมักเกลือ ไปทำการผัดรวมกับข้าวสวย จนกระทั่งกลายเป็นข้าวผัดขาหมู แล้วใช้มีมือคลุกเคล้าปั่นเป็นก้อน กินตอนร้อนๆ อร่อยที่สุด ขาหมูที่หมักเกลือนานหลายปี ยังสามารถทานสดๆ กลายเป็นอีกหนึ่งเมนูที่โอชะได้เช่นกัน นอกจากนี้ เนื้อที่ถูกหมักเกลือ กระดูกขา จัดเป็นส่วนที่อร่อยที่สุด

ในปี ค.ศ.1915 ขาหมูหมักเกลือของจีน ได้รับรางวัล ในนิทรรศการสินค้าระหว่างประเทศ ที่จัดขึ้น ณ ประเทศปานามา และแพร่หลายไปทั่วเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งขาหมูหมักเกลือของจีน ที่สร้างชื่อให้กับคนทั้งโลกรู้จักได้แก่ ขาหมูหมักเกลือ Anfumณฑลเจียงซี ขาหมูหมักเกลือของเมืองจินหัว มณฑลเจ้อเจียง ขาหมูหมักเกลือของเมืองรุเกา มณฑลเจียงซู และขาหมูหมักเกลือของเมืองซานเหว่ย มณฑลยูนนาน ซึ่งเป็นแหล่งในการทำผลิตภัณฑ์เนื้อหมูหมักเกลือแบบดั้งเดิม ที่ใช้วัตถุดิบจากธรรมชาติ ที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากของประเทศจีน นับตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอนที่ 3 : ก๊วยเจ๋ง-เอี้ยต้ง พี่น้องร่วมสาบานต่างบัว

จะว่าเป็นเพราะโชคชะตาฟ้าลิขิตคงไม่ผิดนัก สองตระกูลก๊วยและเอี้ยที่รุ่นพ่อเป็นพี่น้องร่วมสาบานต้องมีอันแยกจากกัน ก๊วยเซาเทียนลูกทหารชั่วชาวนั้นแต่รับใช้กิมก๊กฆ่าตาย เอี้ยทิมิไม่ตายแต่พลัดพรากจากภรรยาและลูกหลายสิบปี ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทั้งคู่ได้ตกลงกันว่า ถ้าลูกที่เกิดมาเป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง จะให้แต่งงานครองคู่กัน แต่ถ้าเป็นเพศเดียวกันจะสาบานเป็นพี่น้องร่วมสุขทุกซีกเหมือนกับรุ่นพ่อ คิวซูก็ตั้งชื่อให้เด็กทั้งสองว่า ก๊วยเจ๋งและเอี้ยต้ง เจ๋งต้ง แปลว่า ภัคดี ตั้งชื่อตามความรู้สึกของคิวซูก็ในขณะนั้นว่า แผ่นดินต้าซ้องกำลังตกต่ำถูกพวกแมนจูหรือกิมก๊กรุกราน เมื่อตั้งชื่อเสร็จคิวซูก็มอบมรดกสลับชื่อทายาทของทั้งสองตระกูลให้ไว้เป็นของขวัญจากนั้นลาจากและโคกนาฏกรรมของสองตระกูลก็เกิดขึ้น

หลี่เฟ่งกับก๊วยเจ๋งระหกระเหินไปอาศัยแผ่นดินมองโกล ความเป็นอยู่ลำบากไม่สะดวกสบาย ขาดเสาหลัก ก๊วยเจ๋งช่วยแม่ทำงาน ยี่ดีที่ได้เรียนหนังสือ เรียนยิงธนูและได้ฝึกวรยุทธจากอาจารย์ 7 คน แต่บางครั้งถูกเด็ก ๆ รุ่นเดียวกันกลั่นแกล้งเอา ขณะที่เปาเสีเย่ย่อภรรยาของเอี้ยทิมิ ถูกอ้วนจ้วนเลียด อ่องแห่งกิมก๊กหลอกพาไปเป็นภรรยาอยู่ที่ต้าหนัก ทั้งที่ยังรักและอาลัยอาวรณ์เอี้ยทิมิอยู่ หูดหวิดจะฆ่าตัวตายตามสามีไปแล้วแต่อ้วนจ้วนเลียดกลับใช้วาจาเจ้าเล่ห์เกลี้ยกล่อมเอาไว้ ให้คิดถึงลูกที่กำลังจะเกิดมา เมื่อคิดถึงเด็กในท้อง เปาเสีเย่ย่อก็ใจและยอมเป็นภรรยาของอ้วนจ้วนเลียด

Yang Kang 楊康

เอี้ยคัง เกิดมาท่ามกลางอำนาจ เงินทอง และข้าทาสบริวาร มีชีวิตสุขสบายผู้คนห้อมล้อมเอาใจ เป็นอ่องน้อยขององค์ชายแห่งกิมก๊ก อ้วนจ้วนนเลยกรักเปาเสี่ยวย้ออย่างไกรักและเอ็นดูเอี้ยคังดุจดั่งบุตรในไส้เช่นนั้น เอี้ยคังจึงเปรียบพร้อมเป็นเด็กเฉลียวฉลาดทั้งป็นและบู้หล่อเหลา และเอาแต่ใจตามสภาพแวดล้อมที่ถูกเลี้ยงดูมาแต่เล็ก มีบ้างที่เปาเสี่ยวย้อดุว่าลูกชายเวลาทำผิด แต่ดูเหมือนเอี้ยคังจะมีนิสัยไปทางพ่อเลี้ยงมากกว่าแม่ บังเกิดเกล้าของตน

เมื่อคิ่วชู่ก็ตามมาพบแม่ลูกแซ่เอี้ย ตอนนั้นเอี้ยคังเติบโตเป็นเด็กน้อยที่รู้ความแล้ว เปาเสี่ยวย้อขอร้องคิ่วชู่ไม่ให้บอกความจริงเรื่องบิดาและกำเนิดของตน คิ่วชู่ก็ได้แต่แอบลอบเข้ามาสอนวรยุทธให้เอี้ยคังในยามวิกาล และตั้งใจจะบอกความจริงกับเอี้ยคังเมื่อถึงเวลานัดหมาย การประลองกับ 7 ประหลาดแห่งกังหนำและก๊วยเจ๋ง แต่ที่น่าจะเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดของคิ่วชู่ก็

คุณหนูอย่างเอี้ยคังที่อยู่ท่ามกลางผู้คนเอาอกเอาใจมีรีจะสนใจเรื่องเหล่านี้ เอี้ยคังคือตัวละครที่ไม่ต่างจากลูกเศรษฐีทุกคนที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างตามใจ ตัวเขาคือศูนย์กลางของอำนาจ ผู้เรียนวรยุทธให้เก่งเพื่อสยบใต้หล้าตีกว่าเรื่องคำนึงถึงเรื่องคุณธรรมจริยธรรม เอี้ยคังเรียนวรยุทธจากคิ่วชู่และบ๊วยเถียนฮวง ซึ่งเป็นศิษย์ของมารบูรพาที่ทรยศอาจารย์ขโมยคำภีร์เก้าอิมจินกึ่งหนีมากับศิษย์ที่ เอี้ยคังให้ความช่วยเหลือ ให้ที่พัก อาหารและหาเหยื่อให้บ๊วยเถียนฮวงฝึกวิชากระบี่กระบองดุ๊กขาวเสียด้วย ซึ่งคิ่วชู่ก็ไม่ล่วงรู้ความเจ้าเล่ห์ของลูกศิษย์ตัวเองเลย

射鵰英雄傳

เอี้ยคังกับก๊วยเจ๋งไม่ได้ประลองฝีมือกันอย่างเป็นทางการตามที่ได้นัดหมาย เหตุเพราะงานประลองยุทธเลือกคู่ที่เอี้ยทิมกับมกเนี่ยมฉือจัดขึ้น เอี้ยคังนึกสนุกเข้าไปประลองและชนะมกเนี่ยมฉือแต่ไม่ยอมแต่งงานด้วย ก๊วยเจ๋งเข้าไปทักท้วงแต่สู้เอี้ยคังไม่ได้ เรื่องราวบานปลายจนกระทั่งว่า เอี้ยทิมเป่าเสี่ยวย้อ ก๊วยเจ๋ง และเอี้ยคัง เกี่ยวพันกันอย่างไร เป่าเสี่ยวย้อเลือกกลับไปอยู่กับเอี้ยทิม ขณะที่เอี้ยคังไม่ยอมรับเอี้ยทิมเป็นพ่อ เลือกที่จะเป็นอ๋องน้อยแห่งกิมก๊กเป็นลูกเลี้ยงของอ้วยจ้งวนเล็กต่อไป

จะว่าไปแล้วละครอย่างเอี้ยคังหาใช่คนชั่วช้าโดยกำเนิด แต่เกิดจากการเลี้ยงดูปลูกฝังมาตั้งแต่เล็ก น้อยมากกว่า ก๊วยเจ๋งได้รับการอบรมว่าตนเองเป็นใคร เมื่อโตขึ้นมีหน้าที่สำคัญต้องทำอะไรจากแม่และอาจารย์ทั้ง 7 คนตั้งแต่เด็ก ขณะที่เอี้ยคังถูกปิดบังชาติกำเนิด คิดว่าตนเองเป็นอ๋องน้อยแห่งกิมก๊ก มีพ่อเลี้ยงที่รักและตามใจ ขณะที่แม่ชอบเก็บตัวและใจดี แม้จะดูว่าเวลาถูกทำผิดแต่ลูกก็ไม่เกรงกลัว ส่วนอาจารย์คิ้วชุกีกลับมาสอนวรยุทธให้ในเวลากลางคืน แต่เรื่องคุณธรรมทำดีทำชั่วจะสอนมาน้อยแค่ไหน อันนี้ไม่แน่ใจ เมื่อถึงเวลาที่ชีวิตต้องพลิกผันจากฟ้าสู่เหวหรือจากดาวร่วงสู่ดิน เอี้ยคังจึงยอมรับไม่ได้ และเลือกเส้นทางที่คนรอบข้างต่างประนามเขาว่า นับถือโจรเป็นพ่อและเป็นคนขายชาติ

ความจริงแล้วเอี้ยคังเปรียบพร้อมทุกอย่างทั้งความฉลาดและวรยุทธ เขามีโอกาสก้าวหน้าเป็นที่ยอมรับของผู้คนในได้หล้ามากกว่าก๊วยเจ๋งเสียอีก ถ้าเขาเลือกเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง แต่การตัดสินใจที่ผิดพลาดตั้งแต่แรกและถลาลึกจนกู้ไม่กลับจึงทำให้พบจุดจบที่น่าสังเวช เอี้ยคังไม่ยอมรับเอี้ยทิมเป็นพ่อ เลือกที่จะอยู่กับอ้วยจ้งวนเล็กและช่วยพ่อเลี้ยงยึดแผ่นดินต้าซ้อง หลอกหลวงมกเนี่ยมฉือ แอบอ้างจะเป็นประมุขพรรคยาจก สร้างความปั่นป่วนให้ชาวยุทธในแผ่นดินซ้องแตกแยกขาดความสามัคคี

สุดท้ายก๊วยเจ๋งกับอึ้งย้งได้เปิดโปงแผนชั่วทั้งหมดของเอี้ยคังและพรรคพวก เอี้ยคังต้องตายอย่างอนาถอยู่ที่ศาลเจ้าทวนเหล็ก เขาตั้งใจฆ่าปิดปากอึ้งย้งโดยพาดฝ่ามือใส่เพราะกลัวอึ้งย้งเปิดโปงเรื่องที่เขาฆ่าอ่าวเอี้ยงเคี้ยวหลานของอ่าวเอี้ยงฮง เหตุเพราะอ่าวเอี้ยงเคี้ยวจะลวนลามมกเนี่ยมฉือและเขาต้องการเป็นศิษย์อ่าวเอี้ยงฮงแทนอ่าวเอี้ยงเคี้ยว แต่อึ้งย้งสวมเสื้อเกราะขนเม่นและที่เสื้อเกราะมีพิษของอ่าวเอี้ยงฮงติดอยู่ เอี้ยคังจึงถูกพิษตาย ก่อนตายเขาเพื่อและคลุ้มคลั่งไม่ได้ตายอย่างสงบ แต่นั่นยังไม่สำคัญเท่าพฤติกรรมที่ได้สร้างทำเอาไว้ในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ซึ่งมีผลต่อคนรุ่นหลัง ลูกชายคนเดียวของเขา เอี้ยก้วย ซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็น ลูกของคนขายชาติ

ตอนที่ 4

กลับถิ่นอาคันตุกะ
ดินแดน **HAKKA** ในวันนี้
รู้จักเหมยโจว และโครงการพัฒนา Hakka Park

นอกจากได้สืบหา “รากเหง้า” ณ บ้านเกิดบรรพชนในฝายมิดา ทั้งปู่และย่าที่มีเชื้อสายฮากกา ริมรู้ถึงต้นกำเนิดแห่งสายเลือด คุศโลบายและคุณธรรมของคนรุ่นก่อนอันเป็นใจความของวัฒนธรรมประเพณีจีน ที่ทำให้สามารถดำรงรักษาวงศ์ตระกูลและสายสัมพันธ์ของทั้งสองแผ่นดินมายาวนาน ในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ยังได้ศึกษาสภาพความเป็นเมือง “จังหวัดเหมยโจว” (Meizhou) นครของชาวฮากกาในปัจจุบัน ที่ในอดีตเคยผ่านความยากลำบาก มีบั้นทำให้ชาวฮากกาต้องถิ่นจากเมืองนี้ ต้องออกไปเสี่ยงโชคยังต่างแดน จนปัจจุบันประชากรมีคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี การพัฒนาเมืองได้รุดหน้า โดยความร่วมมือร่วมแรงของทั้งจากรัฐบาลและที่สำคัญ คือ ชาวจีนโพ้นทะเลชาวฮากกากว่า 70 ประเทศทั่วโลก มาร่วมลงทุนเพื่อพัฒนาบ้านเกิดเมืองนอนแผ่นดินเกิด และยังเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์ชาวฮากกาแห่งประเทศจีน (Hakka Museum of China) ที่แสดงประวัติศาสตร์และอัตลักษณ์ของชาวฮากกาที่เป็นหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงประเทศจีน และสร้างสรรคการพัฒนาในแต่ละประเทศทั่วโลก ดังที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงในตอนที่ 1 ต่อไปนี้จะได้สัมผัสกับ “เหมยโจว” ให้มากยิ่งขึ้น

- ที่มาของจังหวัด "เหมยโจว" คือ ต้นดอกเหมยที่พบเห็นได้ทั่วไปในจังหวัดนี้ -

เหมยโจว : จากผู้มาเยือน จนเป็นที่มั่น และถิ่นราชาฮากกา

ต้นกำเนิดของชาวฮากกาทั้งในประเทศไทยและทั่วโลกนั้น มาจากหลายแห่งในประเทศจีน ทั้งจากมณฑลกวางตุ้ง มณฑลฝูเจี้ยน แต่ส่วนใหญ่จะเดินทางมาจากเหมยโจว จากการศึกษาของ วรศักดิ์ มหัทธโนบล ในหนังสือ คือ "ฮากกา" คือ "จีนแคะ" ได้กล่าวว่า จากหลักฐานทางโบราณคดีที่ขุดค้น ทำให้พบว่า เหมยโจวน่าจะมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานถึง 5,000 - 6,000 ปี แรกเริ่มเป็นชนบทห่างไกลความเจริญ มีชื่อเรียกในยุคแรกๆ ว่า "ชิงหนิง" ในสมัยจีนซ่งตอนใต้ และมีวิวัฒนาการสืบเนื่องมาในแต่ละยุค ในสมัยจักรพรรดิหยงเจิ้น (ครองราชย์ระหว่าง ค.ศ.1723-1735) แห่งราชวงศ์ชิง ได้สร้างเมืองใหม่ "เจียอิ่ง" ในบริเวณเหมยเสียน แล้วรวมชิงหนิงกับเมืองใหม่นี้เข้าด้วยกัน โดยมีฐานะเป็นจังหวัด จนกระทั่งภายหลังการปฏิวัติสาธารณรัฐ ค.ศ.1911 เจียอิ่งถูกเปลี่ยนชื่อเป็น "เหมยเสียน" และอยู่ในฐานะอำเภอ จนกระทั่งภายหลังพรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าปกครองประเทศจีนในปี ค.ศ. 1949 แล้ว ในปี ค.ศ. 1965 เหมยเสียนได้ถูกยกขึ้นเป็นจังหวัดอีกครั้งในชื่อ "เหมยโจว" (Meizhou) โดย "เหมยเสียน" เป็นชื่อหนึ่งในเขตการปกครองของจังหวัดเหมยโจวและเป็นศูนย์กลางความเจริญของจังหวัด แต่ประชาชนบางส่วน โดยเฉพาะคนรุ่นเก่า ก็ยังติดปากเรียก "เหมยโจว" ตามชื่อเก่าว่า "เหมยเสียน" มาจนถึงปัจจุบัน โดยคำว่า "เหมย" คือชื่อของดอกเหมยหรือดอกบ๊วย ซึ่งเป็นต้นไม้ที่มีอยู่ทั่วไปในจังหวัดนี้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

จากประวัติศาสตร์การปกครองมาอย่างยาวนาน "เหมยโจว" ยังเป็นหนึ่งในพื้นที่รองรับการย้ายถิ่นลงใต้ของชาวฮากกาในแต่ละระลอก จนในปัจจุบันมีการประมาณการจากสถิติปี พ.ศ.2551 ประชากรของจังหวัดเหมยโจวมีประมาณหกล้านกว่าคน

- แผนที่แสดงที่ตั้งของจังหวัดเหมยโจว มณฑลกว่างตง -

ในจำนวนนั้นส่วนใหญ่ประมาณ 97% เป็นชาวฮากกา นอกจากนี้ อีก 3% เป็นชาวจีนจากซัวเถา อาศัยอยู่ในอำเภอเฟิงซุ่น ซึ่งมีพื้นที่ติดกับจังหวัดแต้จิ๋ว สำหรับเมืองอื่นๆ ชาวฮากกาได้กระจัดกระจายไปเป็นชนกลุ่มเล็กๆ ไปตามเมืองทางตอนใต้ของประเทศจีน นอกจากนั้นชาวฮากกาในเหมยโจว ได้ออกไปเสี่ยงโชคยังประเทศอื่นๆ รวมทั้งประเทศไทย ติดต่อกันมายาวนาน โดยพบว่าประชากรประมาณ 69% หรือประมาณสามล้านกว่าคนเป็นชาวจีนโพ้นทะเล ทำให้เหมยโจวเป็นเมืองที่สะท้อนประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์ และวัฒนธรรมของชาวฮากกาตกทอดมาจนถึงปัจจุบัน และยังเป็นศูนย์กลางของชาวฮากกา ที่ได้ออกไปสร้างเนื้อสร้างตัวยังดินแดนอื่นแล้วกลับมาช่วยลงทุนพัฒนาบ้านเกิด ทั้งการสร้างโรงเรียน ธุรกิจสาธารณูปโภคต่างๆ ซึ่งชาวจีนโพ้นทะเลได้เข้ามาร่วมลงทุนเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังเป็นเมืองที่โดดเด่นในด้านการสร้างนักกีฬาฟุตบอลที่มีชื่อเสียงอีกด้วย

สภาพทางภูมิศาสตร์ จังหวัดเหมยโจว มีพื้นที่ 15,836 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ 80% เป็นภูเขา นอกจากนั้น เป็นแหล่งน้ำคิดเป็นพื้นที่ 10% และเป็นพื้นที่เพาะปลูกคิดเป็นพื้นที่ 10% ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลกว่างตง อาณาเขตของจังหวัดเหมยโจว ยังเป็นเขตติดต่อทั้งจังหวัดในมณฑลกว่างตง และระหว่างมณฑลอื่น เขตติดต่อกับมณฑลอื่น คือ

- ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ติดกับมณฑลยูนนาน
- ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ติดกับมณฑลเจียงซี
- และพื้นที่ที่ติดกับเมืองอื่นๆ ในเขตมณฑลกว่างตง คือ
- ทิศตะวันตก ติดกับจังหวัดเหอหยวน
- ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ติดกับจังหวัดแต้จิ๋ว
- ทิศตะวันตกเฉียงใต้ติดกับจังหวัดเจียงหยาง และจังหวัดชานเหวย

- ปฐมกรรมฐานดำ จำลองการอพยพไปยังดินแดนต่างๆ ของชาวฮากกาที่ Hakka Park -

จากลักษณะความสัมพันธ์ของพื้นที่ดังกล่าว ได้แบ่งกลุ่มของชาวฮากกาเป็นกลุ่มต่างๆ ตามตำแหน่งที่ตั้งของแต่ละกลุ่มตามความสัมพันธ์กับชนกลุ่มอื่นๆ ที่มีทั้งชาวฮกเกี้ยน ในมณฑลฝูเจี้ยน ชาวกวางตุ้งในมณฑลกวางตุ้ง และชาวแต้จิ๋ว ในจังหวัดแต้จิ๋ว มีการปรับเปลี่ยนบางประการเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันกับชนกลุ่มอื่น แต่ชาวฮากกาก็ยังรักษาอัตลักษณ์ของตนเอง ทั้งลักษณะที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะที่มีรูปแบบคล้ายป้อมปราการ เนื่องจากต้องระวังตนเองจากชุมชนกลุ่มอื่นโดยรอบ ค่านิยมทางสังคมที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาและความเสมอภาคของชายหญิง ความรักพวกพ้องและถิ่นฐาน ทักษะอาชีพที่เน้นงานหัตถกรรม ความไม่หวั่นเกรงต่อความยากลำบาก จากจำนวนพื้นที่เพาะปลูกที่มีเป็นจำนวนน้อย ทำให้ชาวฮากกาไม่หวาดหวั่นที่จะแสวงหาหนทางอื่นเพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว ที่สำคัญ คือ “สำเนียงภาษาฮากกา” ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกแยะชาวฮากกาได้ชัดเจน ถึงแม้สำเนียงบางประการอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่ที่อยู่อาศัยที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มอื่นก็ตาม แต่ก็ยังสามารถรักษาสำนเนียงและสำนวนภาษาเฉพาะดั้งเดิมของตนไว้ได้

- การเดินทางเข้าสู่จังหวัดเหมยโจวในปัจจุบัน ผ่านภูเขา สลับซับซ้อน ต้องรอดูโมงค์ที่เจาะภูเขาอยู่หลายช่วง แต่สะดวกสบายเป็นถนนซูเปอร์ไฮเวย์เก็บค่าผ่านทาง -

เขตการปกครองในจังหวัดเหมยโจว ประกอบด้วย 2 เขต กับ 5 อำเภอ และ 1 เมืองในระดับอำเภอ ประกอบด้วย

- 1) เขตเหมยเจียง (Meijiang Qu District)
- 2) เขตเหมยเสียน (Meixian Qu District)
- 3) อำเภอต้าบู (Dabu Xian County)
- 4) อำเภอเฟิงซุน (Fengshun Xian County)
- 5) อำเภออู่หัว (Wuhua Xian County)
- 6) อำเภอผิงหยวน (Pingyuan Xian County)
- 7) อำเภอเจียวหลิง (Jiaoling Xian County)
- 8) เมืองชิงหนิง (Xingning Shi County-level City)

ในการเดินทางในช่วงเดือนเมษายน พ.ศ. 2558 ได้เดินทางไปในสามพื้นที่ของจังหวัดเหมยโจว คือ เขตเหมยเจียง เขตเหมยเสียน และอำเภอฮงซุน ที่เป็นอำเภอบ้านเกิดบรรพชนของผู้เขียน ซึ่งจะมาทำความรู้จักกับแผ่นดินแห่งนี้ต่อไป

- แผนที่แสดงเขตการปกครองในจังหวัดเหมยโจว -

Hakka Park : เมืองใหม่ชาวฮากกา

ในเช้าวันหนึ่ง อาไถ่ลูก(อาใหญ่:น้องของพ่อคนที่หนึ่ง เรียกตามภาษาฮากกา)ได้บอกกับพวกเราว่า วันนี้จะพาไปเที่ยวข้างนอกพร้อมกับให้ลูกชายของท่านซึ่งผู้เขียนเรียกตามภาษาฮากกาว่า “อาเก้อ” หรือพี่ชาย ขับรถมารับพร้อมกันไปทางนอกเมืองแล้วขึ้นไปยังอาคารชุด จึงทราบว่อาเก้อได้มาซื้อห้องชุดไว้ที่นี่ เมื่อเปิดม่านหน้าต่างเท่านั้นก็พบความไม่ธรรมดา เพราะอาคารชุดเหล่านี้ถูกโอบล้อมด้วยภูเขาเขียวขจี มีการตกแต่งภูมิทัศน์อย่างมโหฬาร เมื่อเราชมห้องพักของอาเก้อกันแล้วก็ถึงเวลาที่จะได้ไปชมภูมิทัศน์ด้านล่าง ซึ่งต่อมาก็ทำให้พวกเราได้รู้ว่า เพียงหนึ่งวันที่จะเที่ยวชมที่นี่ ไม่พอเสียแล้ว

อาไถ่ลูกและภรรยา ซึ่งผู้เขียนเรียกตามภาษาฮากกาว่า “อาไถ่ลูกแม่” พาพวกเราไปชมด้านล่าง ซึ่งเป็นสวนที่จัดไว้อย่างสวยงามในพื้นที่ของอาคารชุดที่พักอาศัย มีหลายสิบโครงการแล้วยังมีที่ก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จอีก เมื่อเราเดินพันเขตที่พักอาศัยมาแล้ว ก็เป็นส่วนของสถานที่ท่องเที่ยว ทั้งในส่วนที่พักอาศัยและในสถานที่ท่องเที่ยวนี้เรียกว่าโครงการ “Hakka Park” เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่รัฐบาลท้องถิ่นมณฑลกว่างตุ้งสร้างขึ้นเพื่อรองรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชาวฮากกา ส่งเสริมการศึกษาวิจัย ฟื้นฟูระบบนิเวศวิทยา ศิลปวัฒนธรรม เพิ่มพื้นที่อยู่อาศัยและพักผ่อนหย่อนใจครบวงจร บนพื้นที่ 2,000 ไร่ โดยการร่วมลงทุนจากหลายภาคส่วน ทั้งจากภาครัฐ เอกชน และจากฮ่องกง ด้วยงบประมาณ 3,000 ล้านหยวน มีแผนการก่อสร้าง 5-8 ปี จึงจะเสร็จสมบูรณ์

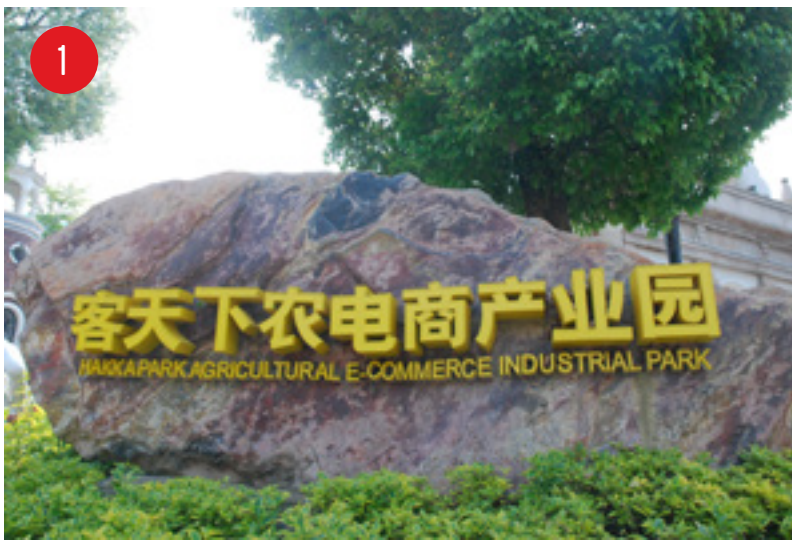

- ภายในห้องชุด ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของอาเก้อ -

- รูปเคารพและปฏิมากรรม -

1

2

3

4

5

6

1. โครงการ Hakka Park
2. อาคารที่พักอาศัยภายในโครงการ Hakka Park
3. อาคารทรงประยุกต์ส่วนแรกของ Hakka Park
4. อาคารสถาปัตยกรรมโบราณ ที่สร้างไปตามไหล่เขา เป็นจุดชมวิวที่ยอดเยี่ยมมาก
5. ที่หน้าต่างห้องชุด ชมทัศนียภาพโครงการ Hakka Park
6. วิถีทัศน์ใน Hakka Park จากมุมมองที่สูง สามารถเห็นตัวเมืองเหมยโจว

「客家风情」
系列之
四瑞·磨
风味独特的发
饭、味宿饭、
豆腐稀客家食
品的制作，都
离不开石磨这
种加工工具。
石磨主体由麻
石磨凿而成，
以木架为座，
造型玲珑，配
置长木穿推动
其旋转，声质
清脆，如一玄
武一灵动。

- ปฏิมากรรมดินเผาสูงตามแนวทางเดิน แสดงวิถีชีวิต คติความเชื่อของชาวฮากกา -

- รางวัลการท่องเที่ยวดีเด่น -

- ทางเดินเที่ยวชมภายใน Hakka Park -

- อาคารสำนักงานของ Hakka Park ด้านในมีแบบจำลองโครงการเมื่อแล้วเสร็จ -

- อาคารจำลองบ้านคล้ายกับป้อมปราการ
ของชาวฮากกาในมณฑลฝูเจี้ยน -

- ส่วนของพิพิธภัณฑ์ -

ดำเนินการเริ่มต้นการก่อสร้างเมื่อ 29 มีนาคม พ.ศ. 2006 ตามโครงการ Hakka Park จะประกอบด้วย จุดท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม "10 โครงการวัฒนธรรม 5 จุดชมวิว" ได้แก่ นิทรรศการประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชาวฮากกา ตลาดโบราณ วัดวาอาราม สวนพฤกษศาสตร์เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีสำหรับการพักผ่อน ที่อยู่อาศัยสิ่งก่อสร้างที่สร้างตามแบบสถาปัตยกรรมโบราณ จำลองวิถีชีวิต วัฒนธรรม ดนตรี ศิลปะการแสดงที่สื่อให้เห็นถึงสาระสำคัญของชาวฮากกา ที่มีความอดทนเพื่อให้ดำรงอยู่ได้ท่ามกลางความแตกต่าง โดยมีเส้นทางในการเดินชมที่สามารถใช้เวลาได้ตลอดวัน ประกอบด้วยเส้นทางหลายรูปแบบ ทั้งคดเคี้ยวไปตามภูเขา มุดลงไปใถ้ำ แม้กระทั่งการปีนป่ายไปตามหน้าผาได้หลากหลายรสชาติ

สำหรับอัตราค่าเข้าชม Hakka Park คนละประมาณหนึ่งร้อยหยวน แต่เนื่องจากอากีอเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่พักในโครงการ จึงมีสิทธิพาญาติมิตรเข้าชมได้ฟรีตามจำนวนที่กำหนดไว้ ผู้เขียนใช้เวลาในเดินชมจุดท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วด้วยเวลาจำกัด อาจจะไม่สามารถเก็บรายละเอียดได้มากนัก และพลาดการแสดง แสง สี เสียง กลางแจ้งที่น่าจะเริ่มขึ้นในเวลากลางคืน เนื่องจากภารกิจต่อไป ครอบครัวยังคงจะไปดูสักครั้งจะได้เลี้ยงรับรองครอบครัวของผู้เขียน เป็นครั้งแรกที่ได้พบญาติในฝ่ายปู่ที่เป็นแซ่และรุ่นเดียวกันอีกหลายคน โดยมีอากีอและภรรยาเป็นเจ้ามือใหญ่ และมีลูกสาวคนโตของอากีอคู่สามีภรรยาต้อนรับอาหารกันที่ห้องอาหาร Hakka Park International Hotel ซึ่งอยู่ในบริเวณโครงการ Hakka Park นั่นเอง มีทั้งอาหารยุโรปและท้องถิ่น เป็นการรับประทานอาหารที่อบอุ่นด้วยสายใยในสายเลือดจากต้นกำเนิดเดียวกัน แต่ได้แยกสายกันไปยาวนาน จนสายน้ำที่แยกออกไปนั้นได้ไหลทวนกลับมาสู่ต้นกำเนิดอีกครั้ง

การเดินทางในวันนี้ได้เห็นการพัฒนาที่ทันสมัย ยิ่งใหญ่ ยังสามารถรักษาและเชิดชูมรดกทางวัฒนธรรมอันเป็นอัตลักษณ์ชาวฮากกาได้อย่างเหนียวแน่น ทำให้ผู้มาเยือนได้รู้จักตัวตนความเป็นฮากกา แม้แต่ผู้เขียนที่ได้มาเยือนเป็นครั้งแรก ก็อดที่จะภาคภูมิใจในความเป็นฮากกาไม่ได้ ในฉบับต่อไปจะได้นำไปยังศาสนสถานสำคัญของเหมยโจว พาเดินชมทัศนียภาพริมแม่น้ำเหมยเจียงที่เป็นตัวอย่างในการออกแบบสถาปัตยกรรมเมือง และกลับไปยังอำเภอเฟิงซุน(ฮงสฺน) บ้านเกิดบรรพชนของผู้เขียนอีกครั้ง พร้อมตามรอยสถานที่จากคำบอกเล่าของบรรพชนอยู่ในจินตนาการของลูกหลานไม่ลืมเลือน ที่บัดนี้ได้มาชมสถานที่จริงแล้ว และทุกวันนี้ก็ยังยินดีทำหน้าที่เช่นเดิมตลอดมาหลายร้อยปี จนเป็นที่มาของชื่อบ้านนามเมืองอีกด้วย

- การเลี้ยงรับรองอันอบอุ่น -

ชีวิตเด็กเจนเนอเรชันใหม่เป็นโรคอ้วน

ปีที่แล้ว หน่วยงานสาธารณสุขปักกิ่งเก็บข้อมูลในหมู่เด็กอายุ 6-18 ปี พบว่า 1 ใน 10 ของประชากรตัวอย่างเข้าข่ายเป็นโรคความดันสูง และ 10% เข้าข่ายเป็นโรคอ้วน สูงกว่าสถิติปี 2000 กว่า 2 เท่า สร้างความตระหนกตกใจให้กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ไม่เพียงแต่เด็กในเมืองหลวงเท่านั้น ที่เทียนจิน (เทียนสิน) ก็พบว่าเด็กอนุบาลอายุต่ำกว่า 6 ขวบ 8 คนใน 10 คนมีความดันสูงกว่าปกติ และอีก 10% จากจำนวนเด็ก 50,000 คนมีไขมันในเลือดสูงกว่าเกณฑ์

“เป็นตัวเลขที่น่าตกใจมาก ๆ แสดงว่าโรคเรื้อรังไม่ได้เกิดกับผู้สูงอายุเท่านั้น แต่กำลังคุกคามประชากรวัยเด็กของเราด้วย มันจะเป็นปัญหาใหญ่ให้เราต้องเผชิญต่อไป เพราะโรคเรื้อรังพวกนี้จะติดตัวเด็กต่อไปจนเป็นผู้ใหญ่” ผู้อำนวยการสำนักงานชั้นนำสุขภาพเด็กแสดงความเห็นห่วง

สาเหตุของ “โรคระบาดที่มองไม่เห็น” นี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลจากนโยบายลูกคนเดียวของรัฐ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้ทุกครอบครัวประคบประหม่อม “ฮ่องเต้และฮ่องเฮา” ตัวน้อยจนเกินไป งานหนักไม่ให้ทำ ไม่สนใจให้ลูกออกกำลังกาย มีหน้าที่กินกับเรียนอย่างเดียว

รับประทานอาหารที่กินก็เพี้ยนมาแต่ที่อร่อยถูกปากเพื่อให้เด็กกินเยอะๆ แต่ไม่ค่อยคำนึงถึงผลเสียต่อสุขภาพ เช่น ฟาสต์ฟู้ด อาหารที่ทอดน้ำมัน อาหารที่มีรสหวานจัดและเค็มจัด

งานวิจัยปี 2012 ชี้ว่า เด็กจีน 81.3% ไม่ออกกำลังกายหรือออกกำลังกายไม่พอ ยิ่งกว่านั้นยังพบอีกว่าเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีเกือบ 10% คือ 1 คนใน 10 คน มีพฤติกรรมดื่มแอลกอฮอล์ คือดื่มบ้างเป็นบางโอกาสไปจนถึงดื่มเป็นประจำ

ค้นหาสุดยอดนักขับรถตัก SDLG Top Driver

เมื่อเร็วๆ นี้ นายปรีชาพล เวชรักษ์ ผู้อำนวยการฝ่ายขายเครื่องจักรกลหนัก บริษัท อิตัลไทยอุตสาหกรรม จำกัด ผู้บริหารแบรนด์ เอสดีแอลจี ซึ่งเป็นแบรนด์จาก สาธารณรัฐประชาชนจีน นำทีมจัดการแข่งขันควบคุมรถตักถ้อย่าง “สุดยอดนักขับ SDLG Top Driver” เข้าแข่งรอบชิงชนะเลิศที่ อ.ศรีประจันต์ จ.สุพรรณบุรี ซึ่งมีผู้เข้าร่วมเกือบ 200 คน จากหลายจังหวัด และได้เข้าสู่อรอบการแข่งขันชิงชนะเลิศรวม 30 คน เพื่อทำการแข่งขันควบคุมรถตักถ้อย่างใน 3 ทักษะ ผลการแข่งขันปรากฏว่าผู้ชนะเลิศรางวัลอันดับ 1 เป็นของ นายจ.สุพรรณบุรี คือ นายสนธยา คำฝอย โดยผู้ชนะเลิศได้รับรางวัลเป็นเงินสด พร้อมโล่ และใบประกาศนียบัตร ทั้งได้รับแพ็คเกจท่องเที่ยวสาธารณรัฐประชาชนจีนรางวัลละ 2 ที่นั่ง โดยได้รับเกียรติจากนายอัลเลน เจิง ผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารการตลาดจาก เอสดีแอลจี สาธารณรัฐประชาชนจีน และนายสุรพล พลอยสุข ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 2 สุพรรณบุรี เป็นผู้มอบรางวัลให้แก่ผู้ชนะ

เกาะไหหลำवादຸ່ນເປັນໄມອາມີ ແຫ່ງທະເລຈີນໃຕ້

ถ้าคิดจะอาบแดดเล่นน้ำทะเลคงไม่มีใครคิดถึงจีน เพราะจีนมีเกาะไหหลำเกาะเดียวที่พอมีสเน่ห์ คือมีครบ ทั้งทะเลสีฟ้าใส หาดทรายยาวเหยียด แสงแดดอบอุ่น ตลอดปี เศรษฐีใหม่เงินหนาของจีนชอบมาสร้างบ้านพักตากอากาศที่เมืองซันยา (เทียบได้กับเมืองพัทยาของไทย) ชื่อเรียวยอร์ชับอบแดดกลางทะเล ซันยาของไหหลำป๊อปปูล่ามากในหมู่นักท่องเที่ยวจีน

แต่กลับไม่ค่อยเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยเฉพาะชาติตะวันตก ปีที่แล้วมีนักท่องเที่ยวต่างชาติไปเที่ยวไหหลำเพียง 650,000 คนจากทั้งหมด 48 ล้านคนหรือร้อยละ 1.4 เท่านั้น และเกือบทั้งหมดเป็นนักท่องเที่ยวจากเอเชีย

ปี 2010 รัฐบาลกลางของจีนจึงตั้งเป้าให้ไหหลำพยายามพัฒนาขึ้นมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับสากลให้ได้ภายในปี 2020 ซึ่งเรื่องนี้ผู้รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวของไหหลำยอมรับว่าหนักใจ เกรงว่าจะยังสู้ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ซึ่งมีจุดดึงดูดคล้ายๆ กันไม่ได้ เพราะการท่องเที่ยวของไหหลำพัฒนาช้ากว่าบริการสมัยใหม่สำหรับรองรับนักท่องเที่ยวก็ยังไม่พร้อมกว่าอยู่หลายขุม แต่ค่าทัวร์เที่ยวไหหลำกลับแพงกว่าประเทศคู่แข่ง เพราะเงินหยวนแข็งค่ามาโดยตลอด

เดินไปแล้วครึ่งทางเหลือเวลาอีก 5 ปี สิ่งทีไหหลำได้ทำไปแล้วก็คือ สร้างเกาะเทียมขึ้นมาเกาะหนึ่งจากการถมทะเล เรียกว่า “เกาะฟินิกซ์” และขณะนี้กำลังทุ่มงบลงไปอีกไม่น้อยกว่า 17.6 พันล้านหยวน เพื่อเนรมิตโรงแรมขึ้น 46 แห่ง บางแห่งจะเป็นโรงแรมระดับ 7 ดาว จะพัฒนาท่าเทียบเรือเพื่อดึงดูดเรือสำราญขนาดใหญ่จากประเทศตะวันตกให้เข้ามาเทียบท่า จะหาทางเพิ่มจุดท่องเที่ยว

ด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติภายในเกาะให้มากขึ้น เพราะไหหลำมีพร้อมทั้งภูเขาไฟ ป่าไม้เมืองร้อน และวัฒนธรรมชนเผ่าพื้นเมือง ซึ่งทีแล้วมายังถูกมองข้าม

“เราจะทำให้ซันยาเป็นที่รู้จักเหมือนที่รู้จักไมอามี หรือ The Palm ของดูไบ เป็นสถานที่ที่เซเลบดังๆ อย่างเดวิด เบคแฮมอยากมาสร้างบ้านพัก มหกรรมภาพยนตร์นานาชาติที่เมืองคานส์จะพากันมาจัดงานที่นี่” รองผู้จัดการใหญ่ของกลุ่มทุน Sanya Phoenix Island เปิดเผยทัศนวิสัยและความใฝ่ฝัน

ไหหลำกำลังโหมโฆษณาผ่านสื่อออนไลน์ด้วยบะก๋อนใหญ่ เพื่อเป็นช่องทางเข้าถึงนักท่องเที่ยวตะวันตกโดยเฉพาะ แต่อุปสรรคยังมีอีกหลายอย่างที่ต้อแก้พร้อมๆ กันไป ยกตัวอย่างเช่น จะทำอย่างไรให้ไหหลำมีเที่ยวบินนานาชาติพร้อมจะบินตรงมาถึงทีเกาะ เพื่อนักท่องเที่ยวจะได้ไม่ต้องเสียเวลาเปลี่ยนเครื่องภายในประเทศอย่างทีทำกันอยู่ในปัจจุบัน

ครบ 1 ทศวรรษ นสพ.อปท.นิวส์

บรรณาธิการนิตยสาร New Silk Road ร่วมแสดงความยินดีกับทาง หนังสือพิมพ์ อปท.นิวส์ ในวาระครบรอบ 1 ทศวรรษ ซึ่งมีการจัดงานขึ้นที่สโมสรตำรวจ ถนนวิภาวดีรังสิต เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2558 ที่ผ่านมา

EP.6

มาเลิกบุหรี่กันเถอะ

จากตอนที่แล้ว “บุหรี่ย้าย..มหัตถ์ยสียขาว” .. คุณผู้อ่านก็ได้ทราบถึงอันตรายและ
ความน่ากลัวของบุหรี่ไปแล้วนะครับ แต่สำหรับใครที่พลาดตอนที่แล้วไป ..
ผมก็ขอสรุปอันตรายของบุหรี่ยี่สิบๆ ว่า .. สูบ 1 มวน ชีวิตสั้นลง 7 นาที!!

แถมสูบคนเดียวพาคนรอบๆ ตัวที่ไม่รู้อิหนออิหน่อ
ได้รับผลข้างเคียงไปด้วย .. ดังที่เรียกกันว่า บุหรี่มือสอง มือสาม
ดังนั้น .. เรามาเลิกบุหรี่กันเถอะ

ทำไมเลิกบุหรี่ยี่หมัวยากจัง ?

ก็รู้ทั้งรู้แหละครับ .. ว่าบุหรี่ยี่หมัวยอันตรายอย่างนั้น
อย่างนี้ .. คนสูบเค้าก็รู้ เค้าก็อยากเลิกแหละนะ .. แต่
มันทำไม่ได้ซักที

Mark Twain นักเขียนชื่อดังชาวอเมริกัน เคยกล่าว
ไว้ว่า “Quitting smoking is easy. I’ve done it
a thousand times.” เลิกบุหรี่ยี่หมัวย่างจะตาย .. ผม
ทำมาเป็นพันๆ ครั้งแล้ว .. ผ่างงงง !!! .. แหม่ม.. คุณปู่
แกมุกเยอะจริงๆ นะครับ 55

สำหรับสาเหตุสำคัญที่ทำให้เราเลิกบุหรี่ยี่หมัวยาก

ก็คือ นิโคติน .. ซึ่งเป็นสารเสพติดที่เป็นส่วนประกอบ
หนึ่งของบุหรี่ยี่หมัวย่างที่เล่าให้อ่านตอนที่แล้ว .. นั่นเอง

พอขึ้นชื่อว่าเป็นสารเสพติด .. ทำให้ใครที่หลงไป
ลิ้มลอง จะเกิดการติดนิโคตินขึ้นมา .. ซึ่งเวลาเราหลวม
ตัวให้นิโคตินเข้ามาในชีวิตของเราแล้ว .. เวลาต้องการ
จะเลิก .. มันก็ไม่ยอมออกไปจากชีวิตเราง่าย ๆ .. แหม่มยัง
จะมาส่งผลกระทบไปทั้งร่างกาย และจิตใจของเราซะอีก

ส่วนผลจะเป็นอย่างไร .. เดี่ยวเล่าให้อ่านครับ

นิโคตินทำอะไรกับร่างกายของเธอ ?

เมื่อเราสูดเอานิโคตินเข้าไป .. นิโคตินจะเข้าไปในปอด ซึ่งจะถูกดูดซึมเข้ากระแสเลือดอย่างรวดเร็ว .. ไม่ใช่ในโคตินอย่างเดียว .. แต่มันพาเพื่อนสารพิษหลายร้อยชนิด เข้าไปในกระแสเลือดเราด้วย .. และเมื่อมันเข้าไปในกระแสเลือดแล้ว .. นิโคตินและเพื่อน .. ก็จะไปเยี่ยมเยือนตามอวัยวะต่างๆ .. ทุกซอกทุกมุม .. ตามที่กระแสเลือดจะนำพาพวกมันไป ..

มีการศึกษาพบว่า .. นิโคตินที่เราสูดเข้าไป .. จะไปถึงสมอง .. เร็วกว่าเวลาเราฉีดยาเข้าเส้นเลือดเสียอีก .. บรียส์ลส์ .. >>

และเมื่อนิโคตินเข้าไปอยู่ในร่างกายเราแล้ว .. จะสามารถวนเวียนไปสร้างมลภาวะในร่างกายได้ประมาณ 3-4 วัน

นอกจากนี้ยังพบอีกว่า .. นิโคติน สามารถพบได้ในน้ำนมของแม่ที่สูบบุหรี่ .. แอมมันยังสามารถผ่านรก ไปอยู่ในน้ำคร่ำ .. ยิ่งไปกว่านั้น .. สามารถพบได้ในหลอดเลือดที่สายสะดือ .. ซึ่งเป็นหลอดเลือดที่นำสารอาหารต่างๆ จากแม่ไปยังลูกน้อยในครรภ์ .. เรียกได้ว่าเจ้าตัวเล็กอยู่ในท้องดี .. ถ้าคุณแม่สูบบุหรี่ .. เจ้านิโคตินแถมเพื่อนก็สามารถไปเซย์ฮัลโลททะเลเจ้าหนูได้ด้วย .. น่ากลัวจริงๆ

ทำไมเราถึงติดนิโคติน?

โอเค .. นิโคติน ขึ้นชื่อว่า "สารเสพติด" .. แล้วทำไมเราต้องไปติดมันด้วย ..

เมื่อเราเสพยาโคติน .. นิโคตินจะทำให้ผู้เสพยามีความรู้สึกพึงพอใจ เนื่องจากนิโคตินมีฤทธิ์กระตุ้นให้เกิดการสร้างสารสื่อประสาทที่ชื่อว่า Dopamine .. ซึ่งคุณ Dopamine นี้จะไปออกฤทธิ์ที่สมองในส่วนที่ทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจ ผ่อนคลาย เคลิบเคลิ้ม .. จึงเป็นเหตุให้พอลองสูบบุหรี่แล้ว .. จึงอยากสูบบุหรี่มวนต่อไปอีก

โดยการกระตุ้นให้เกิดการสร้าง Dopamine นี้ .. เป็นกลไกที่เกิดขึ้นจากการใช้สารเสพติดอื่นๆ เช่น เฮโรอีน โคเคน นั่นเอง ..

ทีนี้ .. ปัญหายังไม่หมดแค่นั้น .. เพราะ .. เมื่อเราสูบบุหรี่ไปนานๆ .. ผู้ที่สูบบุหรี่จะเริ่มมีอาการติดนิโคตินในปริมาณเดิม .. ทำให้คนๆ นั้นต้องการนิโคตินในปริมาณที่เพิ่มขึ้น .. เพื่อให้ได้ผลของนิโคตินยังคงอยู่

ซึ่งการเพิ่มจำนวนบุหรี่ยี่นั้น .. ผู้สูบจะเพิ่มจำนวนบุหรี่ยี่ขึ้นเรื่อยๆ ไปจนถึงจุดที่ระดับนิโคตินในเลือดคงตัว .. ทำให้ผู้สูบต้องสูบบุหรี่ปริมาณเท่านี้ไปตลอด .. เพื่อ Maintenance ระดับนิโคตินให้อยู่ในระดับที่ร่างกายต้องการ ..

เกิดอะไรขึ้น เมื่อเราหยุดบุหรี่ยี่?

พอหยุดสูบบุหรี่ .. ปริมาณนิโคตินในเลือดก็จะลดลง .. ความรู้สึกดีๆ จากการสูบบุหรี่จะหมดไป .. จึงกระตุ้นให้ไปคว่ำบุหรี่ยี่มวนต่อไปมาสูบบ้าง

ทีนี้พอไม่ได้สูบ .. ร่างกายก็จะเริ่มแสดงอาการอยากบุหรี่ยี่ขึ้นมา ซึ่งอาการอยากบุหรี่ยี่นั้น .. สามารถเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว โดยจะเริ่มมีอาการภายใน ครึ่ง ถึง หนึ่ง ชั่วโมงหลังจากสูบบุหรี่มวนสุดท้าย .. และจะขึ้นถึงจุดสูงสุดภายใน 2 ถึง 3 วัน

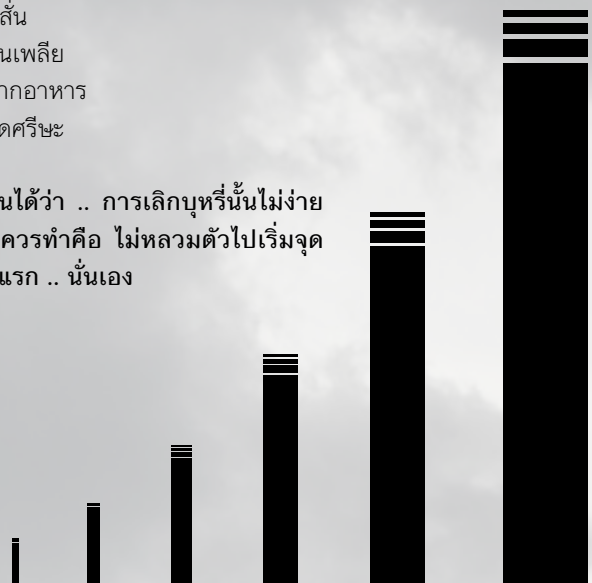
โดยอาการอยากบุหรี่ยี่นั้น .. จะคงอยู่ไปประมาณ 2-3 วัน ไปจนถึง 2-3 สัปดาห์ .. แล้วแต่คน

ซึ่งถ้าสามารถผ่านช่วงอยากบุหรี่ยี่นี้ได้ .. ก็จะเลิกบุหรี่ยี่ได้สำเร็จ .. แต่ถ้าอดใจไม่ไหว ไปคว่ำบุหรี่ยี่มาสูบ .. ก็จะเข้าวน Loop ใหม่ .. เหมือนคุณปู่ Mark Twain นั่นเอง ..

โดยอาการที่อาจเกิดขึ้นจากการอยากบุหรี่ยี่ เช่น

- หงุดหงิด งุ่นง่าน อารมณ์เสีย
- วิตกกังวล
- สูญเสียสมาธิ
- ท้องผูก ท้องเฟ้อ
- ซึมเศร้า
- นอนไม่หลับ
- มือสั่น
- อ่อนเพลีย
- ออยากอาหาร
- ปวดศีรษะ

จะเห็นได้ว่า .. การเลิกบุหรี่ยี่นั้นไม่ง่ายดาย .. ที่ควรทำคือ ไม่หลวมตัวไปเริ่มจุดบุหรี่ยี่มวนแรก .. นั่นเอง

การเลิกบุหรี่ .. ภาคปฏิบัติ

ปูพื้นกันมานาน .. มาถึงขั้นลงมือปฏิบัติเสียที .. หลักการไม่มีอะไร .. เอาชนะความอยากบุหรี่ได้ .. ทุกอย่างก็ Happily ever after.. นั่นเอง .. ซึ่งการเลิกบุหรี่ภาคปฏิบัติ .. ประกอบไปด้วยขั้น 3 ขั้น .. ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดวันที่จะเลิกบุหรี่ .. หยิบปฏิทินขึ้นมา แล้ววงแดงๆ โดงๆ ไปเลยว่า .. วันไหนคือที่เราจะเลิกบุหรี่ .. ถ้าจะให้ดีควรจะเป็นวันนี้หรือพรุ่งนี้ไปเลย หรืออย่างมากที่สุดก็ไม่ควรเกิน 1 สัปดาห์ .. เพราะว่า ถ้ากำหนดวันเนิ่นนานไป .. ความตั้งใจอาจจะลดลงได้

ขั้นที่ 2 บอกคนรอบข้างถึงความตั้งใจ .. สิ่งดี สิ่งประเสริฐขนาดนี้ .. คนที่เรารัก คนรอบข้าง เพื่อนฝูง ควรจะได้รับรู้ .. หรือถ้าเป็นสมัยนี้ก็ Post ลง Social media ให้โลกรู้ไปเลย .. ใครที่หวังดีต่อเรา .. จะได้อยู่เคียงข้างเราตลอดทางในการเลิกบุหรี่

ขั้นที่ 3 ทำการตัดขาดกับบุหรี่ .. เอาอุปกรณ์ทั้งหมดทั้งตัวบุหรี่เอง ไม้ขีด ไฟแช็ค ที่เขี่ยบุหรี่ไปเก็บไว้ .. ไม่ให้ขวางหูขวางตา .. ถ้าให้ดี ก็ให้คนใกล้ชิดเป็นคนจัดการ .. จะได้หาไม่เจอ หรือไม่ก็ทิ้งลงถังขยะให้รู้แล้วรูดออกไปเลย

จำไว้หนึ่งอย่างคือ บุหรี่สามารถหักดิบ .. เลิกได้ทันทีทันใด .. ไม่ส่งผลกระทบต่อร่างกาย .. ไม่เหมือนการเลิกเหล้า .. ที่เลิกแบบหักดิบ อาจจะทำให้เกิดผลข้างเคียงได้

และเมื่อถึงวัน D-day .. ก็ปฏิบัติตามอย่างที่ตั้งใจไว้ .. อย่าให้เสีย ..

ทำไม .. บุหรี่ยังวนเวียน ?

ถ้าบุหรี่ยังวนเวียนกันง่าย ๆ .. คงไม่มีคนติดกันเป็นล้านเนอะ อย่างที่บอกไปแล้ว .. นิโคตินในบุหรี่ มันมีผลต่อสารสื่อประสาทในสมอง .. ทำให้มันไม่ยอมจากเราไปง่าย ๆ ..

7 วิธีดังต่อไปนี้ .. มีประโยชน์อย่างมาก .. ในการตัดกรรมกับบุหรี่ ..

วิธีที่ 1 รอเดี๋ยวนะ .. ถ้าเมื่อไหร่มีอาการอยากบุหรี่ ให้บอกกับตัวเองว่า .. ขออีก 10 นาทีนะ .. เดี่ยวจะจัดซั๊กมวน .. แต่แทนที่จะไปสูบบุหรี่ตามที่บอกตัวเอง .. ให้ทำอะไรทำเพื่อให้เราลืมการอยากสูบบุหรี่ซะ

วิธีที่ 2 อย่าให้ปากว่าง .. ถ้าคุณอยากบุหรี่ก็หาหมากฝรั่ง ลูกอม ถั่ว เม็ดแตงโม เมล็ดดอกทานตะวัน หรืออะไรก็ได้ เคี้ยวซะ .. อย่าให้ปากอยู่ว่าง ๆ ..

วิธีที่ 3 ไม่มีคำว่า “มวนสุดท้ายแล้วนะ” .. อย่าหลอกตัวเองด้วยคำว่า “ขออีกมวน” หรือ “มวนสุดท้ายแล้ว เดี่ยวเลิก” .. อย่างที่บอกไป ... เมื่อไหร่คว่ำบุหรี่ขึ้นมา .. ไม่มีคำว่ามวนสุดท้ายอย่างแน่นอน

วิธีที่ 4 ออกกำลังกาย .. การออกกำลังกายช่วยเบี่ยงเบนคุณออกจากการอยากบุหรี่ รวมถึงลดอาการข้างเคียงจากการอยากบุหรี่ด้วย เพียงแค่ออกกำลังกาย 30 นาทีเท่านั้น! นอกจากนี้กิจกรรมอื่นๆ ที่ช่วยผ่อนคลายความเครียด เช่น การเล่นโยคะ การนวดแผนไทย .. ก็มีช่วยในการหลีกเลี่ยงบุหรี่เช่นกัน

วิธีที่ 5 หากองุ่น .. แน่แน่นอนว่าภารกิจหนักหน่วงขนาดนี้ .. กำลังใจเป็นสิ่งสำคัญมาก .. จะเป็นคนที่คุณรัก .. คนรอบข้าง เพื่อนรอบตัว .. ครอบครัว ไปจนถึงกลุ่มบำบัดการติดบุหรี่ .. กองหนุนหรือกำลังเสริมเหล่านี้ ส่วนมีส่วนสำคัญไม่ให้คุณโยนผ้าขาวยอมแพ้เสียก่อน

วิธีที่ 6 คิดถึงประโยชน์ที่จะได้รับ .. สุขภาพกาย สุขภาพจิต รวมถึงสุขภาพเงิน จะดีขึ้น .. ทั้งของเราเอง และของคนรอบตัว .. นึกภาพถึงเส้นชัยในวันที่คุณหยุดบุหรี่ได้ดู .. อ๊า .. มีแรงฮึดขึ้นหรือยังครับ

วิธีที่ 7 ปรึกษามืออาชีพ .. ถ้าหากคุณสามารถพยายามช่วยเหลือตัวเองอย่างเต็มที่แล้ว .. ก็ยังไม่สามารถดับบุหรี่ออกจากชีวิตได้ .. ลองปรึกษามืออาชีพดู สำหรับประเทศไทย สามารถโทรไปที่สายด่วนเลิกบุหรี่ โทร 1600 โดยโทรฟรีทุกเครือข่าย เปิดบริการระหว่าง 7.30 ถึง 20.00 น. ตั้งแต่ วันจันทร์ ถึง ศุกร์ สำหรับนอกเวลา หรือวันหยุด สามารถฝากข้อความและเบอร์โทรกลับไว้ได้ครับ หรือไปพบคุณหมอที่โรงพยาบาล เพื่อขอรับคำปรึกษาเรื่องยาที่ใช้ในการเลิกบุหรี่ ก็ได้ครับ

สรุปส่งท้าย

จะเห็นว่าบุหรี่ยังมีแต่โทษ .. ประโยชน์ไม่มี .. ติดได้ง่าย แลมหักยากอีก ..

การไม่เริ่มบุหรี่ยังดีกว่า .. ดูท่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดครับ

การแข่งขันภาษาจีน ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ในประเทศไทย

มูลนิธิธรมฉัตร ร่วมกับมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ
จัดการแข่งขันภาษาจีนเพชรยอดมงกุฏ ครั้งที่ 12
(นานาชาติ)

มูลนิธิธรมฉัตร ร่วมกับมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ จัดการแข่งขันภาษาจีนเพชรยอดมงกุฏ ครั้งที่ 12 (นานาชาติ) โดยเปิดรับสมัครผู้เข้าแข่งขันในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และระดับอุดมศึกษาทั่วประเทศ ซึ่งด้วยรางวัลพระราชทานสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร และด้วยรางวัลพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พร้อมทุนการศึกษา พระพรหมมิ่งคลาจารย์ ในวันอาทิตย์ที่ 9 สิงหาคมศกนี้ ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ซึ่งในปีนี้มีผู้เข้าสมัครสอบจำนวน 4,001 คน

พระพรหมมิ่งคลาจารย์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดไตรมิตรวิทยารามวรวิหาร ประธานมูลนิธิธรมฉัตร และประธานคณะกรรมการสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเลกล่าวว่า มูลนิธิธรมฉัตรจัดตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนส่งเสริมในด้านการศึกษากว่าเยาวชนไทยทุกสังกัดทั่วประเทศ โครงการเพชรยอดมงกุฏเป็นโครงการหนึ่งที่มูลนิธิธรมฉัตรสนับสนุนทุนการศึกษาและงบประมาณดำเนินงานตั้งแต่ปี 2541 จนถึงปัจจุบัน เป็นโครงการที่โรงเรียนทุกสังกัดทั่วประเทศ ครู นักเรียน รู้จักและกล่าวขานถึงทุกปี ต้องขอยกย่อง ดร.อุบล เสนาวารี อดีตที่ปรึกษาระดับ 10 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้คิดริเริ่มโครงการดีๆ เช่นนี้สำหรับเยาวชนไทย มูลนิธิธรมฉัตรจึงให้การอุปถัมภ์มาโดยตลอด โดยมี สมเด็จพระธีรญาณมุนี เจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทราวาส และพระราชวชิรจิตปฏิภาณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสุทัศนเทพวรารามได้สนับสนุนและอุปถัมภ์โครงการเพชรยอดมงกุฏด้วย

“โครงการเพชรยอดมงกุฏจัดการแข่งขันต่อเนื่องทุกปี และมีความก้าวหน้ามาตามลำดับ ปัจจุบันโครงการเพชรยอดมงกุฏมีการแข่งขัน 13 วิชา ได้แก่

คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ภาษาไทย พระพุทธศาสนา ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ประติมากรรม เคมี ฟิสิกส์ และชีววิทยา”

รองศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ สามโกเศศ อธิการบดี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ กล่าวว่า โครงการเพชรยอดมงกุฏเป็นโครงการที่ให้โอกาสแก่นักเรียนนักศึกษาทุกสังกัดทั่วประเทศสามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้โดยการอุปถัมภ์โครงการจากพระพรหมมิ่งคลาจารย์ จึงนับได้ว่าเป็นโครงการที่มีส่วนช่วยเหลือประเทศชาติในการเสริมสร้างคุณธรรมและส่งเสริมความรู้ความสามารถของนักเรียน นักศึกษา นับได้ว่าเป็นพลังสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาเยาวชนของประเทศชาติ ซึ่งท่านพระพรหมมิ่งคลาจารย์ ได้มีเมตตาอุปถัมภ์โครงการแข่งขันภาษาจีนเพชรยอดมงกุฏ (นานาชาติ) มาโดยตลอด นับได้ว่าท่านมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มองเห็นว่าการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าขึ้นจะต้องพัฒนาการศึกษาเป็นลำดับแรก

ในการแข่งขันปีนี้ มีนักเรียน นิสิต นักศึกษา จากทุกสังกัดสมัครเข้าแข่งขันทั้งสิ้น จำนวน 4,001 คน เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 250 คน ระดับประถมศึกษา ปีที่ 4-6 จำนวน 499 คน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 556 คน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 2,500 คน และนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษา จำนวน 196 คน

เจ็นจา

JeenJa

BEIJING

XIAN

SHANGHAI

GUANGZHOU

ท่องเที่ยวจีนที่กว้างใหญ่อย่างสนุกสนาน
ไปกับแอปพลิเคชันเจ็นจา

www.jeenja.com